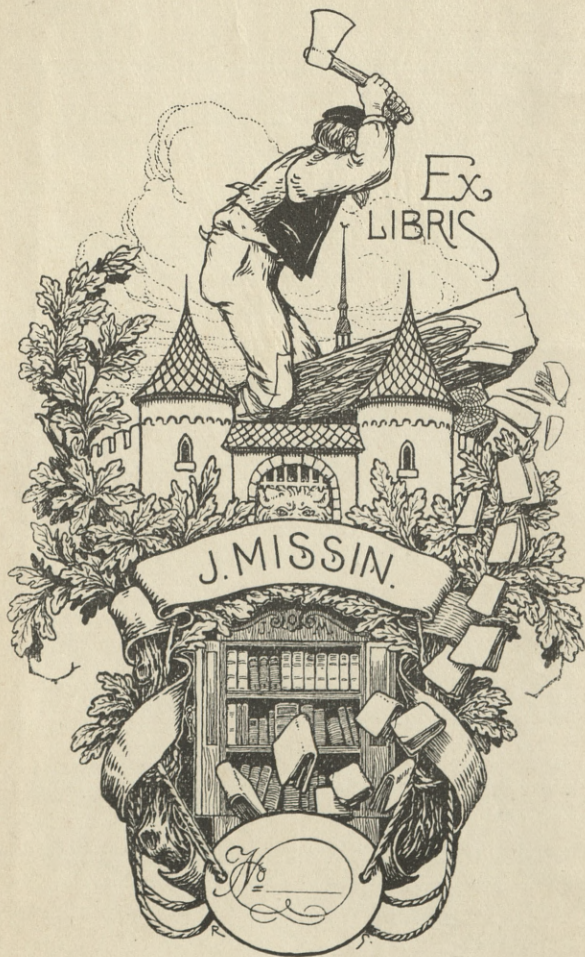

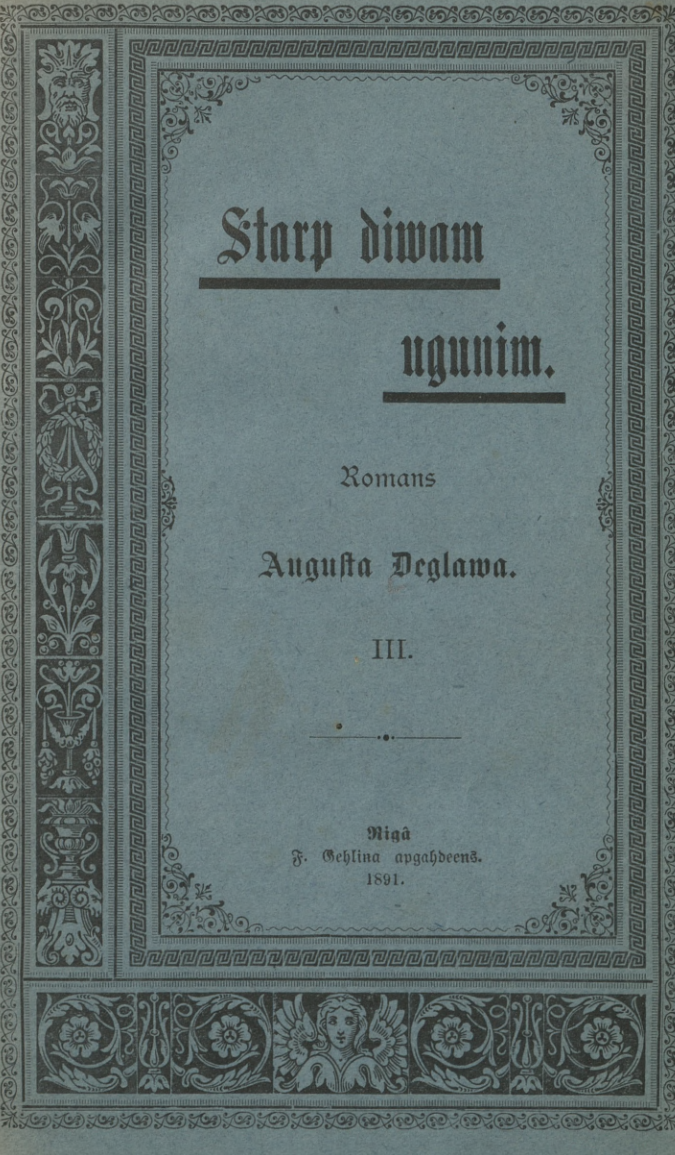

8877. XIII.

PARSAUDITE

AD

Starp diwan

ngunim.

Romans

Augusta Deglawa.

III.

Rigā
F. Gehlina apgahdeens.
1891.

KATALOGS

Дозволено цензурою. — Рига, 3 Декабря 1891 г.

88 ff

N

891.93-31

Rigā, 1891.

Drufatā pee B. Dīhrita un beedreem.

Pārē. 1952

26. Atgreesees, wehl ir laiks!

Wif Mas-Krampju laudis duseja jaldâ meegâ. Wareja jau pusnakts buht pagahufe. Dsilfch llufums waldija wisapfahrt. Pat Duffis un Bogis, fchee ustizamee mahjas fargi, bija aismirfufchi fawu peenahkumu un, zeeti aismigufchi, guleja fawâ buhdâ, tikai pa meegeem lehni eenurdedamees. Meega mahmira bija eenehmufe wifu rodibu fawâ flehpi.

Tikai stubra lambari wehl uguns spihdeja. Tur kahda meitscha fehdeja pee galdira un tshalli rafstija. Pa briescham wira domigi atspeeda galwu us rolas un fehri fmaididama luhkojas us degoscho lampu un tad atkal uszihīgi tejinaja spalwu pa papiru. La bija Lihfina.

Wira tagad sinaja it wifu. Til tagad wira atfina, zil loti bija wihlufes fawâs zeribas. Tagad wira nogida, zil karsti Karlis bija miblejis lepno pilfehneegi, la wirsch wiras dehl bija gataws, dotees pat nahwê, upuret fawu tautu un radneeziibu! Un tas wifs ne la nebija warejis lihdsset: wirsch neeeguwa to laimi, lo bija zerejis. To wifu apzerot, meitschas firde gauscham eefahpejas.

Lai gan buhdama lepnâs flaištules fahzense, wira tomehr nofkuma, la Karlis nebija fahneedfis fawu til karsti kahroto mehrti; jo scho wihru wira mibleja bespatigi, ta la katra sinâ labpraht buhtu redsejufe wiru laimigu, laut ari pee zitas fahneem. Wiras firde ne kahdas eenaida neds flaudibas juhtas netrafaja.

Bet ta feeweete, pehz wiras domam, nebija bijufe zeeniga schahdas usupurejoschas miblestibas.

Wiza to neatmaksaja wis, atfazidamàs no bagat-neeku dshwes un felodama wizam nabadsibâ. Wiza negribeja wis ar wiru kopâ zihnitees pret fadsihwes wilxeem, ar wiru kopâ uswaret waj mirt. Za, pehz Lihstias domâm, bija glehwuliba, nepeedodama glehwuliba.

Wiza, Lihstia, ne weenu azumirkli nebuhtu lawejufès ar wiru faweenotees us wifu muhschu, dalit ar wiru preekus un behdas. Wiza to buhtu turejufe par fawu fwehtako peenahlumu, dshwes ne-baltâ deenâ wiru eepreezinat un zaur bespatigu mihlestibu isgaisinat wiza ruhpes, ja tilai buhtu sinajufe no wiza esam mihleta. Lai gan Karlis nebija gribejis fapraft wizas firdi, tad tomehr ari tagad wiza negribeja no wiza atrautees, atstah't to weenu paschu wiza flumjâs. Wiza bija aprehmufès wizam rakstît kahdu eepreezinofchu wahrdiru, un lausija tagad fawu galwiru, puhledamàs lihds pusnaktij pee scha darba. Wiza gribeja wizam atdarit azis, west wiru atkal atpatak fadsihwê, pee fawas tautas mahmulinas kruhts. Ari tas wizas ruhpigajam azim nebija apflehpts, ka wiazsch bija isschlehrdis fawu mantu, ka wiza fenaf til preekschihmigâ fainneeziba bija galigi fatrizinata un ispostita.

„Mihlais draugs!“ wiza tam rakstija. „Sawâs behdâs Tu est gluschi aismirkis ustizam draudseni, kas til toti ruhpejas par Lawu likteni. Tu reis mani preezinaji un meerinaji, kad liktens mani til smagi bija peemellejis; tadeht ari Lawi Lawâs flumjâs neatstahschu weenu. Neprast, no ka es to sinu, netausâ, kas man atlahja Lawu noslehpumu. Es tilai sinu Lawi lihds issamischanai noslumuschu un newaru Lawi atstah't schahdâ gara-stahwokli bes draudfiga padoma. — Zil liktens muhs daschreis foda ar fawu smago roku un laupa mums wifas zeribas! Muhfu firds nogurst, un meh's bailigi un druhmi lublojamees nahkotnê. Es flaidri sinu, zil leeli Lawi saudesumi, mihlais Karli! Tu warbuht fawâ issamischanâ bijî aprehmees tos eenihdet, kuru's Law pee-

nahkas mihlet, buhtu warbuht fchaudijis bultas is pretineeku lehgera un saimojis zenteenus, kure Tew agrafi bija fwehti un dahrgi. Un tomehr neschelligam listenim fchee upuri wehl islikas par maseem — tas beidsot Tewi gandrihti noweda pee ubaga speeka! Bet faxemees un est wihrs! Melle darbos un fawos peenahlumos apmeerinajumu, un to Tu tur atradisi, tizi drofchi, mihlais Karli! — Bet la nu stahw ar Taweem peenahfumeem, Taweem darbeem? Waj Tu pehdesa laika tos est ispidijis, la peenahkas? Rahdam azim Tu tagad noslatees us muhsu beedribu, kuras pirmais dibinatajs un duhschigais aistahws Tu biji, pulgedams tauteschus un tauteses pee fwehtiga darba, lopt dseedaschanu, un firdigi karodams pret nelabwehku usbrukumeem? Peedod man, Karli, la es Tewi til fahpigi aiskeru. Bet to es daru Tawa pascha laba, Tewim atgahdinadama, la tu atrodees pee besdibina malas! Tu iswairees un behdft, zil waredams no faweem tautas brahkeem. Muhsu beedribu tu wairaf la gadu neest rahdijis azis. Tu arweenu aishildinajees, la steidsamas darischanas Tewi atturot. Bet tas naw taisniba, mihlais Karli — ar labu gribu wifst eespehjams. Tew atleetas gan til dauds laika, bet Tu to labaki pawadi augstmaru falonos. Tew fweeschtauteschu glaimi dauds mihkati, ne la muhsu weentahrschas eeraschas. Muhsu fabeedribu Tu est nospeests, atrahwigs, bet tur pee putojofcha schampara, us gluda parketa, Tewi pasihft la weiklo, omuligo Weldermara lungu. Es sinu, la fcheem wahrdeem es Tewi eewainoju, bet es gribu Tewi modinat it la no grehta fapra. Aistahj augstmaru fabeedribas, raugi aismirst fawas flumjas pee tautas mahmulikas fruhfts, kas atkal mihli uskems fawa paspahrne pasuduscho dehlu. Atgreesees pee faweem tautas brahkeem — atgreesees, wehl ir laiks! Gan radisees kahda is paschu tautas seltenem, kas waros dseedinat Tawu fagraustu firdi, kas spehs Tewi aplaimot un faldinat Tawu muhschu! Aistahj pilsehtas lepno dsihwi, kas isputinajufe Tawu mantu. Nedse-

nees pehz ahriaga spihduma, tur kapitali wada zilweku likteni. Tur ne reti sem flaista feqa flehpjas tilai nezauki fadsihwes augoxi un puwekki. Nahz pee mums atpakal llusiba. Topi atkal muhsu tautas brahlis, un Tu redsefi, ka Tew jauna dsihwiba, jauns laikmets ataufis! — Muhsu beedribas gada-fwehtki naw wairs tahlu. Es Tewi tur fagaidifchu, — tad mehš warefm wairaf isrunatees; tagad man naw wairs ilgaki watas. Bet galwu uf augfchu, mihkais Karli! Efi atkal fparigais tautas zenfonis, zihigais fainneeks un taifnais amata wihrs, un Tu redsefi, ka ar laiku pahwarefi fawas flumjas. Uf redsefchanos! Paleeku Tawa ustizamà draudse

Lihstia."

Wixa wehl pahrlafja wehstuli, eelika to kumertà un gahja tad gulet. Pulkstens bija jau diwi. Wixai bija deesgan agri fazekas, jo wixai tagad bija jaispilda fainneezes weeta. Kas tagad wixu redseja fainneefojam, tas ne muhsam nebuhtu tizejis, ka wixa fenaf bija islutinata, fasmalzinata jaunkundse.

Dtra deenà juhlgans Janelis aisnesa Karlim wehstuli.

"Waj fainneeks mahjà?" puika jautaja, nonahjis Weldses un paschai pabutschojis roku.

"Iz gan mahjà," fchi atbildeja, wixu wehriigi apluhlodama. "Ah! tu jau esi Waj-Krampju Janis! Nu, ko tad atnest, waj grahmatu?"

"Ja, grahmatu preeksch juhš fainneeka," Janis atbildeja un nodewa fainneezei wehstuli. Wixa to eenesa Karlim lambari.

Kamehr Janelis gaidija uf atbildi, wixa fcho pazeenaja un ar to prahtiga aprunajas.

"Kas tad nu jums ir ta fainneeze, Janit?" wixa waizaja, Janelim pasneegdama fweest ar maifi.

"Kas tad nu zita la Lihstia! Ta jau meitam it uf fola preekschà un pakala, no agra rihta lihds wehlam walacam. Puscheneeze tilai retumis atnabh apflatitees."

"Waj mans Karlis newaretu wixu xemt!" we-

zenite pee fewis nodomaja. „Deesi, deesi, to wirsch lahdtreis ismellesees!“

„Es jau waru gan teikt,“ Janis apgalwoja, „man gan dsibwe pa dauds laba. Pee wezās faimneejes jau klahjās labi, bet tagad wehl defmit reis labaki!“ —

Karlis lasja atnesto wehstuli. Wira feja bija nopeetna un druhma, leelās behdas tanī bij atstahjuschas dsikas pehdas. Wirsch isflatijs defmit gadus wezās, ne tā pateesbā bija. Behdigs fmaids rotulojās ap wira luhpām, lasot draudsenes wehstuli. „Wira domā ar mani pateefigi, fchi newainigā meitene!“ wirsch tšhufsteja. „Bet wira maldas! Manas frdsrehtas ne tad newar aisdriht — mana laimes swaigsne ir noreetejufe. Gan wiras wahrdi man atgahdina, zil ruhkti esmu wihlees. Es teescham esmu pa dauds atkahpees no faweem usflateem, esmu moraliģā sira bijs glehwulis. Un tomehr tas ne tā nelihdseja! Saunais liktens man wira tomehr atrahwa!“

Wirsch parehma papiru un spalwu un rakstija:

„Laba Lihstra! Tas loti eepreezina manu frdi, tā Tu pee manām behdām xem til frfnigu dalibu, tā Tu man parego laimi un nahlotni, tur man wifās zeribas bija suduschas. Tawi pahrmetumi ir pilnigi dibinati. Esmu grehlojis, esmu alosees, bet ne tā, tā buhtu to darijis ar tihschu noluhlu — es esmu maldijees, tā behrs fawā mulka prahtā. Tagad es to atstistu un ruhkti noscheloju. Es negribu aistahwetees, jo esmu pelnisis fchos pahrmetumus. Tee mani nepasudina, bet atgahdina, tā wehl weena ustiziga frds par mani ruhpejas. Tu man, schaubigajam, atkal ihstā brihdi rahdiji ihsto karogu, pee tura gribu turetees lihds beidsamajam dwaschas wilzeenam. Tu est mans labais gars! Es pallauschu Tawam eeluhgumam un eeradišhos Juhfu gada-swehtlōs. Es gribu atrast meeru pee fawas tautas mahmulixas kruhts. Taws nostumuschais Karlis.“

Janelis ar wehstuli dewās atpakaļ us mahjam.

Karlis isgahja ahra farihtot fawus faimneejibas

darbus, jo wixam rihtu agri bija jabrauz us pilsehtu. Bija peenahzīs refrufchu laiks, un wixam bija jabuht klah̄t pee loseschanas. Wixam wajasēja wefalas trihs deenas usturetees pilsehtā.

Otrā rihtā jau it agri puifs gaidija ar aissuhgtu firgu, lai aiswestu fainneeku us dselszela peestabtni. Karlis bija patlaban padsehriš tehju un gehrba tagad mehteli mugurā.

Tad wixsch atšweizinašās no famas wežās, mihlās mahmulixās, bet til firnigi un dedsiigi, tā to ne tad nebija darijis. Wixsch schlihrās no wixas ar til smogu firdi, tā tad wixam us ilgu, ilgu laiku no wixas buhtu jaaiseet. Wehl reis wixsch pee durwim atgreesās un to mihli usluhloja, un tad issteidsās ahrā.

Wezenite bija loti aiskustinata no schabdas firnigas behrna mihlestibas. „Brauz, brauz wefels, mihlais dehlis!“ wixa tam wehl nofauza pakat, pee lam sposchas ašaras noriteja par wixas grumbainajeem waigeem. Tee bija beidsamee wahrdi, to wixa runaja us famu behrnu.

Stazijā Karliš fastapa famu draugu Erpowitschu, kas ari gribēja braukt us pilsehtu. Schim, tā jau sinams, atkal fami tumschi weikali bija nodomā. Karliš no wixa gribēja patapinat naudu, jo nabaga wihram teescham gruhti gahja. Tilkhds wixsch eezehma lahdu grafi, tad jau paradu deweji bija klah̄t, kureem wajasēja wifu atdot, tā ka wixam wairš nebija ne wajasfigās tehrixa naudas, ar to usturetees pilsehtā.

Erpowitschs eedewa wixam desmit rubkus.

„Man nu wajaga buht labam rehlinam pee tewis, mihlais Rudi!“ Karliš nofarzis fazija. „Rā es tew warefchu wifu atdot!“

„Nu, gan jau istiksim,“ Erpowitschs laipni atbildeja. „Kad warefi, tad jau atdosfi.“

Karliš apmeerinašās. Pateefi wixsch wareja zeenit scho zilwetu. Kur ziti paradu deweji wixam

mahjās wirsū ar faweem welfeekem, paradu raksteem un plijās un fuhrojās pehz masalā neela, tur Erpowitschs, lam wirsch teefcham bija daudj paradā, to ne tad nepeemineja. Un tad wirsch pats kahdreis par scho leetu eerunajās, tad tas it meerigi atbildeja: „Kad warest, tad jau atdoft!“ Erpowitschs wira azis bija bespatigs, palihdsfigs zilwels. Saprotama leeta, ka wiram nebija ne jauomas, tur Erpowitschs nehma naudu.

Pilsehtā nobrauzot wiri isfchlihrās. Karlis aigahja us kara-komissjas fehdi, Erpowitschs eebrolastot un aplaufschinatees pehz labām „rebēm“. Drihfi pehz tam mehš wiru fastopam Dreyberg madamas dshwolki.

„Nu, tā stahw?“ wirsch scho pehtijoschi usluhkdams waigaja. „Waj wiri wehl us mums zere?“

„Jr labi!“ schi atbildeja. „Wehl wakar abi muschiki bija pee mums. Bet wiri ne par to man negribēja ismaksat naudu. Wiri paleel pee tam, ka gribot paschi to dakteram nodot.“

„Tad jau wehl labaki!“ Erpowitschs smihnedams teiza. „Tad es ari reis baudischu sawa darba augkus!“

„Neaismirsteet, ka mehš strahdajam us pufem,“ madama peebilda, „un ka jums no sawas dalas jaatlhdsfina Lindmeieram, kas spehlēs juhfu asistenta lomu.“

„Kolas tad man no sawas naudas ween wiram jamakā? Tas nebuhtu pareisi!“

„Kas naw pareisi?“ madama nikni eefauzās. „Waj tas wifs naw tilai mans nopelns? Es jau tā esmu pee schis leetas wairaf puhlesufēs, ne tā juhs! Ja negribat, man weenalga — lai paleel!“

Erpowitschs apdomajās. Kadeht tad wiram preekshlaikā wajadseja tildaudj strihdetees! To wifu jau wareja wehlat panahkt.

„Bif juhs wiram folijāt?“ wirsch jautaja.

„Beezpadfmit!“

„Ja jau nu masa leeta, par to jau naw wehrts strihdetees,“ wirtsch peebilda, un madama apmeerinajas.

Wixi pahrrunaja un pahrspreeda tuwali sawu planu.

„Rihitu pulksten desmitos es wixus pee jums nowedifchu, ne wis „Kurlandijas“ weefniza, bet zita sinama weetâ. Tadeht ari peerehmu Lindmeieru, lai leetai buhtu wairaf effekta. Jums jaavgahdajas mundeera zepure un orderai; tee war buht ari feltita papira. Es domaju, Lindmeiers jau tos buhs pagatawojis. Tas wifs apschibinas semneekem azis un wixus eebaidis. Jums wajaga noteiktâ laikâ tur peebraukt ar pahris sirgeem. Lindmeiers lâ juhfu asistentis jau buhs preekschâ. Tè ir adrese. Tâ, nu juhs wifu sinat!“

Wixa pasneedsa Erpowitscham karti, us kuras bija usrakstiti eela un nama numurs, tur wixam bija jaeroonas. —

Dra rihitâ ap pulksten desmiteem Dreyberg madama weda diwus semneekus pee kara-ahrista, kas esot atbraujis no Peterburgas.

„Juhš esat laimigi, mihtee lautixi!“ wixa scheem stahstija; „man wakar isdewas, pee wixa peekluht un preeksch jums aissuhgt. Wirtsch ari beidsot labwa peerunatees, un nu juhfu brahlis war buht drofsch — wirtsch tiks wakâ!“

„Paldees, paldees, zeeniga gaspascha!“ wezakais no semneekem wixai pateizas. „Juhš mums nabaga lautixem tâ nu ispalihdsat! Bet lâ tad wixu sawu, to labo lungu?“

„Tas jums no masa swara,“ madama atbildeja. „Bet neaismirstat tikai to, ka jums wixam par to dserama nauda jadod! Sinams, lâ juhš tahdam leelam lungam nedrihtstat masaf par peezeem flinteem pasneegt. Zitadi wirtsch waretu fasklaistees un juhš isfweest ahra.“

„Ro jau wajaga, to wajaga, zeenmahtix!“ sem-

neels atbilbeja. „Waj tad nu wiram par wolti do-
fim! Wiafch jau mums palihdsjës.“

„Sinams! Tas, ko wiafch war isdarit, naw ne
weenam zitam eespehjamš. Bet ari wira palihgam,
eelam wiafch patš wehl naw atbrauzis, juhs warat
eedot lahduš defmit rubluš. Ar fcho juhs warefat
dabut wairaf ifrunatees. Wiafch jums ari buhs par
tultku, tad ar paſchu daktera leelungu runafat.“

„Taà! Bet wixreis jau daktera leelungš ar
mani farunajàs pa latwifki!“

„Tas wiram lahga ne-eet!“ madama, ahtri ap-
tehrufës, iſflaidroja. „Preefch jums jau labaki, ja
runajat zaur tultku. Wiafch ir loti bahrgš kungš.
Juhs ſabaiditoš un newaretu wiram tiſ labi wiſu
iſſtahtit.“

Tà wira ſemneekem ſtahtija brihnuma leetaš.
Schee ari uſmanigi klaufijàs ar aiſ preeka mirdſo-
ſchàm azim. Waj nu wixi preezajàs par to, ſa tiſš
watà no fara klaufbaš, waj par zitu ko, — taš to
wareja ſinat!

Kahdš glihti gehrbees kungš wixreem nahza pre-
tim un paſlepuš ſaſſatijàs ar wezako ſemneeku, kuzſch
tiſ ko manami palozija galwu. Pretimnahzejš liſàs
wiru ſaprotam un dewàs ahtreem ſoleem projam.

Beidsot wixi nonahza pee wiſu warenà daktera
leelunga korteka. Dreyberg madama peeswanija, un
drihſi kahdš ſelta trefem un kruhſchu medakeem rota-
jees kungš atwehra durwiš un eelaida wixuš eelſchà.

„Ko juhs wehlatees?“ wiafch atnahzejeem bahrgi
uſſauja.

„Wehš gribetum runat ar zeenigo daktera leel-
lungu,“ madama atbilbeja.

Trefotaiš apluhloja ſemneekuš no galwaš lihdſ
kahjam. parauſtija plezuš un lepni paſmihneja.

„Ar daktera leelungu? Deefin, waj wiafch juhs
peekems!“ wiafch augſtprahtigi atbilbeja. „Kà juhs
nahzàt uſ tahdàm domàm, ar paſchu leelungu runat?
Waj juhs ari ſinat, taš wiafch par augſtu fungu?
Nè, nè, taiſeetees, ſa teekat projam!“

„Dattera lungs muhš peexemš!“ madama patšahweja. „Es pate ar wiru tiku runajufe. Wiršch folijās šcheem lautireem palihdset.“

„Zeenigs leelkungs jau pehrn man peefolija šawu palihdšibu.“ wezakais semneels apgalwoja. „Wiršch jau toreis ar mani brangi isrunajās.“

„Jums wiram wajaga to eespeest faujā!“ madama patšchulsteja jaunakajam. „Zitadi tas nees!“

Šchis drufku apdomajās un tad ari paklausija. Basemigi flanidamees, wiršch peelihda trefotam lungam pee šahneem un eespeeda tam peezu rubku gabalu faujā.

Šcha waigs lluwa tagad drufku laipnals. „Nu, tad jau wiršch jums to apfolijis, tad warbuht ari peexemš,“ wiršch beidsot fazija. „Juhš warat šchē apfehstees un usgaidit, lihds wiršch atbrauz. Bet ja wiršch juhš peexem, tad juhš esat laimigi zilweki. Dattera leelkungs ir koti ougšis un lepns lungs. Wiršch ne ar weenu labpraht neelaischas!“

„Bet juhš tatschu ari, lungs, waretut preelšch mums eebilst lahdu wahrdiru,“ madama fazija, paflepūs wiram pamesdama azim. „Wiršch mani gan pasihst, bet tomehr jau labaki, tad juhš ari peepalihdsat.“

„Al tà!“ trefotais ahtri atbildeja, „tad juhš esat ta madama, kuru wiršch beeschi ween peemin? Wiršch juhš koti labi eeredš. Sinams, es jau ari no šawas pufes waru pee wiru eebilst lahdu wahrdu jums par labu.“

Madama ais preeka mirdsofšam azim usskatija abus semneelus. „To es gan waru no fewis teikt,“ wiru šmaididama fazija, „wisš lungi mani labpraht eeredš.“

Semneeki apmeerinati apfehdaš preelšchistabā us sola un gaidija, kamehr madama ar ašstenta lungu eegahja dibina istabā aprunatees.

„Šaula luga, to wixi špehlè!“ wezakais semneels paklusu fazija jaunakajam. „Bet redseštm, tad mehš peedalifimees šawas ihštajās lomās, tà tad šchis

gabals nobeigfees. Es degu ais nepazeetibas, fatikt scho flaweno daktera leelkungu."

Dtrs wixam peekrita, lehni palozidams galwu.

Pehz brihtina lahda elipascha peetureja pee nama durwim. Gaiditais nu reis bija atbrauzis. Asistents issteidsas ahrâ, faxemt fawu preelshneeku. Wixi drihti pehz tam eenahza preelshistabâ, tur abi semneeki godbihigi peezehlâs un semu pallanijas pret wareno leelkungu.

Schis auksti un lepni wixus usluhloja. „Что имъ нужно?“ wixsch stingri noprasija fawam asistentam. „Кто они? А!“

Asistents islikas it lâ isbihjees. Wixsch stostijas laustâ Kreemu walodâ, ka tee laudis gribot ar daktera leelkungu runat un no wixa luhgtees schelastibas.

„Вы дуракъ!“ leelkungs bahrgi usfauza. „Какъ вы смѣете пускать ко мнѣ такихъ мужиковъ! Спросите ихъ, какое у нихъ дѣло!“

„Zeenigs leelkungs leel jautat, lahda jums darishana pee wixa?“ asistents ar nobihjufchos balsi waizaja semneekem.

„Zeenigs leelkungs jau sinâs,“ wezafais semneeks pasemigi atbildeja. „Es jau reis wixam pasneedsu gramatu tur tanî weefnizâ.“

„Kas par weefnizu?“ asistents dusmigi atbrehza. „Waj juhs domajat, ka zeenigam leelkungam til ween darishanu? Kâ lai wixsch wifu neeku atminâs!“

Tanî paschâ azumirkli madama isnahza no dibina istabas un semu palozijas pret daktera leelkungu.

„А, вы!“ dakteris eefauzas. „Хорошо-сь! Теперь я знаю!“ un, pagreesees pret asistentu, turpinaja: „Пусть они немножко обождутъ!“

Wixsch eegahja ar madamu otrâ istabâ. Asistents isflaidroja semneekem, ka leelkungs lizis wixem druflu usgaidit. „Tagad ir labi!“ wixsch wehl peebilda. „Juhš nahkfat zauri!“

Tad wixsch ari dewâs otrajā istabâ un aisdarija ais sewis durwis. Tur wixi trihs notureja fawu flepeno konferenzi.

Pa tam wežakais semneeks ſchigli iſgabja ahrâ uſ eelu, iſplehſa iſ ſawas kabatas grahmatizas weenu lapu, uſraſtija uſ tās ſahdas rindizas, paſauza neziſ tahlu ſtahwoſcho gorodowoju un pawehleja, lai ſchis tulit ſihmi noneſot uſ poliziju.

„Panemeet juhrmani un ſteidſeetees, ziſ ahtri ween warat,“ wiſch tam wehl peebilda. „Ilgakais pehz puſtundas laika jums wajaga buht atpakaſ!“

„Kâ pawehlat, zeenigſ lungs!“ gorodowojs, peelizis roſu pee zepures, atbildeja. „Steigſchos!“

Tad semneeks atnahza atpakaſ pee ſawa beedra, un nu abi nepazeetigi gaidija, ſamehr leeklungs wiſus ſaulſ preekſhâ.

Behz ſahdas zetorkſchâa ſtundas ſchis beidsot apſchehlojâs un wiſu atminejâs.

„Nahzeet eekſhâ!“ aſſtentis, pawehris burwis, aizinaja semneekus.

Schee demâs eekſhâ un noſtahjâs leelâ ſara ahriſta preekſhâ, ſas wiſus bahrgi uſluhloja. Wiſa kruhtis mirdſeja no daſchudaſchadeem ordeneem.

„Спросите ихъ, почему они хотятъ избѣгать службы,“ wiſch uſſauza ſawam aſſtentam.

„Zeenigſ leeklungs wehlaſ ſinat, ſadehl juhs gribat atrautees no ſara deenasta?“ ſchis waizaja semneekem.

Semneeki ſaſſatijâs, paraſtija plezus un neſamanija ſo atbildet.

„Страдаетъ ли онъ какой нибудь болѣзнью или имѣетъ какіе другіе недостатки?“ leeklungs turpinaja.

„Waj jums ſahda ſlimiba, waj ſahda zita maina?“

„Wiſch jau weſels ſâ rutſ!“ wežakais atbildeja. „Bet tapat jau nu gribetu tiſt waſâ.“

„Дуракъ!“ daſteris uſfleedſa. „Если онъ здоровъ, то его немогу освободить отъ воинской повинности. Осмотрю его и если найду у него недостатки, то освобожу; но онъ долженъ за-

платить канцелярскія издержки! Объясните это имъ!”

„Daktera leelkungs leel jumš teitt, ka, ja juhs efat wefeli, tad newarot juhs atfwabinat no kara flaußbas,“ aßstents ißflaidroja. „Bet wiaßch juhs ißmelleßchot un ja atradißchot pee jumš lahdu wainu, tad atfwabinaßchot; bet jumš jaßamalfä wiß kanzlejas ißdewumi!“

„Nu ja, ja, kad jau jaßamalfä, jaßamalfä,“ wezafais semneekš atbildeja. „Bet kad tiß nu daktera leelkungs ari palihdsetu!“

„Они согласны!“ aßstents pawehßtija leelkungam.

„Хорошо—съ!“ daktera kungs teiza un pameta madamai ar roku, lai atßtahj ißtabu. Shi ari paßflaußtia un ißgabja preeßchißtabä.

Aßstents tagad ißflaidroja jaunafajam semneekam, ka wiaßam jaißgehrbjotees, jo tißßchot no daktera leelkunga ißmelleß. Shiß waizajofchi ußluhloja faßwu beedri, kureßch, brihtixu apdomajees, wiaßam paßlepüß dewa fißmi, lai ißgehrbjas.

Wezafais semneekš gandrißti newareja waldit faßwas dußmas, aßrsteem apluhlojot kailo rekruti. Tad tißtahlu wiaßi ußdroßchinajas kehmotees! Bet wiaßch faßwaldijäs, gribedamš redset, ka leeta beigfees. Wiaßam wajadßeja dabut maßafais lahdu paraßßu.

„Ненаполняетъ мѣры!“ leelkungs apleezinaja.

„Какъ — ненаполняетъ!“ aßstents pretojäs.

„Что вы знаете! Пусть идетъ!“ dakteriß beidßot faßzija. „Онъ можетъ одѣваться.“

„Juhs efat ißbrahleti un warat apgehrbtees,“ aßstents ißflaidroja, un semneekš ſhigli eetehrpäß faßwäs drehbës. „Tagad faßamalfajeet un ejeet!“ wiaßch wehl peeßilda uß augßtä lunga mahjeenu.

„Zeenigš leelkungs, mehš jau gribetum lihds lahdu rakßixu,“ wezafais semneekš luhdßäs. „Do mehš waretum komißjai ußrahdit.“

„Они желаютъ записку?“

„Могутъ получить!“ leelkungs, drußku apdomajees, teiza un, peeßeßdees pee galda, faßka rakßit.

„Makfajeet naudu!“ assistents mudinaja semneekus.

„Lai, lai,“ semneeks it la fapihziis atbildeja, „lad jau dabuſim rakſtu, tad ſamakſam!“

Daktera leelſkungs rakſtam paſpeeda ſehgeli apaſſchâ un, noſuſinajis, to paſneedsa ſemneekam. „Теперь платите — и вонъ!“ wiakſch bahrgi uſſauza.

Bet la wiakſch iſbrihnijas, tad ſemneeks ſwarigo rakſtu nebahsa wiſ leſchâ, bet ſahla to laſit.

Tur bija ſarakſtitas ſchahdas tahdas multibas un paſpeests apaſſchâ Palejas pagasta waldes ſehgeliſ. Bet wahrda parakſtu newareja ſalaſit.

„Kâ tad juhs ſauz, zeenigs leelſkungs?“ ſemneeks pahrdroſchi jautaja.

Daktera leelſkungs tapa uſmanigs. Kur tad ſchis tehwiakſch nehma tahdu duhſchu!

„Что! какъ! вы осмѣливаетесь? wiakſch ſemneekam uſkleedsa, gribedams wiaru atkal eebaidit.

„Nexemeet par kaunu, zeenigs leelſkungs,“ ſemneeks it la ſobodams atbildeja. „To jau ne weens zilweks newar ſalaſit!“

Ari aſſitents iſtruhzees brihdinaja ſemneeku par ſchahdu wiaru pahrdroſchu iſtureſchanos. „Ko juhs runajat, waj juhs traſi!“ wiakſch tam pakluſu ſozija.

„Скажите, что я князь Чикомбовскій! За свою грубость онъ получить четыре сутки ареста!“ daktera leelſkungs, nopurinadams galwu, bahrgi noteiza.

Bet ſemneeks ne maſ negaidija uſ aſſitenta iſflaidrojumu.

„Hahaha!“ wiakſch gahrbi paſmehjas. „Paldees, Erpowiſſcha kungs, paldees!“

„Ko Deema puſes! Ko juhs ſarunajat tahdas dumjibas!“ aſſitents iſbihiſjees eſauzas. „Juhſ warat uſ wiſu muhſchu tapſ nelaimigi!“

„Deeſgan ar ſcho komediju!“ ſemneeks nizinoſchi atbildeja. „Paſiſtu ari juhs tihri labi: juhs eſat laſtu adwolats un ſemneeku lehrajs Lindmeiers. Gribu juhs, kungi, ari ar ſewi eepaſiſtinat: eſmu ſlepenpoliziſts

Kraups, un tagad likuma wahrda apzeetinu juhs abus!"

Ubi blehschi tapa bahli la lihfi. Negaidits pehr-
kora spehreens nebuhtu wairaf spehjis wirus fatreekt,
la fchee wahrdi. Wiri bija tikpat la no mahlkoneem
iskritufchi.

Kraups pawehra durwis un pasauza diwus
preekschistaba jau gaidoschus waktmeistarus. "Saxe-
meet zeeti fchos wihrus!" wirsch teem pawehleja,
rahdidams us abeem blehscheem, lamehr wirra beed-
ris notwehra madamu, kura patlaban gribeja ais-
schmaukt profam. Nezereta waktmeistaru eerafchanas
wiru bija pahsteigufe. Wirra wifu laiku nobaidiju-
fes bija stahwejufe preekschistaba, newaredama neds
pate isbehgt, neds faweem beedreem pasixot draudo-
schas breefmas.

"Welns lai mani parauf!" Erpowitschs noruhza
zaur sobeem. "Waj tad es biju apmahnits! Tas
tatschu tas pats tirgotajs, lo wirreis redseju pee
Nordmillera. Wirsch mani peekrahpis, eewihlis flasdds!"

Kraups pa tam peefawinajads wirra papirus un
seegekus, kurus ruhpiigi eetina papira un eebahsa
labata.

"Nu, luhdsu, Ischikombowfski kungs!" wirsch so-
bojoschi usrunaja Erpowitschu. "Dofmees nu zela!
Ne, ne, luhdsu, neplehseet wis nost fawas goda-
simes! Lai tas paleel, zitadi tee polizijas kungi ne-
tizès, la juhs esat kraas Ischikombowfskis. Un juhs
gahdajeet, la wirsch ta, la stahw, nonahl polizija!"
Kraups pawehleja waktmeistaram.

"Safoditi!" Erpowitschs schrahza zaur sobeem.
Wirra gihmis bija peetwihjis ais launa un dufmam.

"Ah, tibri brangi! Te jau wehl juhfu ekipascha
stahw!" Kraups smihnedams teiza, tad wiri bija is-
nahluschi abra. "Nu juhs warefat aisbraukt us po-
liziju, la ihstam kraasam peeklahjas. Luhdsu eekahpeet!"

Erpowitschs, pawadits no Kraupa un weena wakt-
meistara, eesehdas ratos.

"Uj poliziju!" Kraups ussauza kutscheram. Schis

isbrihnijees brihtiru apdomajās, bet beidsot tatschu paklaufja. Kraupa beedrs ar otru waktmeistaru un ziteem apzeetinateem eefehdās lahdā diwjuhga fuhrmanī un laida pirmajeem palak.

Drihfi wixi atradās polizijas telpās, kur ismefleschanas lomifars un Ribā wixus jau ar nepazeetibu fagaidija. Arestanti tika eewesti blakus istabā un no polizisteem zeefchi usraudfiti, lamehr Kraups steidsās preefschneelam pasiraot fawus panahlumus.

„Nu juhs wixus reis notwehrāt!“ Ribā preezigi fajija. „Gewihlāt gan wixus fawōs flasdōs!“

„Schis Erpowitschs ir loti weifls akteeris. Wixsch loti teizami spehleja kraja Tschilombowfka lomu, tā ka bija tihri preels noslatotees,“ Kraups fmaididams atbildeja. „Bes tam tē wehl dabufim eepaschtees ar daudf zitām fmalikām leetām.“

Wixsch isrehma Erpowitscha papirus un isflahstija tos us galda.

„Gewischli weena leeta man rahdās buht steidsama!“ Wixsch parehma lahdū papiru un rahdija to Ribam.

„Ja, lahdam noluhlam tad wixi isleetojufchi to naudu!“ Ribā pahrssteigtō eefauzās. „Peezpadfmit tuhlfstoschu rublu!“

Tas bija Erpowitscha wiltotais dokuments, ar karka parakstu, zaur kuru wixsch bija warejis iskremt no kredithubankas Palejas pagasta naudu.

„Tē leelai blehdibai wajaga buht notikufchai!“ Kraups fajija. „Mums wajaga fmaliki ismellet to leetu.“

Ari lomifars apluhloja papiru. „Dihwaini, glufchi neisprotami!“ wixsch teiza, purinadams galwu. „Nu, tulit jau redsefm. Sauzeet wixu preefschā!“

Kraups pawehleja atwest Erpowitschu, kas ari drihfi eenahja polizista pawadibā.

„Kā juhs fauz?“ lomifars jautaja, zaururboschi usflattidams apzeetinato, lamehr Ribā wihpsnadams apluhloja wixa orderus.

„Rudolfu Erpowitschu!“

„Kas juhs efat?“

„Waizajeet tam lungam!“ Erpowitschs spihitigi atbildeja, rahdidams us Kraupu. „Tas leekas mani labaki pasihstam.“

„Jums peenahkas dot taifnas atbildes par to, kas jums top waizats!“ komifars wiram bahrgi us-fauza. „Juhš sinat, ka stahwat ismellefchanas teefas preekshâ! Kas juhs efat?“

„Palejas pagasta fkrühweris!“

„Kurseme?“

„Ja!“

„Nu fakteet man, kâ juhs usdrofchinajatees isdo-tees par kara-ahrstu kraasu Tschikombowflu un, tâ ap-fahrufchees ordereem, krahpt laudis? Waj juhs sinat, to juhs par tahdeem darbeem efat pelnijufchi? — Sibiriju!“

Erpowitschs manami fatruhkas. Bet tad wirsch farehmâs un nefaunigi atbildeja:

„Tas bija tikai newainigs joks! Ja netizat man, waizajeet tam lungam!“ — wirsch rahdija us Kraupu. „Wirsch isweizigi fpehleja semneeka, es kara-ahrsta lomu! Mehš weens otu patihkami pahr-steidsâm.“

„To nu es gan netizu!“ Riba eejauzâs walodâ.

„Ja juhs buhtut sinajufchi, ka ais fcha semneeka maf-kas flehpjas muhfu isweizigais detektivs Kraups, tad jums gan nebuhtu ne prahtâ nahzis, tâ jokot, jeb pareisaki fakot, tad juhs buhtut atturejufchees no fchahdas lauschu krahpschanas?“

„Tad juhs atsihstatees, ka schini leetâ efat wai-nigi?“ komifars jautaja.

„Pa dakai ja!“ Erpowitschs weenalbsigi atbildeja.

„Kas fchis par dokumentu?“ komifars wiram rahdija mineto papiru.

„Dafeet, zeenijams lungs! Juhš jau mahlat lasit!“ Erpowitschs nefaunigi fmihnedams atbildeja.

„Tur jau stahw melns us balta, ka no kreditbankas jaisnem peeypadsmiit tuhstoschu rublu.“

„Es jums atgahdinu, isturetees peeklahjigati!“

Riba wiram usfauza. „Jeb juhs azumirkli tikfat eeflodfiti pee uhdera un maises! To leezeet wehrâ!“

Erpowitschs wiram usmeta niknu fflateenu un klufeja.

„Kas ir notizis ar to sumu? Waj wira jau isremta?“ komifars turpinaja isklaufchinafchanu.

„To es nesinu!“ Erpowitschs meloja. „To jums wajaga tam wajzat, kas to rakstu parakstijis!“

„Bet juhsu wahrds jau ari të atronas!“

„Man peenahkas sem wifseem raksteem lihdsi parakstifawu wahrdu, ja pagasta wezakais to wehkas. Wairaf es ne ka nesinu.“

„Waj pateescham? Sakeet labaf taifnibu. Ka fchis dokumentis nahzis juhsu rokâs?“

„Es to atradu teefas istabâ mehtajamees pa grihdu un parehmu to ka newehrtigu makalaturu preeksch eetihschanas.“

„Waj ta naudas suma jau isremta, waj nè?“

„Es jums jau reis atbildeju! Ko juhs mani apgrehtinat weltigeem jautajumeem!“ Erpowitschs aifahrts fazija.

„Tad juhs wairaf ne ka negribat isfazit? Preeksch jums buhtu labafi, ja apdomatos un teiktu taifnibu!“

„To es jums efmu fazijis!“

„Tad newar ne ka darit,“ komifars beidsot teiza. „Mums ismellefchana jaatleef us zitu deenu. Warbuht ka juhs tad labafi pratifat atbildet.“

Wirsch pameta Ribam ar azim. Schis paswanija, un tulit dischurejofchais waltmeistars eenahja.

„Gehrbeet fcho zilweku zeetumneeka drehbês un bahseet wiru aifrestem!“ Riba fchim pawehleja aukstu balfi.

„Ko, kas?“ Erpowitschs isbihjees eefauzas. „Ko juhs gribat darit? Juhs mani gribat turet ismellefchanas zeetumâ un gehrbt arestanta drehbês? Tas ir pret likumu! Es waru dot lauziju! Jums wajaga mani atlaist brihwu, ja jums eeleeku drofchibu, ka nohlschu us termineem! Apdomajeet, to

juhs gribat darit! Juhs warat tapt faukti pee at-
bildibas!"

"Efeet gluschi bes ruhpeim!" Riba nizinofchi
fmaididams wixam atbildeja. "Mehs gan paschi at-
bildefim par faweem darbeem. Pateizeetees Deewam,
la juhs nelekam eekalt dselschds! — Bet nu projam
— marxch!"

Waktmeistars parehma ais dufmam un bailem
drebofcho Erpowitschu ais rolas, isweda ahra un no-
lika drofcha weeta.

"Ko nu tahlat eefahfim?" lomifars waizaja
Ribam. "Es domaju, mums buhs schis pagasta we-
zakais jadabun rola."

"Pehz pussiundas es buhschu ar wixu flabt,
mani lungi!" Kraups eebilda. "Wixsch atronas
schim brihscham lara klaufibas lomifjas lokalâ. Bet
es netizu, la wixsch ko sinas. Pehz manam domam
wixa parafstis ie wiltots!"

Riba ar lomifaru peekrita Kraupa preefchlifu-
mam, un schis aigahja ispildit fawu folijumos.
Pa to laiku Lindmeiers tapa eewests un isklauschinats.

"Nu, waj ta juhs turesat fawu apfolijumos?"
lomifars wixu bahrgi usrunaja. "Juhs man nodee-
wojatees, la labofchotees, un nu es juhs atkal noferu
pee tahda tumfcha weikala!"

"Es pateescham ne mas nesinaju, la wixi nodo-
majufchi tahdu blehdibu!" schis atbildeja gaudigu balfi,
pee kam asaras wixam speedas azis. Wixi man fo-
lija peezdesmit rublu, lai es ustahjotees la Erpowi-
tscha tullis. Es ari zita ne la launa neefmu darijis,
la tilai to pahrtulkojis, ko wixsch runaja pa free-
wiski. Tur tas lungs, las mani schurp atweda, war
to apleezinat."

"To wixsch ari teescham weilli isdarija!" poli-
zists eebilda. "Bet efeet tatschu tif laipni un atdo-
deet manus peezus rublus!"

Lindmeiers tulit aldewa polizistam wixa naudu.
"Kam juhs man dewat?" wixsch draudfigi fazija.
"Es jau ne mas neprastju."

„Kas ta par naudu?“ abi polizijas lungi reisē jautāja, brihnodamees par wixu draudsiģo farunu.

Polizists smeedamees istahstija, ta us madamas padomu ašstenta lungam eespeedis faujā dšeramu naudu. Bet tā la nu šhīs wixu newarot wairs atšwabinat no kara deenasta, tad esot wixam atprafijis naudu.

„Nu redseet, tad tatschu juhs tihri labi esat šinajuschī wifu leetas fastahwu!“ komifars fajija us Lindmeieru. „To ari tās papira šwaigsnites peerahda, turas juhs fewim peelahruschi pee kruhtim. Labat buhtut wifu pasirojuschī polizijai, ne tā wehl pašchi peedalijuschees pee šcha noseedsiģā darba. Nu es juhs wairs newaru šehlot, man jadara pehģ likuma. Juhs dabufat nosehdet masakais famus pahris gadus. Juhs tatschu atšihstatsee, ta esat wainigi?“

„Nē, nē, es ne la nesinu!“ Lindmeiers raudadams atbildeja. „Wixi mani peewihluschi! Esmu gluschī newainigs!“

„Juhfu ašaras tē ne la nelihds!“ komifars šingri noteiza. „Leezeet wixu iswest, Ribas lungs!“

Raudošho Lindmeieru ašweda us zeetumu, un nu madama beidsot tika faukta pee isklauschinaschanas.

Bet šho isklauschinat nebija wis weegls darbs, jo wixā ar famu laipnibu un šaweem šmaideem gribeja, tā šatot, apburt polizijas lungs.

„Kadehģ juhs ar noluhku bijāt nodomajuschas isdarit tahdu leelu blehdibu?“ komifars wixai wajajaja.

„Es tatschu ne la nesinu!“ wixā šaldi šmaididama atbildeja. „Es tur tikai nešauschi eerados. Ach! tahdas blehdibas! Es to dabuju šinat tikai no teem lungeem. Ne — ach tas Erpowitschs nu ir gan weens nelahģa zilweš! Darit tahdas leetas!“ Wixā isbrihnijusēs šastita rošas.

„Bet juhs tatschu paščas muhs nowedāt pee wixā!“ jaunais polizists eebilda. „Kā juhs warat teikt, ta tur nešauschi eeradatees?“

„Ach tā — nu — es nesinu —“ wixā šajukufe štomijās. „Ja, ja, waj tad es nu šinaju, ta wixsch

naw ihstis dakteris! Wixsch jau mani ari peekrahpis — wixsch ir diwafahrtigi melojis! Rà tad juhsu zeenmahtei klahjas ar wefelibu, lomifara lungs?“

„Ro juhs tè runajat mulkibas, kas ne mas nepeeder pee leetas!“ lomifars strupi atzirta. „Juhs newarat to noleegt, ka esat sinajufchas wifu leetas fastahwu, jo juhs paschas pirmit issazijat, ka pasihstat Erpowitschu. Juhs newarat ne lã aishildinatees. Jums buhtu jaet ismekleschanas zeetumã, bet eewehrosot juhsu snota zeenijamo stahwolli, lahdu wixsch eezem fadsihwê, juhs topat peelaistas pee lauzijas. Tagad eseet un pahrdomaseet, waj gribat eet ismekleschanas zeetumã, jeb waj eelikt trihs tuhlfstofchus rublu droschibas naudas, ka eeradifatees termixds.“

Madama tapa atwesta atpakal zeetumneeku istabã, lai apdomajas.

Drihti pehz tam Kraups ar mekleto pagasta wezako eeradaš.

„Kadehl es topu atwestis us poliziju?“ Karlis ustrauktis jautaja. „Es neapfinos ne lahdas wainas!“

„To juhs tulit dsirdefat,“ lomifars atbildeja, wiru wehri apluhkodams. „Waj juhs esat Palejas pagasta wezakais Karlis Weldse?“

„Ja. Bet to juhs no manis wehlatees?“

„Waj tas ir juhsu rokraftis?“ Komifars wiram rahdija wahrda parakstu, pee lam wiru zeefchi usflatija.

„Tas ir mans paraksts!“ Karlis newainigi atbildeja.

„Tad juhs ari sinafat mums lahda leeta dot fhafakus issklaidrojumus. Jslafeet pirms fcho dokumentu!“

Karlis ahtri pazehma papiru. Wixa rolas manami drebeja. Wixsch paredseja to launu.

„Kas tas ir? Tas newar buht!“ wixsch isbihjees un pahrstiegtis eesauzas. Auksti baiku fweedri wiram parahdijas us peeres. „Es ne ka nesinu no fhis leetas!“

Polizisti wehri us wiru nosflatijas. Pehz fcho domam wixsch bija waj gluschu newainigs, waj ari ismanigs blehdis.

„Es nesinu,“ wiaſch hailigi atkahrtoja. „Es ne tad ne-efmu isrehtmīs to naudu, nedſ ari lizis isremt!“

„Warbuht ka nauda ne maſ naw isremta!“ komifars eebilda.

„Es nesinu!“ Karlis ustraukts atbildeja. „Es jau wairat mehneſchuſ neefmu pahrluhklojis pagasta laſt.“

„Tad juhs efat nekahrtigſ amata wihrs!“ komifars pahrmeta. „Ja juhs mums newarat ne ka iſflaidrot, tad mehſ juhs newaram laiſt wakā!“

Karli ſchee wahrdi ſahpigi aiſlehra. Wixa ne-aptraipitais wahrds, wixa godſ tē klūwa apdraudeti. Wiaſch lauſija ſawu galwu, bet newareja ne ka atzereteſ. Gan wiaſch aiſ leelām behdām daſchaſ deenas bija dſihwojis it kā mehneſchſetrdſibā; warbuht ka ſchahdā gara-ſtahwolki wiaſch buhtu to iſdarijis. Wiaſch nebija ar ſewi ſklaidribā. Wiaſch pazehma atkal dokumentu un ſihwām azim luhklojāſ uſ ſawu paraſtu.

„Waj tad tiſ ir juhſu rotrakſis?“ Riba lihdszeetigi jautaja. „Waj tad naw wiltotſ?“

Karlis wehl ruhpiigi apluhkloja burtuſ. Wiaſch gribeja tanis waj eelihſt eelſchā. „Tad ir manſ paraſtſ!“ wiaſch iſmiſis iſchulſteja, un papirs wixam iſflibdeja iſ rolam.

„Nu manſ Deemſ un tehwoſ, tad jau jumſ waja ari ko ſinat!“ komifars ſaihdsis eefauzāſ. „Juhs efat warbuht to naudu isrehtmūſchi preekſch pagasta wajadſibām?“

„Es nesinu ne ka!“ Karlis ſajija puſaiſrahwuſchoſ balſi, ſakehris abām rolam ſawu galwu, un nokrita uſ krehſla. „Tad wiſſ preekſch manis mihlla, noſlehpumaina mihlla! Es paredsu, ka man breeſmaſ draud!“

Rungi wixu lihdszeetigi uſluhloja. Wixi nogida, ka wiaſch newainigſ. Bet wiaſch patſ pret ſewi leezinaja.

„Es tulit dabuſchu ſklaidribu ſchinī leetā,“ Kraupſ ſajija. „Luhdsu pazeſſcheeteſ ſahdu puſſtundu, mani

fungi!" Wirsch issteidsjās ahrā, ar nodomu, eet us kreditbanku un tur fawahlt tumafas sīras.

"Jums jausgaida sčepat. Mehš juhs newaram atlaist!" Riba teiza Karlim. "Luhdsu, ešeet tur manā istabā un usgaidēet, lamehr Kraups atnahls atpakaļ."

Behz tam Dreyberg madama tapa atkal eewesta, lai issaka, ko wīra nodomajuse darit.

"Es labat gribu samakfat lauziju," wīra laipni smaididama teiza, "ne tā palikt ismellešchanas zee-tumā. Aisneseet sčho sīhmiti monam snotam v. Strunza lungam. Wirsch preelšch manis ismakfās sčho sumu."

Jaunakais polizijas eerednis dewās pee v. Strunza un atnahza drihst atpakaļ ar wajadšigo naudu. Madamu atlaida us brihwām lahjām.

Pusstundu wehlat Kraups eeradās un atnesa no bankas flaidras sīras: Peezpadšmit tuhltstoschu rublu Palejas pagasta naudas preelšch trim nedelām pret wajadšigaseem dokumenteem bija tapušch ismakfati no bankas direlzijas.

Lahda wehstis loti pahrsheidsa Karli tā ari polizijas lungus.

"Es esmu pasudis!" Karlis ismīšs eesauzās. "To mans labais draugs Rudis buhs isdarījis. Nu es saprotu, kadehl wīram ar weenu bija nauda!"

"Ja, mīhlais draugs, juhs esat par to leetu atbildigi!" Riba teiza. "Mehš juhs tagad newaram laist waka — mums wajaga juhs nodot teefai!"

Karlis sčhos wahrduš it tā pa meegam sadfirdeja. Pahrmetumi un launs neganti plošjās wīra krukstis. Polizija fastahdija protokololu par wīsu leetas fastahwu un pasiroja to pilsteejai un profuroram. Pagasta wejalais it meerigi lahwa aiswestees un drihst nahza ari preelšch bahrgā lunga waiga. Sčis tā sapihka par wīra nekaidrajam atbildem, tā lika wīru eegehrbt zeezumneeta drehbēs un eeflodst zee-tumā. Wīram newainigam bija jazeesch lihst par fawa drauga grehleem. —

Pilsehta bija tilpat tā aiskurta par sčho atgadijeenu. Sibira ahtrumā wehstis par wainigo apzeeti-

naſchanu iſplatiſas pa malu malàm. Weetejäs Wahzu awiſes paſneedſa ſawâs flejäs garus ſirowumus par notikuſcho krahpſchanu. Erpowitſcha wahrds tagad bija wiſu mutê. Awisêſ nehmas ſihli aprakſtit wiſa iſſkату un rakſturu, peemetinaja ari gabalus iſ wiſa dſihwes aprakſta un peefolija drihſumâ wehl paſneegt ſiſas par lahdu zitu interefantu gadijumu, ſihmejoſchos uſ lahda pagasta naudas iſſchlehrſchanu.

Pilſteefa iſſuhtija uſ Palejas pagastu eeredrus, rewidet turenes pagasta lahdi un mellet pehz iſxemtâs naudas ſumas. Wiſi, protams, to tur neatrada. La bija tikpat tã uhdeni eekrituſe.

Erpowitſchs ſihmi par Nordmillera bankã nogulditajeem peeſpadſmit tuhſtoſcheem rublu bija paſlehpis droſchã weeta un, redſedams, la wiſam tã tã tã ſlikti ees, ari wairaf ne la neiſteiza, bet zeefchi noleedſa, la to ſinots no iſxemtâs naudas. Wiſch gribesa aistaupit ſcho ſumu uſ preeſchdeenam. Gar to wiſam nebija dakas, la wiſa draugs zaur to kluwa nelaimigs. „Rad es krihtu, tad lai wiſch ari kriht!“ tã wiſch domaja. Un la wiſam wairaf gadu buhs janofehſch zeetumã, to wiſch patš jau noprata.

Drihſi pehz tam Wahzu preſe tikai iſhti ſabla laiſt wakã par paſihſtamo Weldermani. „Schis zilwefs jau mums ſen iſliſas bihſtams ſchwindlers, un tagad beidsot ari iſrahdiſees, la mums taiſniba!“ tã lahda awiſe ſtarp zitu ſirowja. „Peeſpadſmit tuhſtoſchus rublu pagasta naudas wiſch nelikumiga zekã peefawinaſees un to kopã ar ſawu labo draugu, paſihſtamo Erpowitſchu, iſſchlehrdis!“

Pahriſ deenu wehlaſ, kur jau wiſa pilſehta tã bija uſtraukta no jaunajam ſiſam, tam wehl lahds negaidits atgadijums peebeedrojäs: Nordmillera bankas weikalš krita ar diwi ſimtštuhſtoſchu rublu leelu deſizitu!

Wezais Nordmillers newareja panest ſcho launu un aiſlaidas uſ ahrſemem, atſtahdams Zentam ſawu pilnwaru.

„Lo es nebuhtu domajis no fcha wihra, lam es ustizeju famu dahrgato mantu, famu weenigo behrnu, la wirsch liß manu godigo wahrdu apfmeeklä!“ ban-
teeris fazija, atwadidamees no fawa ustizamà grab-
matwescha. „Ea ir Deewa fodiba, mihlais Jent!
Es pahrdemu famu behrnu un nu man par to jazeesch!“

„Wirsch naw zilweks, wirsch ir besgodigs funs!“
Jents, fakneebis duhri, fazija. „Wiram naw ne fauna,
ne goda! Prastalais Schihdu auglotajs dauds labaks
par wiru!“

Scheroms bija pahraf ismanigs weikalneeks. Ge-
lam wirsch faweenojas ar Nordmillera namu, wirsch
usdewa famam pilnwarneekam smalki ispehtit fawa
nahlostha weikala-beedra buhschanas. Un kad schis
tur atrada leeliflu desizitu un wiram to telegrafiski
pasiroja, tad wirsch schim usdewa, papreefsch äpdro-
schinat wiru paradu un tad Nordmilleram laut ban-
krotet.

Abi wetfschi, buhdami jaukäs zeribäs, pa wehlu no-
manija wiru nodomu. Gan Nordmillers wehl nosuhtija
Scheromam un fawai meitai firnigu luhgumu, lai
wiri tatschu glahbjot wiru weikala godu. Bet welti!
Atbilde nenahja atpakal un wiram wajasjeja apturet
malfaschanas. Tahda lahrtä abu wetfschu zeribas is-
puteja fa pelawas. —

Palejeefchi, dabudami dsirdet tahdas wehstis par
fawu pagasta wezako, eefahlumä negribeja tam tizet,
bet wehlat breefmigi fashuta. „Eas jau nahf no
tam, la wirsch newihshoja strahdat un lopt fawas
mahjas, bet daußjäs aplahrt pa pilsehtu, dserdams
un trumpodams ar augsteem lungeem!“ tä laudis
par wiru runaja. „Kur nu semneeks, jafala, xems
til dauds naudas, zil wajaga preefsch tahdas bramaru
dsihwes — jakeras pee dwehseku mantas! Kas to
no wiru buhtu domajis! Islikäs tahds godigs zil-
weks, bet passat, kas wiram ais ahdas! Ssrihweris
sinams ari naw labais! Ko tur fazit — abi pah-
weenu lahrti metami!“

Veelstrauts tagad fahla wairat klaja rahditees un pa Palejeescheem tihtitees. „Arè! labu gribesât, labu ari dabujât!“ wirsch mehdsä teift. —

27. Par wehlu!

„Karlis zeetumâ! Wirsch isschlehrdis pagasta naudu!“ — schahda wehstis til pat lâ pehrkora speh-reens fatreeja Lihsiu. Saundaris, noseedsneels — schis wiras ideals, schis wihrs, lura mehrli un zen-teeni arweenu bija augsti un freetni! Wiras draugs — prasts blehdis! — nè, to wina netizeja.

„Wirsch newar buht tas, par kahdu pafaulë wiru isdaudsina!“ meitscha fewim sozija. „Wirsch ir newainigs! Tas wiß ir wina labâ drauga Erp-witscha waina! Ai, kadehl es wiru nebrihdinaju no scha zilwela! Kadehl wirsch tam til alkli ustizejäs! Al Deewß, al Deewß, neleez wiram newainigam zeest! — Zeetumneels, arestantu drehbês — hu! — eeflo-dsits mitrâ lambari pee uhdera un maifes, peeflaitits pee rupjeem noseedsneekeem! Al Deewß, lâ lai wirsch panef scho launu! — Mans fapnis, mans fapnis!“

Wina tehls wirai rahdijäs preelsh gara azim. Satreeks, noskumis, zeetumneela drehbês, wirsch to luhgdamees usluhkoja. „Tu tatschu, Lihsiu, netizi, la es waretu isdarit tahdas tumfchas leetas?“ wirsch lifäs jautajam. Wina redseja garâ, la tam afaras riteja pahr bahlaseem waigeem. Wirai palifa til schehli ap frdi, la wina wina dehl fahla raudat ruhltas afaras.

„Kas tew, meit', lait?“ wiras tehws teiza, at-rasdams to schahdâ usbudinatâ stahwolkli. „Kalah tu raudi? Redß, lâ eet tajâ pafaulë! Kas to wa-reja domat no ta Welbjes! Tahds godigs sehns is-lifäs, bet arè! fo nu wirsch isdarijis! — Un Krisch-jahnis tilai zaur wina blehdibu Lihschôs apstiprinats par fainneeku! Pats labi dsirdeju, la wirsch ap-

folija Jndrikim palihdset, bet aré, nu ir Katei mahjas beigtas! Ja, ja, tahdi ir tee zilveli schinis laikds! Wairaf us launu, ne la us labu! Al ja!" wiafch nopuhtas. "Lai Deewds ne weeneem wezateem nedod no fameem behrneem peedschwot tahdas leetas!"

Wiafch aissmehtesa famu garo pihpi un isgahja faimes istaba. Tur wiafch ar feewam nehmas spreest un runat par Weldsi.

"Ari mans tehws!" Lihstina pee fewis fahpigi domaja. "Ari wiafch tij negehligajam walodam! — Lai Deewds ne weeneem wezateem nedod no fameem behrneem peedschwot tahdas leetas!" wira atzerejas fchos wahrds. "Un Weldschu mahte! lo gan wiras firds tagad fajuht! Waj wira ari fchaubas par Karla newainibu. Nabaga wezenite! Kas lai tagad wiru eepreezina behdu-deenas! Es steigfchos turp! Es wiru apmeerinafchu un pahrleezinafchu par Karla newainibu!"

Wira luhdsa tehwu, lai leef aissuhgt firgu, un drihfi pehz tam aisbrauga us Weldsem.

Wira atrada wezeniti teescham fatrizinatâ gara stahwolli. Wezenes mahfas meita Matilde bija atnahkufe, wiru apmeerinat, bet wezite nelikas ne dsir-dot fchis wahrds. Wira bija koti noslumufe.

"Labdeen, Weldschu mah!" Lihstina, eenahkufe, apfweizinajas. "Waj gaidijat zeemiru?"

Wezene flumigam azim aplanhstoja meitschu. "Ka tad nu negaidifchu, mihla Lihst!" wira fahla raudat. "Nu jau weena pate esmu pasaulé palikufe! Al Deewix', tu atnehmi man weenigo behrnu paschâs wezuma deenas!"

Lihstina paschaj bij jafaxemas, lai famalbitu asaras, kuras wina arweenu speedas azis. Mahtes behdas ari wina gauscham lehras pee firds.

"Nebehdajeetes til dauds, Weldschu mam," wira fajisa fahpigi aiskustinatu balsa. "Gan Deewds wira newainibu wedis gaisma, gan Karlis drihfi nahls wakâ!"

Wezite patezigam azim usflatija Lihstina. "Tu

tatschu, Lihfit', ar netizi, ka wirsch waretu buht wainigs?" wira fajija. „Lai laudis runa, ko grib, tu tatschu netizi wiru walodam?"

„Laudis paschi negin, ko runa!“ Lihstira atbildeja pahreeljezinofchu balsa. „Karlis ir newainigs! Es par to ne muhscham neschaubifchos!“

Wezites azis eemirdsejas ais preela. Tad tatschu wehl weens zilweks bija ar wiru weenis prahtis un neschaubijas par Karla newainibu. „Reds', lahdi tee zilweli ir, meitix'!“ wira fuhdsejas. „Skatees, la wira preezajas par Karla nelaimi, un wirsch tatschu ne weenam zahlitim naw darijis launumu!“

„Repateiziba jau pasaules alga! Bet palaujeetees us Deemu, Wirsch newainigo neatstas launa!“

„La jau nu gan ir, meitix'. Aiswafar, tad dabuju dsirdet tas breefmas, es domaju, ka kluchschu waj mulka prahta. Tad es fahlu lubgt Deemu, lai Wirsch mani neatstahj leelajas behdas, un man tulit tapa weeglafi ap firdi. Kaut jel es buhtu spirgtafa un sinatu daudsmas ko no tam teefam, tad tatschu eetu wiru apraudsit, dabutu ar wiru parunat lahdu wahrdiru. Bet nu ne ka! Es tilai pahris reises fawa muhscha esmu bijuse pilfehta un ne la tur neginu. Nu wiru ne weens zahlitis ne dsird, ne reds!“

„Apmeerinajeetees, Welschu mam'! Mehsh drihsuna braukfim us pilfehtu, waj nu mans tehws waj es pate. Tad mehsh wiru apmellefim un juns no wira pahrwedisim lahdas siras.“

„Wai meitix'! tas buhtu parleekam brangi!“ wezenite firsnigi fajija. „Labi, la tu wehl wira un manis, nabaga wezenites, atminees. Are, meitix', ja nebuhtu ta notizis, waj tad newareji buht mana wedelixa!“

Wira nosartufschajai Lihstirai mihli glahstija waigus.

„Matildit, uswahri tehjai uhdeni, behrns!“ wezite teiza. „Waj tad nu laidifim zeemiru bes zeenas projam!“

„Ja, ja, mem'!“ Matilde atbildeja un isgahja ahrâ.

Vihšira ar nama mahti, nofehdufchās pee krahsns us folina, aprunajās gan par Karli, gan par faimneezibas leetām, un wezenite jau tapa ihsti jautra, noklausdamās Vihširas weiklajā walodā.

Pazeenajufēs un wehl brihtixu palawejufēs, Vihšira atwadijās us mahsā braufchanu.

Matilde, flukis gadu feschpadsmit wezs un drufku paraidu feju, pawadija wixu lihds rateem un tad aifbrauzejai domigi noflatijās pafal. „Wixā mihl Karli!“ wixā pee fewis nodomaja. „Zitadi tas newar buht!“

Newareja finat, waj wixai, to fālot, ari nebija zeribas us flaiſto radineeku! —

Vihširai Karlis wairs neiſgahja no prahta. Wifur, tur ween wixā gahja, to ween darija, tur wixā luhdsoschais tehls ſtahweja wixai preekſch gara azim. Rahda eekſchīga balſs wixai weenumehr iſchulſteja: „Atfwabini wixū, atfwabini wixū! Tu to wari iſdarit! Tu teizees wixū mihlot un neefi wehl ne la preekſch wixā darijufe! Tas naw labi!“

Wakarā wixā dſirdeja atkal, la ſaime par Karli runaja ſaunu. Wixās tehws neapſauza runatajus, bet teem wehl peepalihdſeja nopelt pagasta wezako.

„Zadara buhs ſahdreis tapat lā Weldſem! — jaifſtſchop ſahds tuhſtots iſ pagasta lahdes un labi jauſdſihwo!“ ſahds puiſis fajija. „Kad eeleeel, eeleeel zeeetumā, ſās tur par nelaimi!“

Wiſi wehl gahrđi paſmejhās par ſcheem wohrdeem, bet Vihširai tee tilpat lā naſis duhrās ſirdi. Ne weens newainigajam par labu nepazehla ſawu balſi. —

Gulet eedama wixā ſuhſtija ſarſtas luhgſchanas augſchup pee debefs tehwa, lai ſchis atpeſtitu wixās newainigo draugu no wiſām behdam un raiſem. Sapnī Karlis atkal Vihširai parahdijās.

Wixā bija iſgahjufe us ſaku plawu un laſija puķes. Tē peepeschi wixā eerauga ſaldatus wedam ſehdēs ſaſlehgту wihru, kuru, labi apſflatidama, wixā paſihſt par Karli. Wixā ſatruhſtas un it lā ſaſaluſe paleel ſtahwam, bet tad preeziga ſteidsas wixam flahť, apłeras ap ſallu un grih wixū fluhpſtit. „Karli,

Karli, kur tu tîf ilgi biji?" wîra eesauzas. „Teiz, fà tew tagad flahjas?" — „Rà man flahjas!" wîrsch behdigi atbild. „Es tewi tîf karsti mihlu, un tu gar mani neleezees ne finot!" — Wîra grib wehl ar to runat, bet fargi wîrau atgruhsch nost. „Manu adrest tu fini! Es dschwotju tur tajà leelajà zेतुमा नामà!" Karli, atgreesees, wehl teiz, wîrau fehri usluhlokams. Wîrai schehlums usnah, wîra fahl fleegt un waimanat, lihds pate no tam atmostas.

Wîra fahla pahrdomat fawu fapni. Wiblestiba us Karli atkal pamodàs wîras krukis. „Es tewi mihlu, dahrgais Karli, tanat fà tewi mihleju tawàs laimigajàs deenàs! Es tewi neatstahschu weenu, es dalischu ar tewi preekus un behdas. Preeksch tewis gribu dschwot, preeksch tewis gribu mirt!" wîra aisgrahbta tschuffsteja.

Otrà rihtà agri uszehlusès, wîra apskatija fawu mantibu. Wîrai bija par lahdeem tschetreem tuhstoscheem rubku wehrtspapiri, lahdi pahris defmit rubku flaidrà naudà un sellleetas. „To wîsu gribu preeksch tewis upuret," wîra pee fewis runaja. „Man wajaga tewi glahbt!"

Drihfi pehz tam wîra apgehrba labakàs drehbes un luhdsa fawu tehwu, lai leekot wîrau ar sirgu pawadit us dselszeka staziju, jo gribot braukt us pilsehtu.

Pilsehtà nonahkufe, wîra knascheem fokeem dewàs us to weetu, kur wîras mihkais atradàs.

Pehz brihtira wîra fasnedsa fawu zeta mehrli. Wîras preekschà stahweja leelais zेतुमा नाम, ar faweem beesajeem muhreem un augsto stahwu majestatigi pazeldamees gaisà. Zitàm reisèm wîra it weenadsigi bija usluhlokufe scho mahju, bet tagad wîra bija loti fatrizinata, to eeraudsidama. Sposchas afaras wîrai noriteja par waigeem, eedomajotees, fa wîras mihktais draugs newainigs smol tàs druhmajàs telpàs. Ar pulstoschu firdi wîra rahwa pee wahrteem swana schori. Wîra tifa eelaisa pagalmà.

„Es wehletos runat ar lahdu zेतुमनेकु," wîra pasemigi fazija flehdsejam.

„Geet tur us kontori!“ wiaſch weenaldfigi atbildeja un rahdija meitschaj ar roku us kahdam durwim.

Nedroſcheem fokeem Lihſira gahja eelſchâ un aradâs drihſi kahda laipna funga preeſchâ, pret kuru wira noſarkuſe paſſanijàs.

Œhiſ tudat noprata, la meitscha pirmo reiſi ſchini weetâ, un jautaja laipnu baſſi, to wira wehlotees.

„Zeenigſ leelſkungſ, eſ gribetu labpraht runat ar kahdu zeetumneeku —“ wira bailigi ſtomijâs — „ar Weldeſſ Karli!“

„Ut tâ! Juhſ eſat Weldeſem radineeze?“ kungſ teiza. „Deemſchehl juhſ gan nedabufat ar wiru runat, jo wiaſch ir iſmelleſchanaſ zeetumâ. Juhſ netiſfat peelaiſtaſ.“

„Bet, zeenigſ leelſkungſ, eſeet tatſchu ſchehligi!“ wira luhdsjàs. „Eaujeet man, ja ne wairaf, tad pahriſ wahrdiru ar wiru parunat un wiram nodot mahtes ſweizinajumus!“

„Eſ neefmu ne kahds leelſkungſ, jaunkundſe, bet kahds pat zeetumneekſ lâ wiaſch. Man tē jaſehſch weſſeku paradu dehl!“ ſchiſ atbildeja. „Eſ newaru ne la wehlet, nedſ aiſleegt. Eſ tiſai jumſ waru pateikt taiſnibu. Tâ la manſ noſeegumſ naw leelſ, tad man atwehletſ, uſturetees tepat kontori.“

„Bet waſ juhſ newaretut man pateikt, fur tee kungi atronaſ, kaſ man waretu atwehlet ar wiru runat?“

„Taſ neeet, jaunkundſe! Eſ it labi paſiſhtu teefu leetaſ. To ne weenſ no zeetuma eeredreem newar atwehlet.“

„Tad eſ wiram newaru ne lâ palihdſet!“ Lihſira noſlumufe ſajija.

„Ja jumſ buhtu eeſpehjamſ, preeſch wira eelikt kauziju, tad taſ buhtu gluſchi zitadi. Tad wiaſch tiſtu pa wiſam palaiſiſ ſwabadſ.“

„Ai, ſakeet, ſakeet, luhdsami, lâ man taſ jadara!“ Lihſira dedſigi eeſauzâs. „Eſ gribu wiſu, wiſu da-

rit, lai wiru atswabinatu, jeb mafalais atweeglinatu
wira tagadeso stahwolli!"

Kungs isbrihnijees wiru usflatija fawam leela-
jam tumfchajam azim. „Kas juhs wiram esat, waj
mahfa?“ wirsch jautaja.

„Neefmu mahfa!“ wira nosarlufe atbildeja. „Es
efmu wira draudsene, mans wahrds ir Mas-Krampju
Lihse!“

„Al ta! Nu — es waru jums gan dot pa-
domu. Jums loti gruhti nahkfees, wiru atswabinat,
jo ta fuma ir loti leela — peezipadsmiit tuhlfstoschi
rubku!“

„Al Deems!“ Lihfira isbihjufes eesaujas. „Man
naw ne treschas dakas!“

„Zit tad jums ir?“

Lihfira wiram pateiza fawu bagatibu. Wirsch
domigi paraustija plezus. „Tas ir gan loti mas, bet
mehginat juhs warat. Jums jagreeschas pee pilstee-
fas. Labalais buhtu, ja juhs waretut peelkuht pee
wezà pilstunga mahja un wiru luhgt. Warbuht, ta
tad wirsch jums peelaischas, — teefa wirsch juhs
strupi atraidis.“

„Bet wirsch jau esot loti nepeeluhdsams un
bahrgs lungs!“ Lihfira baikojas. „Deefin, waj wirsch
pallaufis manu luhgumu.“

„Luhdseet wiru labi! Juhfu drauga atswabi-
nashana weenigi no wira atkarajas!“

„Bet kur tad wirsch pili dsihwo?“ wira wehl
baschigi teiza. „Es tur ne la nestinu!“

„Par to masa behda!“ wirsch apmeerinaja mei-
tschu. „Kaut kuresch zilwels parahdis jums wira dsih-
wolli!“

„Pateizos jums simtkahrtigi par juhfu padomu!“
Lihfira atwadidamàs teiza un pallanijas pret laipno
kungu.

Wira atstahja zeetuma namu un dewàs ahtreem
fokeem pa eelu projam. Wiraai kruhtis radàs atkal
duhscha un jaunas zeribas, ta isdofees atswabinat
mihlako.

Bet atminedamās leelās fumas, par kuru Karlis bija apzeetināts, viņa atkal izbījās un apstājās. „Ja viņš tomēr nekauj peelhūgtees, bet pagēhr toš peezpadfmit tuhlfstofhus, tad viņš ir beigts!“ viņa behdigi nodomāja. „At, es labprāht atdotu wifu, wifu, ja til ween tās wixam lihdsētu!“

Viņa šokojā atkal lehnām uš preefšu. Tē viņa atgahdajās fawas rotās, fawu feltleetu. Par laimi viņa tās bija pazehmufe lihds. „Man tās jāvahrwehrsch naudā!“ viņa pee fewis fchufsteja. „Ko tās man lihds, ja manām Karlim jāfmoš zētumā! Es pahrdofchu wifu, kas man ir, un wixu atfwabinafchu! — Bet kurp lai tagad greeschos, tā to lai isdaru?“ viņa apdomajās. „At, kaut jel man kahds peepalihdsētu!“

Tē viņa atzerejās Drenberg madamās. Wixas tehws wixai no schis bija daudš stahstijis, un viņa ari par laimi finaja wixas adrefi. „Viņa preefch manis to isdaris!“ viņa preezigi domāja. „Viņa mani ari peelaidis pee wežā pilskunga — viņa to warot isdarit!“

Viņa steigfchus dewās uš madamās dšhwolli. Wixai nebija finamš, tā madama ari bija dalibneeze pee notikufchajām blehdibām. Rā meitfcha izbījās, dšrbedama, tā madama preefch nedekās laika no wežā dšhwolka efot iswadajufēs.

„Iswadajufēs?“ viņa nobahleja. „Tad manās zeribas pagalam!“

Seeweete, ar kuru viņa runāja, ušlufchoja wixu platām azim.

„Juhš jau worat wixu ušmeklet wixas tagadesā dšhwolli,“ viņa teija.

„Waj juhš finat, kur wixas dšhwollis atronās?“ Lihfina preezigi eefaujās. „At, luhdsamās, efeet til labas un pafakeet man to!“

„S. eelā Nr. 17!“ otrā weenaldfigi atbildeja, un Lihfina, wixai ffrnigi pateikufēs, dewās turp.

„Schis flukis ir fpihlēs!“ fwefchā seeweete wixai

noruhja pakal. „Wixai madamas palihdsiba waja-
dsiga. Nu, gan jau fchi wixai palihdses. Wixai
jau tahdas leetas parastas!”

„Drihfi Lihfina atradas madamas preefcha. Bet
fa wixa bija wihlufes fawas zeribas. Madamas is-
flats un istureschanas wixu atbaidija. Meitschas
truhfis fawadas nepatihkamas juhtas fazehlas, wixu
eeraugot.

„Waj juhs esat Dreyberg madama?” Lihfina
wixu jautaja nedroschu balst.

„Ja. Ko juhs no manis wehlatees?” wixa is-
brihnijufes teiza. Wixai islikas, ka fwefcho buhtu
reis tur redsejufe. Uri otra, jaunaka feeweete, kas
tur fehdeja us sofas, sarakhrigi usluhkoja eenahzeju.
Ta bija v. Strung kundse.

„Es juhs luhgtu, man drusku pakalpot,” Lihfina
nosarlufe fazija. „Waj juhs newaretut manas selt-
leetas pahrwehrst naudā?”

„Waj ta naw primadona Delrosa?” jaunā
kundse pee fewis nodmaja. „Bet fa tas nahlas, ka
wixai naudas truhfst, un fa wixa prot pa latwifli!”

„Kalab nē!” madama weenaldfigi atbildeja, bet
wixas azis mirdseja aif preeka, ka nu dabus atkal to
nopenit. „Par kahdu zenu juhs gribat tas pahrdot?”

„Dahrgi, koti dahrgi!” meitscha dedfigi eesauzas.
„Kaugeet tas pahrdot par eespehjami augstu zenu.
Schai naudai wajaga atswabinat zilweku, kuram ne-
wainigam brihwiba laupita!”

Mahte ar meitu isbrihnijuschas fasklatijas.

„Luhdsu, issklaidrojeet man tuwaki famu nodomu,
mana mihla!” madama fmaididama teiza.

„Es jums wifu isteitschu, jums tas jadabun
sinat un man japalihds! Tas zilweks ir apfuhdsets,
ka isschlehrdis pagasta naudu. Wifst peerahdjumi ir
pret wixu, bet wixsch tomehr ir newainigs. Tadeht
es wixu neatstahschu zeetuma, es atdoschu wifu famu
mantu, lai tilai wixu waretu glahbt. Tagad juhs
wifu sinat. Tadeht pahrdodeet schis leetas par wis-
augstako zenu. Kausejeetees, zil ween warat, jo truhf-

stokhå kapeika të war buht no leela fwara, no tās warbuht wixra liktens atkarajas!"

"Waj tas naw Palejas pagasta wezakais Karlis Welsse, no kura juhs runajat?" madama jautaja.

"Un — luhdsu peedoshanu — waj juhs neefat primadona Delrosa?" Marula peebilda.

Pehdejee wahrdi nepatihlami aiskahra Lihstra. Wixas kruhtis smogi zilajas.

"Tas ir Welschu Karlis," wixra nospeesti atbildeja, "bet mani fauz par Krampju Lihsi!"

"Ja—à! Bet juhs koti lihdsinatees Delrosai," Marula fazija. "Ar scho kundseni wixsch stahweja reis tuwakā fakarā. Es to lungu ari it labi pasihstu."

Ja wixra buhtu sinajuse, zil fahpigi wixra scheem wahrdeem aiskehra meitenes firdi, tad wixra gan buhtu zeetuse flusu.

Uf brihdi flufums eestahjas. Madama wehrigi apluhkvoja seltleetas, kamehr Marula nepazeetigi bungoja pirksteem uf galda.

"Tad es wehl jums ko luhgfschu," Lihstra pase-migi eebilda. "Eseet til labas un, ja jums eespehjams, peelaideet mani pee pilskunga. Es gribu wixram wifu atdot, gribu wixru luhgt, lai wixsch atfwabina nelaimigo."

"Eespehjams tas man ir gan, mana mihlā," madama atbildeja ar laipnu smaidu. "Bet peedo-deet, ka es schtehesju, juhs tatschu man ari ko no-wehlesat par maneem puhlireem?"

"Al Deems, mihlā madam', kadehl juhs mani gribat tā plehst?" meitscha newikot eesfauzas. "Juhš jau finat, ka man katra kapeika no leela fwara!"

"Lai nu lai, mana mihlā, bet scho gredsenixu es xemschu par peemixu. Tas man gauscham patihl!"

Wixra parehma dahrgato gredsenu un usmauga to few pirkstā. Lihstrai gan bija schehl schis rotas, bet wixrai bija launs, wairat pretotees.

"Es buhfschu drihsā laikā atpakal," madama fazija ar fawu parasto laipnibu. "Juhš warat tikmehr usgaidit!"

Wira eegahja otrâ istabâ pahrghebrtees un drihfi pehz tam isgahja. Lihfira ar Marulu palika weenas paschas.

„Waj juhs efat rada schim Weldermara kungam?“ Marula ussahla walodu.

„Ja,“ Lihfira nosarkuse atbildeja. „Esmu wiram atahla radineeje.“

„Es labi pasinu scho lungu. Wirsch bija leels dahmu zeenitajs,“ jauna kundse plahpaja tahka. „Ari Nordmillera jaunkundsei wirsch reis bija peefweedees un — bet lai nu paleel! Bet tas tihri pareisi, ka wiram tagad jazeesch. Kalab wirsch, buhdams prasts semneels, til augstu zehla sawu degunu! Newajaga lahrot pehz augstam leetam, ja labata nespeh. Ja naw lihdselku, tad tatschu drusku jaatraujas. Tagad — rau — japaleel launa!“

Lihfirai, dsirdot schahdus wahrdu, tumfchs fahrtums pahrlaidas par waigeem. Nelaimigajam wiram, kas ta jau zeeta zita mainas dehl, atkal ruhkti pahmetumi tika isfaziti.

Bet waj wira sinaja, us lahdeem pamateem dibinajas schis kundses augstmaniba, ka wiras stahwooklis, gods un muischneeku fahrtas wirs bija nopirkti par naudu, un la schai naudai bija peelipuschas nelaimigo upuru lahsti un asaras.

Lihfira ne la neatbildeja. Marulas kundse, nedabudama ne kahdu atbildi, ari aplusa un, parehmuse us galda atrodoschos grahmatu, schla to schkirstit.

Weidsot pehz ilgas, garlaizigas gaidischanas madama pahrnahja.

„Es dabuju par leetam fints astondesmit rublus!“ wira laipni teiza. „Wairal ne weens negribeja dot.“

„Tas ir koti mas!“ Lihfirai newilot paspruka. „Tas bija masakais trihs firtus rublu wehrtas!“

„Ta—â!“ madamas laipniba peepefchi pahrewhrtas dusmas. „Tas ir padauds drofchi apgalwots! Es jums daru labumu, un man wehl no

jumš jadsird apwainojumi. Juhs warat eet leetas paremt atpakaš. Tè ir ta nauda!”

Wixa Lihširai dufinigi nošweeda naudu preeškā uf galda. Meitscha tagad bija loti šajukufe un no-kaunejufēs.

Madama pateeskā bija dabujufe daudš wairaf naudas, bet redsedama, ka wixai darischanas ar leetas neprateju, kaunigu meiteni, wixa zirpa šawu aitiu, žil ween wareja.

„Nè, nè, nekemeet kaunā, lai paleek!” Lihšira ahtri eefauzās. „Es tilai tapat peemineju, jo man tās daudš wairaf maksajufšas. Bet esat tik labas un palihdseet man ari tablak. Luhdsu, neduf-mofatees uf mani!”

„Tad juhs gribat tilt pee pilskunga? Tas maksā defmit rubkus!” madama zeeti noteiza. „Ne weenas šapeikas lehtaki, ta jau tihri smeekla nauda!”

Lihšira trihzeja aif kauna un dufmām. Bet wixa jau bija šhis šuhzejas nagōš un newareja tadehl ne ka darit.

„Luhdsu!” wixa dreboškām rofām pašneedsa madamai defmit rubku gabalu, kura to šahrigi šagrahba un eebahša labatā.

„Paldees, mana mihlā!” madama šajija laipnaku balsi. „Es jumš palihdsešhu, žil ween man buhs eefpehšams. Ir laiks, ka esam; mehš tagad akurat šatiksīm pilskungu mahjā!”

Lihšira godbihjigi atšweizinajās no v. Strunž kundses un dewās madamai lihds.

Madama isgahdaja šarunu ar pilskungu tahdā pat želā, tā žitreif Leelštrautam un Leel-Krampim — žaur šehškhu. Šhai wajadseja atkal luhgtees, lai lungs peerem wixas radineezi, kura no laukeem eenahkufe pilšehtā un ne ka nesinot no teefām. Lihširai tik ilgi bija jagaida ahra koridorā.

„Kas tee arween par radu!” wezais lungs ihdšigi eefauzās. „Taw gauškam pulka radu! Nu to wix' grib?”

Rehfscha nobihjufes nefinaja to atbildet un zeeta klusu.

„Lai wir' eenah!“ wirsch beidsot fazija. Rehfscha steidsas to pawehstit madamai, kura atkal isgahja ahra un raidija Lihfira eefschâ.

Weitscha lehneem, bailigeem foleem eegahja bahrgâ kunga istabâ.

„Na, to taw grib?“ wezais pilskungs wiru zeefchi usluhtodams usfauza. „Bat fal' sirup' un ahtr'! Man naw daudj laif'!“

Lihfira pa wifam apjuka. Wezâ kunga zaurur-boschee skateeni wiru loti fabaidija.

„Na, teiz!“ wirsch tai usfleedsa.

„Zeenigs — schelligs — leelkungs —“ wiru beidsot eefahla dreboschu balfi, „es nahlu luhgt par Karli Weldsi. Es apfolos, eefihlat wifu famu mantu, fa wirsch nahls uf termineem, bet atlaideet wiru tagad brihwu!“

„Karle Weldsi! Ras tas taw par tahdu ir?“ wezais kungs isbrihnijees jautaja, newaredams azumirkli wiru atzeretees.

„Zeenigs leelkungs — es efmu — wiram — swescha!“ Lihfira nofarkufe stostijâs.

„Nu lab', lab',“ pilskungs drufku laipnafi atbildeja. „Bat tas wirsch ir? Ras ir ar wir' notizis?“

„Wirsch ir zeetumâ, zeenigs leelkungs! Wirsch teef apwainots, fa isschlehrdis pagasta mantu, bet wirsch naw wainigs! Es jums swehru, zeenigs leelkungs, fa wirsch naw wainigs, un leeku par wiru wifu famu mantu kihlâ!“

„Ahâ! Tas ir tas Palej' pagast' wezalais — nu has sin' gan!“ wezais kungs ahtri eefauzâs. „Bat fal' man to, fa taw sin', fa wirsch naw wainigs?“

Uf to Lihfira nefinaja to atbildet. „Es swehru, fa wirsch naw wainigs!“ wiru tilai pastahweja.

„Taw swahr, fa wirsch naw wainigs — hahaha!“ pilskungs dufmigi eefmehjâs. „Bat peerahd' taw man to, fa wirsch naw wainigs, tad has —“

„Es to tizu, es esmu pahrleezinajufes, ta wirsch newainigs —“

„Klusu!“ wirsch to bahrgi apfauza. „Taw tiz un ir pahrleezinajas, ta wirsch newainigs, bat has tiz' un ir pahrleezinajas, ta wirsch ir gan wainigs! Klaufas taw, to has taw pateiks: ja taw buht' tildauds rubuk, ta taw mat' hus galw, tad ar wir' naspahj pee man' isgahlet. Waj taw faprot' to?“

„Bet zeenigs leelstungs,“ Lihstina fahla raudat, „es dodu wifu, zil man ir — tschetri tuhstoschi un —“

„Klaufas wahl!“ wirsch to pahrtouza. „Kad nahit' pee man weens Kursemes brihwungs ar wif' faw' muisch' un gribat' man wir' isgahlet, tad has ar to neislaisch' no zeetum'!“

Wirsch ahreem foleem staigaja schurp un turp pa istabu, smehledams fawu garo pihpi, un rahdijas buht loti noskatees. Karlis no weetejeem Wahzu prefes wadoxeem par dauds bija nosuhdsets pee weza tunga.

„Ja, tur has taw ne ta nawar lihdsat!“ wirsch wehl peebilda. „Taw war teet!“

Lihstina stahweja ta fastingufe. „Zeenigs schelligs leelstungs!“ wirsa waimanaja.

Te peepeschi kehlscha eenahza un pawehstija, ta Kraupa lungs wehlotees runat ar zeenigo leelstungu.

„Laid wirsch eenahl!“ pilstungs teiza. Pehz brihtina Kraups stahweja wirsa preelshâ. Schis draudfigi bet pasemigi apfweizinja wezo pilstungu. Wixi bija labi pasihstami, jo wezais lungs wareja labi eeredset isweizigo polizistu.

„D, Kraup — hohoho!“ wirsch teiza, wirsam sneegdams rolu pretim. „Na, to juhs man lab' pateiks?“

Es jumš atnesu swarigas wehstis Erpowitscha un Welses leetâ, barona lungs.“

„Na, un tās buht?“

„Suduschâ naudas suma ir atrasta. Wixi noguldita bankrotejuschâ Nordmillera bankâ. Aprehtinot

tos procentus, to fchi banka war ismaksat, tad astori tuhlfstofchi no tas naudas ir glahbti!"

"Hahaha!" pilskungs dufmigi nosmehjas. "Un septix' tuhlfstofch' pagalam! Na, has tam schorkam parahdis!"

"Tagad pilnigi israhdisees, la tilai Erpowitschs weens pais pee tas leetas wainigs. Pagasta wezalais no tam ne la naw sinajis. Es isklaufchinaju Nordmillera pilnwarneeku Jentu un dabuju sinat, la Erpowitschs gudra wihse ar fcho sumu gribejis dsiht pelau. Ta la kreditbanka maksajuse tilai tschetrus procentus, tad wiasch isnehmis fcho naudu no tureenes un to peedahwajis Nordmilleram par astoreem prozenteem, ar noluhku, paturet preefch fewis tschetrus procentus. Nordmillers eefahluma gan us to neelaidees, bet wehlat eekuwis klisma un bijis speests, peexemt fcho noguldijumu. Wiasch Erpowitscham ari eepreefch ismaksajis tos tschetrus procentus. Wifs nu buhtu bijis labi, bet manigais fkrilweris to nebija apdomajis, la priwatbanka naw tif droscha, la tur kapitalis war ari reis sust."

Wezais lungs isbrihnisees klaufjas. "Ja, ja, mihlo Kraup, bat la wiasch warej' isxemt to naud' bas pagast' wezala sinu?" wiasch eebilda.

"Wiasch ir isweizigi wiltojis pagasta wezala wahrda parafstu. Es esmu no tam pahrleezinats, tadehl la pee wiru atradu loti dauds wiltotu dokumentu. Wehl weens peerahdijums, la pagasta wezalais naw ar wiru fasinajees, ir tas, la pehdejais netika peekerts pee semneeku krahpschanas. Ja wiru jau weena leeta buhtu bijusch' fakara, tad wiru ari otra buhtu strahdajusch' kopigeem spehleem."

Wezais lungs litas pahrdomajam.

Lihfira, kura wehl arweenu turpat stahweja, pateizigam azim usluhloja Kraupu.

"Tam wihram noteek leela netaisniba, la wiasch top turets ismellefchanas zeetuma. Bet wiasch nu reis atbildigs par to leetu. Kaut jel lahds buhtu, las wiru isgalwotu!"

„Luhdsu, jeenigs lungs, es gribu preelſch wira eelikt tſchetrus tuhlftoſchus droſchibas naudas!“ Lihſira, newaredama wairs nozeestees, eefauzàs. „Eſeet tiſ labi, peeremeet toſ un atlaideet wira ſwabadu!“

„Aluſu!“ pilſlungs apfauza meitſchu. „Rad taw napras, tad taw naatbild!“

Wiraſch paweda Kraupu druſku fahrus un tam iſtahiſtija ſawu ſaruru ar Lihſira. Poliziſtam, ta rahdijàs, ta leeta loti intereſeja.

„Nu, tad wira war eelikt tſchetrus tuhlftoſchus rubku droſchibas naudas, barona lungs, tad jums naw tur wairs ſo ſchaubitees. No Erpowitza mantibas jau tà tà tà iſtruhlums tiſs peedſihts, un ja no ta ari newaretu ne ta peedſiht, tad pagasta wegaſajam jau ari paſcham mahjas un mantiba. Es eſmu gataws, apgalwot par truhlftoſcho datu, ja juhs wehl ſchaubatees, ta wiraſch neſamalkatu. Es nomanu, ta taſ zilweſs naw wainigs, un newainigam tatſchu japalibſ.“

Pilſlungs wiram beidsot ari peekrita. „Na!“ wiraſch fajija, pagreeſees pret Lihſira. „Ja taw nu man' lab' luhds, tad has wir' ar' atlaidiſ. Wat taw jaemalk' par wir' tſchetr' tuhlftoſch' rubel. Wat palniſes wiraſch to naw! Wiraſch ir leelſ gaiſe grahbekliſ!“

Lihſira peeſteidsàs flahit un nobutſchoja wiram roſu.

„Taw waràs to naud' pret ſwitung' eemalkat eelſch rentei un tad ſcho grahmat' nonaſt profuroram. Pehz lahð' deen' wiraſch taps ſwabads. Waj taw man ſaprot?“

„Bet jeenigs leelſlungs, waj es newaretu ſcho-deen ar wira dabut runat lahdu wahrdiru?“ Lihſira luhdsàs.

„Waj juhs man uſtizetos?“ Kraups laipni fajija uſ meitſchu. „Dodeet man to naudu, es preelſch jums wiſu iſdaritſchu, jo man taſ leetaſ labali ſinamaſ. Un tad jau mehſ tiltahki eſam, tad jeenigs

barona lungs jums ari neaisleegs, ar wiru drufku parunatees."

"Nu lab', lab'!" pilskungs beidsot teiza, pagatawodams rakstu, kuxam wirsch paspeeda apalkchâ seegeli un tad to pasneedsa Lihfirai. "Scha tam buhs! Wat nu taw war eet. Man naw ilgat laiku!"

Kas nu bija laimigaks par Lihfiru! Wira wehl reis wezajam lungam pabutschoja roku, usmeta Kraupam pateizigu flateenu, un tad issteidsas ahra. Madamas wairs tur nebija, — schi bija jau aismanijufes projam.

"Pasaulê tatschu wehl ir labi zilwefi!" Lihfira pee fewis nodomaja. "Schim labajam lungam es to ne muhscham neaismirfschu, to wirsch preefsch manis darijis! Bet nu projam, projam ar wehja spahrneem pee fawa mihlâ Karla! Es gribu wiru eepreeginat un wiram pasludinat brihwibu!" Wira foloja knafchi us zeetuma namu. —

Karlis, behdigam domam laudamees, fehdeja zeetumâ. "Zif raibs ir zilwefa muhschs!" wirsch pee fewis nodomaja. "Es esmu grubti zihnipees, esmu peedfihwojis preekus un behdas. Raifligi un strauji reisem manas afnis ir ritejuschas pa dsihflam. Es gribeju eegubt laimi, domajos jau to esam fatwehris, tē pee manam lahjam besdibens atwehras — un nu es esmu pasudis! Ai, kâ lai panesu scho breefmigo kaunu! Mans muhschs ir ispostits! Waj es esmu to pelnijis, waj es pateescham esmu nodarijis lahdu grehku, ka man schis fods jazeesch? Kaunais liktens ir pret mani faswehrepees un grib mani isnihzinat! — Bet mana firds apfira ir flaidra! Tikai Wisumar-nais, kas tur mahjo ais swaigsnem, war tanî eeflatitees un west gaismâ manu newainibu, — zitadi es esmu pasudis. Man naw wairs ne lahdu dsihwes mehrku, es esmu istumts is zilwefu fabeedribas!"

Dikti foki, kas bija fadsfirdami loridorâ, wiru istrauzeja no schim domam. Soki beidsot apstahjas pee wira durwim. Lodfirsch atwehras, un wirsch eeraudfija flehdseja gihmi.

„Saxemeet fatu ehdeenu!“ fchis weenaldfigi fazija.

Karlis peezehlàs un faxehma zur lodfiau gabalu maifes un krukfi uhdens.

Lodfifch atkal aifwehràs, un flehdsejs aifgahja projam.

„Uhdens un maife!“ zeetumneels ruhkti pafmaidija. „Nahz fchurp, tu mana gahrda là bariba! Ar tewi grihu apmeerinat fatu iffalkumu un dffinat fawas flahpes. Tikai tu wehl man efi atlitufes, mihlà Deewa dahwana!“

Wirfch nolausa gabalu maifes un lita to pee mutes. „Af es mulkis, fa eefahlumà gribeju nizinat fcho baribu, bet zil labi war no tàs pahrtikt! — Ko gan pafaule no manis doma?“ wirfch prahtoja tahtaf. „Ko mani draugi fata? Ja, waj tad man ari ir kahdi draugi? Mulliba! Bija reis kahds bagats muifchas ihpafchneels un pagasta wezakais Weldermand, — tam bija gan toti dauds draugu. Ai, là laudis wiru zeenija! Kur ween wirfch gahja, wifur wiram durwis bija wakà! Wira tumumà if weens gribeja tikt — jo wiram bija nauda! Bet es nabaga zeetumneels, fur es xemfchu draugus!“

Afaras noritefa par nelaimigà wihra waigeem un apflapinaja maifes gabalu.

„Tikai weena firde wehl preelfch manis juht, tikai weena dwehfele wehl par mani ruhpejas — ta ir mana mihlà wezà mahmulina!“ wirfch fmagi nopuhtàs. „Ko gan lai wira no manis doma! Wiras weenigà zeriba, wiras atbalfis wezuma deenàs ir tapis prafis nofeedsneels, eetehrpts arestanta drehbès! Waj wira nenolahd to stundu, furà mani dsemdejufe! Deews, af Deews! Desmit reis manàs molàs buhtu weeglafas, fa apfnatos, fa tàs pateefi efmu pelnijis! — Es ari ne maf newehletos, fa mana mahte mani wehl redsetu. Wirai buhtu jalej karftas afaras, un tàs afaras tad kiftu uf manu firde là lwehlofchas ogles! Uu tam zilwelam, fas mani darijis nelaimigu, es wairaf newaru wehlet là to, to es zeefchu!“

Li, pafaule ir launa un wiltiga. Nemar ne us weenu palaištees! Nads aisleeds fawu radu, draugs draugam greesch muguru un eegrusch to wehl galeja postā. — Man fawā muhichā bija ari jaukas stundas, faldi brihschi, bet tee ir fen, fen pagahjuschi. Isnihksteet un pasuhdeet is manas aimiras, juhs jaukee laimes tehli! Juhs man atgahdinat, la esmu aprakts — dsihws aprakts!”

„Nu es esmu paturejis fawu maltiti,“ wirtsch ischusteja pehs lahda brihscha, „tagad nodserfchos malka uhdens un tad eeschu gulet. Ja, zee-tumneela dsihwe, zil tu esi weenmuktiga! Tahds wafars, tahds rihts — zeeti eeflehgtis druhmōs, klufōs muhrōs!”

Wirtsch apgulās us zeetajeem falmeem dselss gultā un raudsija aismigt, us azumirlli aismirsi fawas behdas meega mahtes klehpi. Wirtsch bija koti noguris un drihsi aisdarisa fawas azis. Bet wirra babla nostumuschā feja drihsi peerehma preezigu un laimigu isflatu. Wirtsch laikam fapnoja jaukus faprus.

Druhms klufums walbija wisapfahrt. Tilai guletaja dwafchas wilzeeni bija fadsirdami zaur maso lodsira nepeeteekofchi apgaismotajā istabā. —

Wirtsch wareja buht jau wairak ne tā stundu gulejis, tad atkal foki atskaneja koridorā. Bet wirtsch bija zeeti aismidstis un tos nedsirdeja. Wirra durwis tika atflehtas.

„Ejeet til eefschā, tē juhs wirra atradifat!“ lahda balfs fazija.

Durwis lehni atwehrās, un tanis parahbijās lahdas feeweetes stahws. Wiras azis bailigi lukhojās wisapfahrt tumshajā telpā, it tā tad to meletu. Beidsot, tad azis bija apradufchas ar tumfu, wirra eeraudsija guletaju un lehneem fokeem tuwojās wirra gultai.

„Karli!“ wirra fazija, wirra lehni aistahrdama.
„Mihlais Karli!”
Wirtsch wehl nedsirdeja.

„Usmoſtees, mihkaiſ Karli!“ wira diktafi ſauza.
„Es eſmu tē, es, tawa uſtizamā draudsene Lihſira.“

„Kaſ?“ guletaiſ, atdarījiſ ažiſ, eefauzāſ. „Ko
eſ redſu! Waſ eſ eſmu nomodā, waſ ſapnoju? Waſ
tu neeſi Lihſiraſ tehliſ? Ai, dahrgaiſ tehliſ, nenofuhdi
tiſ ahtri, paleez wehl ilgati manā turumā!“

Wiaſch uſzehlāſ fehduſ.

„Tu neſapno wiſ, eſ eſmu pateeſi Lihſira!“
feeweete ſaſija. „Es atneſu tew jauku wehſti: tu eſi
brihwſ!“

„Brihwſ!“ wiaſch ſlaxi eefauzāſ un uſlehza
ſahjāſ. „Brihwſ! Waſ taſ naw tikai ſapniſ!“
wiaſch fehri ſmaididamſ peebilda.

„Nu tad pahrlēezineeſ, ſa eſ eſmu meeſa un aſi-
niſ!“ wira ſmeedamāſ ſaſija un aplika wixam ſawu
roku ap kaſlu. „Nu, ko tu tagad ſaſi?“

„Ja, tu eſi pateeſi Lihſira!“ wiaſch preezigi teiza.
„Ai, ſahda laime! Teiz jel, ſa tu tē eetiſi?“

„Apfehdiſmeeſ, Karli, eſ tew wiſu iſſtahſtiſchu,“
wira ſaſija, un abi apfehdaſ uſ gultaſ malaſ. Wira
tureja wehl arweenu ſawu roku ap mihlā kaſlu. Ai,
zil patihkami wiaſch ſajuta wiraſ mihliſto roziru uſ
ſawa pleza.

Lihſira wixam iſſtahſtiſa wiſu galu no gala:
kauſchu walodaſ, wira mahteſ behdaſ u. t. pr. Kar-
liſ bija koti aiſgrahbtſ. Uſaraſ wixam mirdſeja ažiſ.

„Tu, Lihſir!“ wiaſch beidsot ſirſnigi ſaſija, ſa-
lēhriſ wiraſ roku. „Tu wareji to preekſch maniſ da-
rit! Tu neſchaubiſeeſ par manu newainibu! Ai, ſa
eſ tew to ſpehſchu atlihdſinat!“

„Es temi mihleju —!“ wixai newiſot paſpruka.
„Tadehl preekſch tewiſ neſu ſchoſ upuruſ.“

„Tu mani mihli?“ Karliſ pahrſteigtſ eefauzāſ.

„Ja, jau no behrnu deenām, mihkaiſ Karli!“
wira noſarkuſe ſaſija.

Wiaſch brihdi klufeja, bet tad meitſchu uſluhloja
mihleſtibāſ pilnām aſim. „Ai, eſ biju aſliſ!“
wiaſch teiza. „Kur bija manaſ ažiſ! Es di-
noſ pehſ bagatibaſ un ahriſa ſpihduma un nee-

wehroju, ka aismirista wijolite fleepenibâ preefch manis seedeja. Kaut jel ahtraki buhtu to sinajis, zif tad laimigš buhtu kkuwis! Bet nu ir par wehlu — man tewi tomehr jasaude!“ Wirfch nofkumis aiflahja fawu feju abam rokam.

„Karli!“ Lihstira fahpigi aifahrta teiza. „Waj tu ne maf newari mani mihlet?“

„Es tewi, engeli, newaretu mihlet?!“ wirfch dedsiigi attrauga. „Bet es neefmu tewis zeenigš, es nedrihstu tewi mihlet! Mana pagahntne ir pilna raibeem peedfihwojumeem — es esmu reis mihdijis fawu laimi lahjam un neefmu wairš zeenigš, to eeguht!“

„Es neprafu pehz tawas pagahntnes, es negribu to sinat!“ Lihstira firnigi atbildeja. „Ja sinu tikai to, ka tu mani mihli, tad man leelakas laimes newajaga!“

„Bet Lihstir!“ Karlis behdigi teiza, „tu fini manu tagadejo stahwolli. Es wairš nedrihstu rahditees dsintenē, es newaretu panest to kaunu. Man mahmulira un mahjas ir jaatwehl Deewa rokās un pascham jadodas fweeschumâ, ar fweedreem waigâ janopelna deenischlâ maise. Es paleeku bes dsintenes, esmu zilweks, kura wahids apraipits. Es tewi gan neiffakami mihlu, bet apdoma, lahduš upurus tu gribi preefch manis nest!“

„Karli!“ wirra tam atbildeja pahrmetoschu balfi. „Tu mani dsiki eewaino, ja fchaubees par manu mihlestibu. Es weenigi tew gribu peederet! Kur tu palifsi, tur es ori palifschu — es tewi pawadifchu lihds pasfaules galam! Es gribu ar tewi dalit preekus un behdas. Ja tu gruhti strahdadams leest fweedrus, tad es tew tos noslauzifchu, un ja tew pasfaulē labi flahfees, tad es buhfschu pirmâ, kas par to preezafees! Neatstumj mani tikai, mihlais Karli!“

„Nu es esmu laimigš!“ Karlis eesauzas un fpeeda wirru pee fawas fruhis. „Es esmu atradis ustizamu dsihwes draudseni! — Zif neifdibinajami daschreis listera zeki! Sawâ nelaimē es beidsot at-

radu leelako laimi! Tagad manas kruhtis jauna dshwiba, jaunas zeribas ronas!"

"Tu esi mans, un es tawa, ne weens muhs nespehs shkirt!" Lihstina gamileja. "Ai, nu man zita ne ka wairak newajaga! Zil naktis neesmu tewis dehl pawadijuse bes meega! Zil asaru neesmu tewis dehl lehjuse! Bet nu preetsh manis jauns laikmets eesahkas. Pee taweem fahneem zihnitees pret fadshwes wilneem, buhs mans fwehtakais peenahkums. Es nebaidos no nahlotnes, lai ta ari buhtu wehl reis til tumshcha un draudoshcha. Lihds ar temi es pahwareshchu wifus geuhumus un — buhschu laimiga. Schè mana roka us wifu muhschu, lai Deems mums palihds! Amen!"

"Amen!" Karlis aiskustinats atbildeja, un karsta butshina apstiprinaja scho muhscha deribu. —

28. Rahjâs.

Wairak ne ka gads ir pagahjis. Palejas fadshwe pa to laiku eewehrojami notikumi bija atgadijufshees. Prahwa sinamâs pagasta naudas isshlebrshanas dehl bija tapuse isteefata, un Karlis atshits par newainigu; bet wixam tila nospreests famakfat istruhkumu, ja tas nebuhtu peedsenamâs no Erpowitshcha mantibas, tadehl ka wixsch tanî leetâ bija atbildigs. Bet no Erpowitshcha ne ka newareja peedshht. Ernas kundse bija til gudra un aigahdaja jau pee laika fawu mantu droschiba, zil nu wixai tas wehl bija, un pate aigahja us Rigu dshwot. Tas bija fahpigs spehreens lepnajai kundsei. Wixa newareja ne muhscham fawam wihram peedot wixas weeglprahhibu, ne mas neapdomadama, ka wixas paschas pahleeku lepnâ un isshlehdiga dshwe bija tas dsenulis, kas wixas wihru speeda atshptees no taifnibas robescham. Wixas dusmojâs us likteni, us wifu pasauli. Wixas mati drihst nosfirmoja aif leelajam raisem. Kâ behrnu flo-

lotaja wira tagad fuhri gruhti pelnija famu deenifchlu maisi, fchi zitreis tif lepnâ un gresnâ falona dahma.

Erpowitzschs it weenaldsigi isflaufijâs famu spreedumu; wirsch saudeja wifas lahrtas teefibas un tapa eeliktis us trim gadeem arestantu rotâ. Wirsch patš bija jau agrati aprehkinajis famu fodu, jo wiram tatschu wifl likumi bija smalki sinami. „Reis jau tam wajadseja tã notikt!“ wirsch femi meerinaja.

Kraupa wahrds zaur fcheem wira panahlumeeem kluwa loti flawens. Wirsch dabuja drihfi tšchinu un flepenpolizijas preefšneela weetu. Wira wischahwigatã eenaidneeze bija Dreyberg madama. Tifai zaur manigã polizista neapnikufcheem puhlineem wira dabuja to, lo bija pelnijufe. Gemehrojot to, la wiras snots v. Strunz's ar famu draugu palihdsibu puhlejâs famas feewas mahtes labã, fchi buhtu ari isgahjufe fweikã. Tomehr Kraups nelahwa zaur to eebaiditees, bet zehla wifas leetas gaismã un peerahdija ari to, la madama stahwejufe fakarã ar nelaika Klenteeni, un nu wira wairs newareja isbehgt taifnam fodam. Wira dabuja feschus gadus zeetuma un desmit tuhlfstoschu rublu famalkat bahrixu namam.

Uri wezãs Klenteenes manta, fuzai ne kahdi mantineeki nepeeteizãs, tapa isdalita fchahdã lahrtã, la weena pufe nahza kronim, otra bahrixu namam par labu. —

Kahdas deenas pehz Karla islaifchanas no zeetuma, Dihfina wehl bija pahradufes mahjãs, bet tad atkal drihfi flepeni aisgahjufe projam, atstahdama tifai wehstuli us galda, fuzã atwadijãs no tehwa, brahla, radeem un draugeem un noluhdsã, lai pehz wiras wairs nemellejot un par wiru nebehdaot. Wira esot Karla lihgawa un tadehl wirai peenahlotees, fchim dotees lihdsi fwefchumã un ar wiru dalit preekus un behdas, la tas kreetnai feewai peeklahjotees. Wira luhdsã tehwu un brahli, lai nexemot launã, la wira paslepus aisgahjufe, jo bijufes, la fchee warbuht buhtot pretoju-fchees wiras nodomam; bet bej Karla wira newarot dšhwot pasaulê.

Maf-Krampim gan tahds fawas meitas folis nepatika. Wirsch tai ne kad nebuhtu wehlejs, tagad ar Karli faweenotees. Bet wairs ne la newareja darit: wirra bija projam un wirsch newareja to aistawet. Wirsch nobirdinaja gan kahdu afaru par fawas meitas likteni, bet drihfi atkal apmeerinajās, jo wirram tatschu wehl weens behrns bija atligees — Schanis. Schis bija isbreedis par koschu, staltu jaunelli un, nolizis fawu elkamenu, palihdseja tagad tehvam faimneelot. Tas nu bija smagi pahrbaudita wihra weenigais preeks un zeriba.

Upsenu Indriks drihsumā no Karla dabuja schahdu wehstuli:

„Mihlais draugs! Sakem manus firfnigos sweizinajumus un manu luhgumu. Es wairs nenahschu atpakaļ us Paleju, es newaru panest to launu. Es tu manai mahtei dehls un atspaidis wezuma deenās. Nem tu manas mahjas, dsihwo un faimneeko tanis un raugi nolihdsinat manus paradus. Es neesmu pee tam wainigs, la Krischjahnis Lihtschods apstiprinats par faimneeku, tas wifs ir notizis zaur Erpowitscha blehdibu. Es tilai esmu sodams par to, la wareju schim wihram til agli ustizetees un dahwat tam fawu draudsibu. Un par to es esmu sodits — bahrgi sodits. Es paleeku bes dsimtenes, bes pajumtes, es newaru fawai mihlajai mahmulikai aisdarit azis! Bet weena ustizama frds man juht lihdsi, ta neatstahj mani weenu, bet dala ar mani preekus un behdas — ta ir Lihstra, mana dahrga lihgamira. Paklaust manu luhgumu, mihlais Indriks! Uskem manas mahjas, pahrwed fawu Katiku par faimneegi un dsihwo laimigs! Sweizini smt-fahrtigi manu mahmuliku no manis un faki, lai wirra nelaunojas, la wirra atstahju. Es newaru zitadi darit. Taws nelaimigais draugs Karlis.”

Indriks paklaustja fawa drauga luhgumu un aigahja Weldses par faimneeku. Wezenite wirra atrada otru dehlu, jo wirsch to mihleja un zeenija til pat la fawu ihstu mahti.

Tagad wirtsch bija neisfalami laimigs, jo nu warena pahrwesti fawu Katixu par faimneegi. Wixa bija atkal nodomajuse eet atpakaļ us pilsehtu deenet, tadeht la tehms ar Krishjahni wixai wehl arweenu mahjās wirtsu ar prezibu. Bet tagad zaur Karla peedahwajumu wišs grostjās. Tā la wixai fawš labs naudas grafs bija eekrahts un Indrišs ori nebija tultschineeks, tad wixi flusibā falaulajās un usrehma fawu gaitu Karla mahjās, malfaja wixa paradus, bet ari pašči fewim atrada pahrtiku.

Veelstrauts pa wari gribeja atkal tikt pagasta wezala amatā, bet netapa eewehlets. Šhinī weetā nahja Indriša brahliš Upsens. Indrišs tā fawas feewas pilnwaris gribeja dabut atpakaļ Lihtschus, bet Krishjahnis us to neelaidās. Tadeht leeta bija jaišschir zaur teefam. Jaunā pagasta wezala puhlixi, fameerinat abus pretineekuš, palika beš sekmēm.

Starp abeem Krampjeem jau labala fatikme tagad pastahweja. Genaida fakes bija, tā fakot, istawetas; jo tad behrni labi fatika un Veel-Krampjeene tā ruhpejās par puscheneeku labumu, tad jau wixas faimneekam bija tihri launs, nihstees ar fawu puscheneeku. Mas-Krampis pirmis bija fneedsis roku us fameerinaschanos, noahrdidams sehtu, peebehrdams grahwi un tā fawam puscheneekam atwehledams atkal wezo zeku.

Bet Veelais ari no fawas puses nepalika pakal. Kad ara rugajus, wirtsch lika atstahht puscheneekam pus lopu-zeka.

Masais, to eewehrodams, tapa loti aiskustinats. Wirtsch tudal nogahja us Veel-Krampjeem un fahla ar puscheneeku laipni aprunatees. Beigu beigās wirtsch to usaiginaja brault lihdsi us Schagares tirgu un palihdsset wixam pahrdot ehreli.

Veelajam ne mas nebija wakas, bet kad nu puscheneeks wixu til draudsiigi usrunaja, tad jau newareja atrautees. Wirtsch apfolijās.

Kad nu fausā walodas til labi netweizās, tad Veelais isrehma is flapja buteli ruma. Wixi eemeta

pa glahsteei un tapa arweenu jautrafi. Un kad fain-
neeze padewa tehju, tad wixi tairija groku, un ta
arweenu wairaf eefla. Nu til wixi wareja weens
otram iskratit fawu frdi. Beidsama atturiba un ne-
labwehliba suda, un wixi schhras attal ta wezu
wezee draugi.

„Kam man wjadseja til dauds klauft Leelstrautu!“
Leelais pee femis nodomaja.

„Kam man wjadseja ar Erpowitschu eelastees!“
Masais us femi pukosas.

No tas deenas Krampji bija tee draudfigatee
un fatizigatee kaimixi. —

„Ta ilgati wairs newar eet! Weenam no jums
japrezas, tehvam waj deklam! Es wairs nespehju
isturet tas streeschanas. Diwas tahdas leelas fain-
neeziabas! Topu jau wezaks zilwels, un tas man
isnahl pa grehtu! Un tatschu ta naw, ta wajaga
buht. Ka nu war fainneeziaba lahtigi eet, kad naw
fainneezes!“ Ta puscheneeze latru deenu runaja,
Mas-Krampim un Schanim uslidama tehju us galda.
Wixi patlaban gribeja turet palaunadfi. Bija pats
seedu mehnesis. Swaigais seedora gais lihds ar
jauto seedu smarschu pluhda pa wakejo logu istaba.

Krampis nolika fawu tehjas glahfi un likas
drusku apdomajamees, bet Schanis nofarla ta beete
un notul ween dsehra fawu tehju.

„Puscheneel, es runaju juhfu paschu labâ,“ Leel-
Krampeene turpinaja; „Mas-Krampjôs fainneezes ne-
peezeeschami wjadfigs! Newar jau us meitam ween
palastees schinis laikos. Es pate redsu, ta naw wairs
ta, ta wajaga buht, bet waj tad waru speht iskreet
pa abam mahjam! Waj nu prezatees tehws waj
dehls, par fainneezi jau gahdajeet!“

„Kur tad es nu wezs wihrs wairs prezeshos!“
Krampis domigi teiza. „Tad jau nu Schanim ir
japrezas.“

Lai gan Schanim schahds preelshlikums patifa
no wifas frds, tad tomehr wirsch nefajja ne wahrdu.

„War jau ir Schanis prezetees!“ puscheneeze pee-

bilda. „Zilweks jau nu ir isaudsis, ir prahtā. Tif dauds jau šapratis, ta isluhkotees feewu!“

Schanis sehdeja tā us oglem, dširdedams šchahdu kriticu. Ahtri wirsch steidsās isdsert šawu tehjas glahsi, patehra zepuri un isflihdeja pa durwim.

„Ko juhs domajat, ja Schanis apņemtu Greetixu?“ Mas-Krampis eebilda pehz kahda brihscha. „Kas tad laitetu!“

„Kas tad nu laitetu!“ puscheneeze atbildeja, weegli paraustidama plezus. „Bet waj tad es nu usbahsichu šawu behrnu! Gan jau wirsch pats sinās isluhkotees.“

„Zif es esmu noskatijees, tad wiram juhsu Greetixa aplam patihl. Wixus abus jau kopā ween reds. Efeet droschas, ja es wiram pawehleschu prezetees, tad wirsch zitu nekems tā Greetixu.“

„Man jau tur ari it ne kas naw pretim. Sineet, Greetixa jau meitscha strahdiga un mudiga, wixu jau no masam deenam pee darba radinata. Un par tahdu sehnu, tā Schanis, jau naw wahrda ko eebilst!“

„Es tagad tai leetai nekuschu wilzinatees,“ Mas-Krampis beidsot fajija, „jau schowakar to isdaristm. Wehlot nokahpschu pee jums un tad wifu wedisim flaidribā.“

Puscheneeze sinams tam ne buht nepretojās, un abi wezaki nu nehmas špreest par šawu behrnu nahkamibu.

Schanis, isgahjis ahra, dewās taisni us puscheneekeem: „Ko tehws doma, tas jau buhtu parleekam brangi!“ wirsch dudinataja. „Es buhtu wihrs un Greetixa mana feewa. To jau es fen biju nodomajis!“ Tā domajot, wiram ais preeziga ustraukumā ašnis šalahpa waigōs.

Wirsch atrada Greetixu patlaban aplaistam šawas puķu dobes. Wixa bija usplaukuse par daitu jaunawu un Schani, tā šatot, tihri apbuhrufe zaur šawu flaiustumu. Un wixai šchis ari nebija weenaldisgs. Wixi šawā newainigā mihlestribā lihdsinajās

wehl behrneem. Wixi plofjās, pat reisēm fluhpstijās, bet prezibas domas wixneem nenahja wehl ne prahtā.

„Greetix', nahj ščurp us lapeni!“ wixšch to laipni usrunaja. „Man tew kas jafaka!“

„Man naw wakaš, Šhani!“ wixna raudsija aibildinatees. „Apdomā, ka man tē wehl jaapstahda puķes.“

Šchos atturigos wahrduš runadama wixna Šhanim islikās burwigi flaišta. Wixšch bija lihgfms, eedomadamees, ka drihsumā eeguhs šcho flaištumu par fawu.

„Es tew palihdseschu!“ wixšch fmaididams fajija.

Drihst darbs bija padarits. Tagad wixi eegahja lapenē, kura bija mahšfliigi šaudseta no lehaju un pleederu kruhmeem. Wixi apsehdaš us fola un mihti weens otram raudsijās azis.

„Nu usmini, Greetix', ko es tew no jauna pafazifchu!“ Šhanis teiza.

„Rā lai es to sinu, Šhani! Pateiz man tatschu!“

„Par welti ne! Dod man butščixu!“

„Wai, Šhani, lahds tu est!“ wixna šakneebe luhvixas un pagreesās fahrus. Bet tad Šhanis neatlaidās no fawa noluhka, tad wixšch atrada tilai wahju pretošchanos.

Wixna it tā pusdušmiga un šakaunejusēs sehdeja tam blakus. Dasčas šprodšinas no wixas matu žirtām bija atrifinajuschās un rotakajās ap wixas nošarluščajeem waidšreem.

„Nu es tew pateikšchu,“ Šhanis wakširdigi teiza.

„Man japrezas, Greetix'!“

„Tew japrezas?“ wixna istruhlusēs atlahrtoja, pee šam wixas gihmis tapa šlumigs un aztixas sehri luhkojās us jauno draugu.

„Ja!“ Šhanis fmaididams atbildeja. „Mans tehws un tawa mahte tā wehlas. Man wajagot šaimneežes, tā wixi šaka!“

„Tā jau es domaju!“ Greetixna newikot eesaužās drebošchu balš. „Ja — ja — Šhani — wehlu tew daudš laimes!“

„Mulžite!“ Ščaniš dedfigi eefaužās, mihli uš-
luhšodams Greetixu. „Es tatschu zitu neprezefchu,
lā weenigi tewi, Greetix'! Tu tatschu tam nebuhfi
pretim? Waj gribi buht mana lihgawixa, Greetix'?“

Wixas feja nošlaidrojās un axtixas atkal mihli
un preezigi luhšojās uš Ščani. Tās dewa it gaišchu
atbildi.

„Teiz, Greetix', teiz man to wahrdiru, lā gribi
buht mana lihgawixa!“ wixsch to mudinaja. „Manš
tehws un tawa mahte teiza, lā man japrezotees, un
es tatschu zitu nexemfchu, lā tewi!“

„Ja, waj tiš mahte tā teiza?“ wixa nošlauneju-
fēs išwairijās.

„Teiza, teiza!“ Ščaniš apgalwoja. „Tu tatschu,
Greetix', man tizeš; tu tatschu mani mihli — to?“

Ko lai wixa wehl wolti buhtu atbildejuše!
Wixas mihlestibas pilnās azis jau it wišu šlaidri
leeznaja. Wixa laimigi peeglaudās pee Ščona
fruhš un aplampa šawām mihšstajām rozixām wixa
šaklu.

„Mana, mana!“ Ščaniš gawileja. „Tu eš mana
lihgawixa, Greetix'! Nu es tewi waru šluhštit, zil
gribu, nu tu wairs nedrihšiti man pretotees!“

Un wixa dušēja pee wixa fruhš. Wixas jaunā,
newainigā širfnixa bija pahremta pirmās, ščihštās
mihlestibas šaldām juhtām. Wixa bija bruhte! Ai,
zil jauki ščis wahrds išlaušijās. Wixa paluhšojās
atkal uš mihšako. Waj tas bija taišniba? Ščaniš
bija wixas bruhšgans, wixas nahšošais wihš! La-
gad wixa glušči žitadām azim ušlatiija šalto jaunelli.

„Greetix'!“ Ščaniš tai šahštija. „Es tew teiŃchu
taišnibu. Tu man patiki jau no pirmā brihšča, šad
tewi redšēju tur šalumšwehtšās un ar tewi danzoju.
Waj tu atminees to, Greetix'? Man ne weena žita
feeweete naw tā patikuše lā tu!“

„Un es uš zitu ne maš nešmu domajuše, lā wee-
nigi uš tewi, mihšlais Ščanit'!“ wixa apgalwoja.
„Taws bildinajums mani pa daudš preezigi pahršteidša.

Ja tu buhtu zitu prezejis, tad es buhtu gauschi raudajuse!"

Wixi fahla tehrset par fawu pagahni un istehloja roschu krahsam fawu nahlotni. Wixu laimiba bija neaprahtama. Saulite patlaban taifijas noreetet. Mihliga wehfmiza, isplatidama seedu un pumuru faldo smarschu, schuschinaja flaitasjam pahritim aufis jauku stahstu par laimi un mihlestibu. Gewu kruma lastigala flaki pogodama preezijas un gawileja, la diwas newainigas fribis faradufchas ustizamâ mihlestiba us wifu muhschu...

Metas jau pakrehfis.

"Greetix', Greetix'!" peepeschi mahtes balfs atflaneja.

"Ja!" meitscha atfauzas.

"Waj Schonis ari tur ir?"

"Jr gan!"

"Nu tad nahzeet eelshâ, behrni! Mums tas fwarigs jaaprunajas!"

"Ahâ!" Schanis jautri fazija. "Usmanees, Greetix'! Nu buhs!"

Wixi abi fahreuschees dewas us istabu, bet pee durwim Greetixa launigi israhwas wixam no rolam un palika ahrpuse stahwam.

Schanis paschapsnigi nostahjas abu wetschu preefshâ, kuzi tagad bija aiskurinajuschchi garas pihpes un rahdija nopeetnus, fwarigus gihmjus.

Galds bija applahs ar baltu drahnu un us ta diwas aifdegts fwezes uslikts. Ubi wetschi likas esam jau weenojuschees.

"Schani, dehs!" Mas-Krampis fwiniigi eefahla, ar roku nobrauzidams par fawam fudraba westes pogam. "Tu dsirdeji, ta mehs virmit ar puscheneeku mahti runajam, ta tew japrezas!"

Wixsch applufa. Veel-Krampis fihki eellepodamees fixlahrigi gaidija us atbildi.

"Kad jau juhs wif tam peekrihtat," Schanis droschi atbildeja, "tad buhs ta jadara."

„Tad tew, dehlis, wajadsjës ismekletees brubti,“
wina tehws eebilda, ispuhsdams luplu duhmu mahloni.

„Esmu jau ismeklejees!“ jauneklis ahtri atteiza.
„Tulit wina jums stahdischu preekschâ.“

Abi wihri sïhmigi fasklatijäs un palozija galwas.

Schanis eeweda ais rolas sawu Greetixu, lura,
nosarkuse lä bruhllenite, otru roku tagad tureja
preeksch azim. Krampeene nahja pakak, ar labpatil-
schanu noluhlodamäs us dailo pabriti.

„Mehs esam, teht, flaidribâ!“ Schanis frauji
fazija. „Greetixa man ir apfolijufës, dodeet nu juhs
mums sawu fwehtibu!“

Wiafsch nobutschoja puscheneekam, puscheneezei un
sawam tehvam roku. Greetixa fekoja wina preeksch-
sïhmei.

„Ja, xemeetees, behrni, un eseet laimigi!“ Leel-
Krampis fwinigi teiza. „Mehs jums dodam lihds
sawu fwehtibu.“

„Topeet nu topeet laimigi, miblee behrnixi!“
mahte aiskustinata peebilda, lamehr Mas-Krampis flu-
fedamäs ar awmeerinatu fmaidu wifu noslatijäs.

Jauneekchi wareja atkal eet ahra un dahrsa la-
penê tshukstet par sawu mihlestibu.

„Tas til ir puika lä weens sibins, mans Scha-
nis!“ Mas-Krampis usleelija sawu dehlu. „Wiafsch
tew wifu apter til flaidri un ahtri!“

„Nu klaufees, nexem par kaunu!“ Leelais atbil-
deja. „Mana Greetixa ari naw wis us galwu kirituse!“

Abi wihri eefahka fazenstees sawu behrnu labad.

„Ro nu plahvajeet neelus — lo!“ fainneeze fa-
pikhuse eejauzäs walodâ. „Til weenam tas Schanis
lä otram, til weenam ta Greetixa lä otram! Labak
runajufchi, kas jarunâ! Leela prettschofchanäs jau wi-
xem neuhis, — festdeen jabrauz pee mahzitaja!“

Togad walodas nehma pa wisam zitu wirseenu.
Lika apspreestas kashas un dsïhru wajadsibas, lä ari
fasklatiti wist tee, kas luhdsami kashäs. Radu un
draugu jau bija bes sïnas.

Mas-Krampis gan gribeja pee fewis turet kashas,

bet Leelais ſrdigi pretojās: „Es esmu bruhtes tehws un man peenahlas ſawai meitai isrihlot lahsas. Tif-
dauds jau man, paldees Deewam, wehl ir pee rolas!“

Mofajam bija japadodas.

Wifeem mahju laudim tifa pawehſtiis, ſa Gree-
tira ar ſhani ſaderinati, un ſa peh3 diwam nede-
lam buhs lahsas. Laudis tapa ari pazeenati ar
brandwinu. Abi weifchi tagad ais preekeem treezās
zauru nakti un eemeta alajch pa glahſitei ſhwā, tā
ſa beidsot bij uſtaifſuſchi warenas duhſchas. —

Safamihlejuſcham pahritim laifs lihds lahsu
deenai aifgabja tif pat ſa jaukā ſapni. Wezaki gab-
daja un rihojās, wixi wareja netrauzeti nodotees
ſawai mihleſtibai.

Un beidsot bija peenahjis ſchis dahrgais laimes
brihtirſch, ſur wixi pee altara tapa ſaweenoti uſ
wiſu muhſchu. Gara lahseneeku rinda joneem ee-
laida zaur gresnajeem goda wahrteem Leel-Krampju
ſehtswidū.

Kahseneeki wehl bija labu gabalu ais mahām,
tad jau pee nama durwim muſikanti wixus apſwei-
zinaja ar marſchu. Zaulajam muſikas ſkaram atſka-
not, jautree dſihreneeki iſlahpa iſ rateem un dewās
lahsu namā.

Ingulis ar Jani bija wareni ſpehrufchees uſ
augſchu. Wixi negahja wairs gandš, bet bija ſalih-
guſchi par puiſcheem un pelnija jau otru loni. Wixu
peenahlumš tagad bija, peekopt lahseneeku ſirguš, taš
ir tahleneeku, ſuri toš newareja aiſtuhtit uſ mahām.

„Ahā, newareji wiš nobraukt Apſenu!“ Ingulis,
pagreeſis ſawai pihpei galwixu uſ weenu puſt un wi-
ſigi lunzinadams no ſkinnixām pihto „ſlekſberi“, bra-
manigi uſrunaja Leelſtrauta puſi. „Teizi, ſa buhſchot
avgahſt ezeſchas un tad wehl wixu nobraukt, bet re-
dſi, ſa neiſdewās!“

Apſens bija bruhtgana, Leelſtrauts bruhtes we-
dejs. Pehdejais bija nodomajis Apſenu nobraukt un
tahdā ſahrtā iſrahditees ar ſaweem jaunajeem ehre-
ſeem. Wiſt to ari bija ſagaidijufchi, tadehl ſa Leel-

strauts fawus firgus dimas nedelas bija faturejis stalli un winus barojis preelšč ta noluhla. Wina puifš, pilnigi pahrleezinats par uswaru, bija jau eepreelšč isleelijees. Bet lā israhbijās, tad ņahda baroņhana neatneņa ne lahda labuma. Wiaņch ne domat newareja nobraukt Apņenu, bet knapi til ko ņpehja wixam lihdsi tikt.

„Waj nu tā war ņkreet jaunus lopus!“ puifš nokaunejees atbildeja, ņehdedams us bukas. „Kas man jaņkreen! Brauzu lehnām, jateiz, tikpat jau reis pahrbrauņņchu!“

„Sinams!“ Janis prahtigi peebilda. „Kas tur nu atlez no tahdas lopu tramdiņhanas! Saņkreen firgus weenās putās!“

Bet wira bramanigajām draugām Ingulim bija gluschi zītadi usņlati. Wiaņch wehriģi un ar labpatišchanu apglaudija abus ņtrauņos lopixus.

„Ja es tawā weetā buhtu bijis us bukas, Priģi,“ wiaņch beidsot ņazija, „tad es buhtu ņchurķis, ja wixu ar ņcheem firģeem nebuhtu noņkrehjis lā lupatu!“

Bet Ķriģim netikās ar wixu wairak ņrihdetees. Wiaņch ne lā neatbildeja.

Puifchi gahdoja par lahtibu un tad gahja eelņchā pee kufņheeru galda eemest pa glahņtei ņhwa.

Kahņeneeki jauzās zits zaur zitu, waj pulģizās ņastahjuņchees jautri ņarunajās. Mehņ tē eeraugām loti dauds paņņņtamu. Apņens un Leelņtrauts, abi wedeju tehwi, ņehdeja galda galā un treekdami eebaudija alasch pa lahņtei dņibru ņchnahja. Pirmais ņmehķeja peežas lapeikas dahrgu zigaru, bet otrē ņawu ņudrablalto juheputu piģpi, lura bija leelakā un ņlaiņtalā wiņā pagastā. Wiaņch teizās par to eņam ņamalkaģis weņelus dimdeņmit peežus rubķus. Un tad wixam wehl bija loņchās ņudraba weņes pogas, luras ari bija leelakās ne lā ziteem. Kā treschais pee wixu ņarunas peebeedroģās wezais Lihģis, luras atkal tulit peģģ Leelņtrauta bija leelakā piģpe, bet weņes pogas wixam bija maņakas ne lā abeem Krampģeem.

Galda otrā galā ņehdeja ņkolotajs Lapiaņch, wira

paligs, jauns kalfens wihreetis gazeem mateem un flām brillēm uf azim, tēsteris Dsirle, Schweinemanis un jaunais pagasta fkrhweris. Wixi dsihwi farunajās, debatedami par „augstām leetām“, tā jau tas pa laikam mehds buht tahdōs gadījumōs. Katram bija fawas domas un fawi usflati. Dsirle bija wezu wezais muischneeku un mahzitaju kalps, kas ne lahdi newareja aprast ar jaunlaiku buhschanām un pahrgrofstjumeem, bet sparigi turejās pretim laika strahwai. Schweinemanis tā „kulturtregeris“ wehl ar weenu usflatiņa Wahzeeti par pahratu radijumu ne tā Latweeti un schelojās, tā tee esot dumji zilweki, kas protot wahzifli, bet nerunajot. Pagasta fkrhweris bija tahda persona, kam wiss weenalga. Wirsch turejās pee tās pufes, tura bija balsu wairakums. Lapirū mehds jau pasihstam tā apsinigu tau-teeti, bet zitadi tas isturejās apdomigi un mehreni. Wixa paligs bija straujs jaunellis, tura domas wehl nebija pilnigi nodibinajuschās, un tursch wehl neturejās ne pee weena sinama programa.

Bet lai nu wixi daras; eefim pa to laiku drusku tahlaku un apluhkōsim zitus lahsenekus.

Ah, tur jau Lapirū un Tildas kundses, Leelstrauteene un, luh! — tā jau ir Katirū, tagadejā Weldichu faimneeze. Slaitajai, bet pilnigajai feewai baltā aubite ar silganajām lentām parleeku labi puschfoja fahrto feju. Ne weenai zitai no weeschram mehds tē neredsam til flaitu aubi. Rā rahdas, tad wiras patlaban par to runa. Bet nu dabunam sinat, tā Katirūi otra aube esot wehl daudf flaitaka, to wixa jaunajai feewai buhschot list galwā, jo wixa bija mitschotaja.

Bet eefim tagad garam koschajam bruhtes pahrim un abeem laimigajēem wetscheem, un pallausfimees, to wezenites, turas bija apsehduščās fahrāmbariti, runā.

„Ja, tās jau nu gan behdas!“ weena no wirām patlaban fajija. „Jateiz, tilpat tā nomiris, ne tu wixū redsi, ne dsirdi!“

Ta bija wežā Lihzeene, tura tā teiza us famu draudseni, Karla mahti.

„Kur nu, mahfir'!“ ūhi ūmagi nopuhtās. „Redsi, wiū tē lihgfmi lopā, wiū tā preezajās, bet wixu ween newaid pullā. Deefin, tā wineem tagad Klahjas tanī pašaulitē. Al tu muhscha tehtit', kaut jel ween-reis monas ažiš wixu dabutu redset!“

„Rebehdaješ til daudš, mihlā mahfir'!“ In-driķa mahte wixu meerinaja. „Eū lihgfma starp lihgfmeem. Ko tur nu war darit, tee ir Deewa zeki! Warbuht la wixsch reis laimigš pahmahls. Ir jau tew atūpaids wezuma deenās: mans Indriķis jau nesin tā tewi mihlet un isturet.“

„Taisniba nu gan,“ wežā Welsseene atbildeja, noūlauzidama aūaras. „Indriķis un Kate jau man tikpat tā ihsti behrni. Ko nu wairat raiseschos. Zif nalkū jau neefmu bes meega pawadijuse, lehjuse aūaras un luhguse Deewu! Waj tad nu tas debefu tehws wixam nepalihdsēs!“

Tā wezenite apmeerinajās un usfahla ar ūawām draudsenēm žitadas walodas. —

Pa tam wihns bija ūadserts, jaunajam pahrim laimes usfauktas, pehž tam muūkanti uspehleja jau-tru tufchu, un nu weefi tika aizinati pee pusdeenas maltites.

Saimes istabā bruhtes pahris galda galā ee-nehma weetu, tad galda weenā puūē fehdeja bruhtes mahūas un otrā puūē taisni pretim bruhtganbrahli jeb tā ūauktee „marūhalki“. Pirmais bruhtganbrahliš bija Kriūūjahnis un wixa bruhtes mahūa Matilde, wežās Welsseenes mahūas meita; tad nahža Katala un Deelūtrautu Karliūis u. t. pr., wiū pehž rindas, tā, tā basnižā bija ūahwejufchi. Jauneeūchi gan daudš nerunaja, bet ari toteef maū ehda.

Kambari pee maūalā galda tika fehdinati wedeju tehwi, wixu laulatās draudūenes, miūūotaja un wiūas žitas zeeniūamaūas un eewehrojamaūas personas. Weefu bija loti daudš, jo galbi tika Klahi lahdas fefchas reises, lihds wiū tika pameeloti.

Par wiseem wairal rihlojas un bija nepeezeescha-
malā persona Strahpis. Tas bija eezelts par weefu
pahrsini. Papreeksch wiafch wifus weefus usmanigi
pajeenaja ar wihnu, un tad wiafch ari sinaja par to,
kurfch weefis ehdis, kurfch wehl nē.

Strahpis bija pa wifam pahrwehrtees. Kad wiru
agraf nebija redsejis, tas ne par to negribēja tizet,
ta wiafch bijis weentahrschs fkroderis. Wiafch bija
usaudsinajis garus matus, kuri fneedsās lihds pat ple-
zeem, un wallaja silas brilles us azim. Gan wiafch
jutās aiskahrts zaur to, ta Schanis wixam nebija de-
wis fchuht famus bruhganswahrlus, bet bija lizis
tos pagatawot meestā pee kahda Wahzu amatneeta.

„Par peemehru es wixam buhtu tapat paschu-
wis!“ Strahpis apgalwoja.

Tomehr laudis runaja gluschi zitadi. Strahpis
efot isgahjis pa wifam no modes un newarot wairs
ne ta laba paschuht. Tas wareja gan buht taifniba,
jo wiafch nebija wairs fenakais dedsigais fkroderis,
bet zentās pehz augstalam leetām. To jau ari wira
garee mati un brilles leezinaja.

Jaunais skolotaja paligs bija uswedinajis beed-
ribu, lai isrihlo kahdreis teatra israhdi, kurfch preeksch-
likums beidsot ari tapa peexemts. Tē nu israhdijas,
ta Strahpis bija pahrakais par ziteem lihdsfpehleta-
jeem. Wiafch israhdija famu „Izigu Mosu“, ta tihri
preeks bija redset. Wehl ilgi laudis no tam runaja:
wiafch tatschu bijis Schihds kas Schihds, waloda ari
bijuse tapat ta Schihdam. Ne mas jau newaresjuschi
eedomatees, ta tas Strahpis!

Dsirdot laudis schahdu kritiku par fewi, Strahpja
kruhis pamodās zenschanās pehz augstalas mahstlas.
Kad teatra israhde otrreis tika isrihtota, tad wiafch
atkal fpehleja galweno lomu, un wifl leezinaja, ta
par wiru efot bijis dauds wairal jasmejas, ne ta
par skolotaja paligu. Nu wiafch deenam un naktim
fapnoja par famu akteera flawu, to nahlamibā ee-
gubfshot, un tahdā kahrtā kluwa weenaldfigs
pret zitām leetām, fewischli pret famu amatu,

tà la newareja paschuht ne weena kreetna uswalka. — Wiafch beidsot ari apmeerinajàs par to, la Schanis wiram nebija dewis fchuht fawus bruhtgana fwahrkus, fajidams: „Man par peemehru ir pa wifam ziti zenteeni, ziti mehrki!“

Wiafch domajàs nu efam fewisfchli eewehrojams wihrs un tadehl usaufsinaja garus matus un walkaja brilles, tà pat là jaunais flolotaja paligs, las dehwejàs par ta laika leelalo Latwju liriflo dfejneeku. Strahpis newareja deefgan nodufmotees, la ziti jaunelki wiram tulit darija pakak, kureem tatschu, pehz wira domam, nebija ne lahdu nopelnu neds eemefla, to darit. Tomehr gribedams no wineem isfchirtees, wiafch fahla walkat masu jepuri. Bet deemschehl wiafch dabuja titai ihfu laiku ar to papreezatees. Ziti garmataixi ari fapirkàs tahdas jepures un lepojàs ar tam, tapat là wiafch, ja, pat daschi „fchwih-tigi“ kalpu puifchi fahla tahdus nefat.

„Waj teem gilwekem par peemehru ir lahda jehga!“ Strahpis fuhrojàs. „Wixi walka brilles, masas jepures un garus matus, un negin par ko! Kad es par peemehru to daru, tad wif sin, la es esmu Palejas beedribas teatra wadons! Bet wixi par peemehru naw ne las!“

Newareja teikt, la wiram nebuhtu bijufchi ari fawi zeenitaji un peekriteji, bet dauds wairaf bija tahdu, las fmehjàs un sobojàs par eedomigo firoderi. Bet Strahpis tagad wifu panefa pazeetigà garà, jo mahflineekam tatschu jadsihwo starp ehrlfchkeem un dadscheem. —

Kahsu weeft bija paehdufchi un, kad laiks bija loti jauks, tad wixi dewàs ahra un isflihda pa dahrsu. Tur us lahda laulkuma jauneefchi fapulzejàs us deju. Wif bija jautri un lihgfmi.

Titai Strahpim lahds moku garò faruhltinaja wifus preekus. Las bija wezais Garupju tehms, las ari bija eeluhgts lahjàs. Wiafch jau fen bija eewehrojis Strahpja tagadejo dsihwi, la fchis nebija wairò usjihtigais amatneeks, bet pehz wira domam

weenkarschi palaidneekš. Tagad ustaišiš labu duh-
schu, wiašč bija aistahjšis štroderi lahdâ istabas laktâ
un šahla wiaču stroštet.

„Strahpi, sončen!“ wiašč šajija. „Horch, was
mein dir sagen! Sončen, du bistu geworden dum.
Was denkstu, schneider: lange hare, blaue brille, das
is gut, nu bin ich so klug wie pastor! Nein, mein
sončen, lange hare kurze rat. Du wirst nich bleiben
pastor, du mustu bleiben schneider. Abar du ast mehr
gar kein schnit nich!“

Strahpim tahda runa ne mas nepatika. Wiašč
gribeja aiseet.

„Nein, nein, sončen! Horch, was mein dir sa-
gen!“ wežis wiaču aistureja. „Schmeiß du weg das
schauspilermamat, nâh' du besser deine Dsen. Nâhstu
dein Dsen, bekommstu Gelt, abar von schauspilermamat
is dir garnichts. Perakt du nich dein amatira! Ama-
tira sein Gold!“

Strahpis newareja ilgaki pazeest šho walodu.
Wiašč atstahja weži weenu pašču un isgahja dahšâ
pee jaunajeem laudim, kuzi tur duhšchigi ween neh-
mâš ar danzofchanu. Bezais pušiš ar labpatilšchanu
noskatišâš us šmuidrašeem škušeem.

„Nu, wežais draugs, kadehl tad tu nedango?“
tahda halsš wiačam ais muguras eefaužâš. „Kadehl
tu weens pats tē šahwi tahds domigs un noskumis?
Preezajees tatschu ziteem lihdsi!“

Tas bija Indrišis.

„Ja, Indriš“, štroderis atbildeja, „tu fini, fenat
es ari wareju buht jautrš, bet tagad, kur es kalpoju
par peemehru mahšslai, un kur man par peemehru
glušchi zits redses aplošš, es esmu pa nopeetnu
preešch tahdam leetam.“

Indrišim sobgaligs šmaids rotulojâš ap luhpâm.
„Tu pa daudš lepošeš ar šawu mahšslu!“ wiašč
tam draudšigi teiza. „Bet klausees, mihktais draugs, ko
es tew šajišču: šweed labat pee malas to mahšslu!
Tu tahku ar to netišk! Nexam man launâ, la es tiš
wakšrdigi runaju, bet es šâ ihšš draugs tew dodu

ſcho padomu. Man ſchehl, noſtatitees, là tu tagad eſi nogahjees. Tew jau naw wairs ne labu ſwahrku, neds biſſchu! Lai nu, es negribu teift, tu ſahdu reifi peedalitoſ pee muhſu teatra iſrahdem, bet ne wiſ no tam ween ſaprot! Paluhko patſ, tu eſi paſaudeſiſ wiſuſ lundes, palaiſdams ſawu amatu. Tewim, zit-reiſ tiſ warenam ſtroderim, laſ tika wadats tahku ſo tahku, tagad ne lahga kalpa feewa negrib wairs dot ſchubt!“

„Indriſ, tu ari peederi pee maneem ſlaugeem!“
 Strahpiſ ruhkti atbildeja. „Par peemehru waj tad es newaru buht zenſoniſ?“

„Eſ ſaprotu, lo tu ar to gribi ſazit,“ Indriſiſ teiza. „Tu domajeſ tad ween eſam zenſoniſ, kad proti uſ ſlatuweſ ſmihdinat laudiſ! Tu maldees, draugſ, kreetnſ amatneelſ ir wehl leelaſ zenſoniſ!“

„Bet es manu par peemehru, la manâſ truhktiſ pamoduſeſ neiſſakama ilgoſſhanâſ un zenſſhanâſ pehſ mahkſlaſ. Waj zilweſam par peemehru newajaga pehſ ta dſihteſ, uſ lo wiram prahtiſ neſaſ? Waj no maniſ, Indriſ, newar iſnahkti par peemehru leelſ wihrſ?“

Indriſiſ netizigi purinaja galwu. „Nè, draugſ, nexem launâ,“ wirſch atbildeja. „Eſ tew waru paregot, la tanî ſirâ no tewiſ ne laſ eewehrojamaſ newar iſnahkti. Ja, kad gaduſ diwdeſmit atpaſaſ tew tahda zenſſhanâſ buhtu bijuſe, tad es ne la negribetu ſazit. Bet lo Anſitiſ naw mahziſeſ, to Anſiſ ne muhſſam wairs neemahjaſ, ar wahrdu ſalot, tew truhktiſ wojadſigâſ iſglichtibaſ preekſch dramatiſkaſ mahkſlaſ! Deeſ labal tahdaſ domâſ pee malaſ, mihtaiſ draugſ, un ſop atkaſ ſawu amatu!“

„Eſ neſtinu —!“ Strahpiſ kawedameeſ teiza. „Eſ tatschu domaju par peemehru, la es waru tiſ pat labi ſpehlet, là Rigâſ eewehrojamaſtee Latweeſchu akteeri! Tew tatschu paſſam par peemehru jaſmejaſ, kad es nahku uſ ſlatuwi!“

„Ne la, bratſſchir, tew wehl loti daudſ la truhktiſ!“
 Indriſiſ ſmaididamaſ atteiza. „Kreetna mahkſlineela

peenahlums ir, ne tilai ween smihdinat flaitajus, bet ari wirus ruhbinat un aisgrahbt. Lew wehl naw ne masafas fajehgas no dramatisfas mahkflas!"

"Tu mani apflaudi, tu neesi par peemehru mans labwehlis!" Strahpis fadufmots eefaujās. "Bet ne weens praweetis netop godats famā tehwiā. Sēhē us lauleem par peemehru ne las kreetns no manis newar isnahlt. Tadehl es dofchos us Rigu, un tu redsefi, ta es par peemehru tilfchu peeflaitits pee leelafajeem latwju zenforeem!" Wirsch Indrikim dufmigi atgreesa muguru. Wira mahkflineefa lepnums bija aissahrtē.

"Wirsch negrib dsirdet taifnibu!" Indrikis murminaja, wiram noslatidamees pakal. "Zilweks, tam jau pusmuhča ais muguras, war wehl eezemt til aplamas domas galwā! Man wira tihri sēehl, wirsch pehdigi noees pa wifam no grauda!"

Strahpis ari pateefigi drihsti aissahja us Rigu un peestahjās pee kahdas preekschpilschtas beedribas flatumes. —

Indrikis eejaujās gitu kahseneeku pullā un eeraudsija famu feewu ar bruhtes pahri un abeem wetscheem fehsham nomalus pee kahda galdira un omuligi tehrsejam. Wirsch dewās turp un peedalijās pee wiru walodām.

Pa tam jauneefchi brihwajā, fwaigajā gaisā greesa weenu dangi pehz otra. Wiri netrauzeti nodewās faweem preekem un jautribai un bija, tā fakot, aismirfuschī wifu pasauli. Jauneem laudim jau tā tilai retums eespehjams, fapulzetees lopā un jautri padshwotees, tadehl wiri ari nelaida scho gadijumu neisleetotu goram.

Tilai Krischshahnis nebija lihdsi ar ziteem jautrs. Wirsch bija loti atturigē un labal atrahwās weenatnē. Tā tagad wirsch bija aismaldijees kahdā atstatā dahrsa laktā un sehdeja us sola ais kupla pleederu krehma, nogrimis dsikās domās. Krischshahnis no dabas bija labs zilweks, bet tilai drufku eeteepigē un pozeetē. Wirsch pret wifem bija auffsē un ween-

aldfigs. Wixam truhka wajadfigàs firnibas, israhdit fawas juhtas. Bet to ne weens newareja eedomatees, lahda aukas daschreis plofijàs wina kruhtis. Lahdà lahtà tad ari nahzàs, la wixam nebija ne weena drauga un la ne weens gar wixu nelikàs finot. Pasaulè wixu nefaprata, un wixsch nefaprata pafauli.

Tagad behdigas domas likàs wixu mojam, jo wina gihmis bija fahpigi farahwees un pat afaras mirdseja wina azis. Wixsch domaja par fawu pasaudeto laimi, par Katixu, luru wixsch bija til karsti un no wifas firds mihlejis. Bet wixsch nebija warejis wixai til labi israhdit fawas juhtas la Indriks, un wina tadeht wixu bija atstuhmuse. Tagad gan wixsch jau fen bija apspeedis fawu laiflibu, is fawas firds irawejis nelaimigo mihlestibu, bet tas wixam grausa firbi, la bija istuhmis Katixu is tehwa mahjam un ta kluwis wixas eenaidneeks. Gan wixsch lihds schim bija eenihdis Indriki un wehlesees wixu waj ar sobeem faploft. Stuhrgalwigs buhdams, wixsch bija strupi atraidijis wifus islihgschanas mehginajumus no Indrika pufes. Wixsch gribeja ar scho prahwotees — prahwotees lihds ireklam!

Bet schodeen wixsch bija fatizis Katixu pirmo reisi pehz wixas lahsam, un schi nebija israhdijsu ne lahdu launumu. Wixas azis til newainigi us wixu luhlojàs, tanis ne lahda eenaida juhtas nebija lafamas. Wixsch launejàs tagad par fawu allo naidu un fklaidibu. „Tu est neleetis, Krischjahn!“ wixsch fewim fajija. „Tu schehlojees, la pasaulè ne weens tewi nefaprot, ne weens nemihlot! Bet waj tu est kur sehjis mihlestibu, la tu to gribi plaut? Tu est negantneeks, la gribi lahsam famiht wifu to, las pret tewi! Krischjahn, Krischjahn, labojees! Dari ottram preeku, tad tu ari patš fajutifi preeku!“

No schahdeem domu fapneem wina bruhtesmahfa Matilde wixu istraujeja. Wina melleja fawu pasudufcho bruhrganbrahli, lamehr to beidsot tē atrada. „Kadeht juhs, Krischjahna jaunsklungs, atrauja=

tees no dejas?" wira to fitti usrunaja. „Juhš efat loti lepni, ka ne mas newedat fawu bruhtesmahfu dangot!”

„Al nu, Matild', man ir behdigi peedsihwojumi!" Kriščajnis flumigi atbildeja. „Es danzodams ne-efmu wehl ne ka laba eemantofis. Es waru tikai noftatitees us zitu laimi, — mani ne weens zilwešš nefaprot!”

Meitscha lihdszeetigi pazehla us wiru fawas dai-lās azis, it lā gribedama fazit: es tew juhtu lihds, mihlāis Kriščajhn!

„Kadehl juhš nododatees til behdigeem fapreem?" wira teiza. „Nahzeet labaf jautro pulžinā!”

Kriščajhnim palika it fawadi ap firdi, dsirdot meitschas wahrduš. Til daudš lihdsjuhtibas wehl ne weens zilwešš wiram nebija parahdijis.

„Apsehdees labaf, Matild, šhē un parunafim lahdu prahtigu wahrdu!" wirašch fazija, pehž fawa paraduma usrunadams meitschu ar ,tu‘.

Wira ari paklaušja wira usaizinašumam un ap-fehdaš wiram blakus us šola.

„Redsi, Matild," Kriščajnis turpinaja, fažehris wiras rolu, „es tew tudaf fazišchu, tadehl atraujoš no wišeem preeleem. Senaf es ari biju jautroš, es danzoju ar Lihšchu Kati, buhweju jaulas gaisa pilis — tē Indriķis nahza un parehma man wiru no de-guna. Pasaule mani nefaprot, tadehl es atturoš. No taš man lihdsetu, ka es danzotu ar tewi, eemih-letos, tē nahktu atkal zits un pazemtu tewi — un man ne kaš zits neatliktu, lā tikai firdš fahpes! Es paleeku labaf weentulis lā bijis.”

Matilde nofarla lihds auzim. Kriščajhna dsilāis, rahmais raksturs wirai loti patika. Wira jau fen wiru bija eemihlejuse, bet Kriščajhnis wirai bija is-rahdijees par lepnu. Nu wira nogida, ka tā ne-bija wis.

„Mi, Kriščajhn, lā juhš warat til flitti no ma-nis domat!" wira newikot eefaužās. „Ja es jumš buhtu šolijufes, tad ari juhš ne muhscham neatstahtu!”

„Lalab! ja tu buhtu folijufes —!“ wixsch druhmi atbildeja. „Bet fur lai es pee tam teeku!“

Meitscha atkal mihki usluhloja blakam fehdoſcho wihru, it la gribedama wixu usmudinat: „nu bildini mani! es buhſchu tawa!“ Wixas waigu gali tumſchi fahrtojas.

„Juh8 esat bagata fainneeka dehls, bet es esmu nabaga meitene!“ wixu it la iswairidam8 teiza.

„Tu est nabaga meitene!“ wixsch ruhkti fmaidam8 atfahrtoja. „Waj tad es prafu pehz bagatibas? Bet tahdas atbilde8 es jau esmu paradis dsirdet! Man ne weens wifa pafaul8 nejuht lihdsi!“

„Es tew', Kriſchjahn', no wifas fird8 juhtu lihdsi!“ meitscha peepeschi dedſigi eefauzas. „Ro es tew esmu darijufe launa, la tu man iffaki tahdu8 pahrmetus!“

Kriſchjahn8 pahrfteigts usflatija noſarkuſcho meiteni. Waj wixsch tas azis nelastja wairak ne la lihdsjuhtibu? Waj tas neiffarolja firfnigu mihleſtibu?

„Matildit, waj pateefcham —?“ wixsch gawiledam8 eefauzas. „Ja, ja, tawas azis nemelo! Tu gribi buht mana laudawixu — ja? Es tewi mihleſchu, es tewi neſſchu us rolam!“

„Ja!“ wixu til lo fadsirdami atbildeja un peeglauda famu galwixu pee wixu fruh8.

Kas nu bija laimigak8 par Kriſchjahn8! Wixsch bija eemantojis dahrgu mantu, uſtizigu firdi, pehz la wixsch pafaul8 til loti bija ilgojees. Wixsch dedſigi aplampa famu lihgawixu, karſti ſluhpfijija wixas luhpas un mihki glahſtija wixas fahrto8 waigus. Wixsch tagad fajuta paradise8 laimibu.

„Nahz, mihlakà!“ wixsch fajija pehz brihtixa, pazemdam8 wixu aij rolas. „Meh8 nedrihtſtam flehpt famu laimi, mums ta wifai pafaulei jadara finama!“ Wixsch noweda noſarkuſcho meitschu pee faweem wezakeem.

„Tehi' un mem',“ wixsch teiza preezigu balſi, „ſch8 jum8 ſtahdu preeſch8 famu laudawixu. Meh8 efam laimigi, ſwehtifeet muh8!“

„Waj pateefcham, Kriſchjahn?“ mahte aifkuffinata eefauzàs. „Nu labi, labi, dehlia, la reis efi ifluhlojees! Nahz ſchurp, aztia, nahz, lai tewi nofkuhpfu, mana mihlà wedeffina!“ wina teiza, apfampdama Matildi.

Uri tehws frefnigeem wahrdeem iffazija ſawu preeku; tapat wiſi ziti flahtefofchee ſafaderinafufcheem nowehleja laimi. Drihſumâ nu atkal lahſas biſa gaidamaſ.

„Peedodeet man, Katia un Indriž!“ Kriſchjanis fazija aifkuffinatu baſſi, pagreeſees pret ſcheem. „Peedodeet man, la pret jumſ eſmu til naidigi iſturrejees. Tagad aiſmirſſim wiſu launumu un metiſim pee malas wiſas prahwas. Paxem tu ſawas mahjas un atkauj man Karla mahjäs til ilgi dſihwot, lihdi mans tehws man atdos ſawas mahjäs.“

Indrižis un Katia wina uſluhloja pateizigam azim.

„Schè, Kriſchjahn, mana rola, es tew frefnigi pateizos!“ Indrižis aifkuffinatſ atbildeja. „Nu mehſ turpmaſ buhſim atkal draugi!“

Wiſi tagad biſa lihgfmi un jautri un uſdſehra uſ Kriſchjana un Matildes weſelibam.

Lè puſcheneeku Janis eenahja dahſä un tuwojäs ſchanim. „Diſchurneekſ preekſch jumſ nodewa grahmatu!“ wiſſſch teiza, paſneegdamaſ tam wehſtuli.

ſchanis ahtri uſplehſa kuwertu. „No Dihſiraſ!“ wiſſſch pahrſteigtſ eefauzàs.

„No Dihſiraſ!“ zittſ zur zitu ſauza. „Laſi preekſchâ, lo wina rakſta!“

ſchanis ari paklauſija un eefahla laſit:

„Mihlâis brahlit! Reſauſchi dabuſuſe ſinat, la Tu ſaderinajees ar puſcheneeku Greetia un ſchodeen ſwini ſawas lahſas, es tiku loti preezigi pahrſteigta. Nowehlu Lew un Lawai Greetiaai tuhſtoſchlahrtigas laimes uſ Zuhſu goda deenu. Es labpraht buhtu eeradufes uſ Lawam lahſam, bet Karliſ man to neatwehleja, ſazidamaſ, la mehſ wehl nedrihſtot rahditees dſimtenè, jo wehl ſahpigâ

pagatne reesot aismirista. Mums flahjas tihri labi. Es esmu jau no pehrnà gada laimiga mahte. Muhfu masais Anstis fahl jau staigat un runat daschus wahrduš. Karlis newar deesgan nopreezatees par weiklo puitu. Tuwatas fixas par mums wehl nedrihtstu jums rakstis. Dauds labas deenas wiseem radeem un draugeem, bet it ihpaschi tehwan, Katixai, Indrikim, Kahrta mahtei un Tawai Greetixai! Beidsot faxem ari pats frfnigus fweizinajumus no fawas Libfixas."

"Nabaga Libfixa!" Katixa nopuhtas.

Lai gan wehstulè ne las launs nestahweja, tad tomehr wiseem klahtefoscheem fawadas schelas juh-tas nospeeda krukhtis.

Mas-Krampis schowakar wairs netapa jautrs, winsch palika domigs un klufs. —

29. Janni eenahzeji.

Jr tumfcha rudens deena. Dails pastahwigi amahzees un miglains; brihscham leetus lihna, brihscham atkal sneegs ar krusu usnahl, ar wahrdu falot, ihstis flapsdronkis, kas tà jau fliktos zekus padara wehl nederigakus braukshanai. Tà ka Mahrrixu deena jau klahl, tad daschi gudreneeki praweeto, ka laiks drihfi grosfchotees un uhdeni aissalschot.

Mehs atronamees tagad Latwijas leelakà pilsehtà, Rigà. Laudis tagad, eelam Daugawas mahmulixa naw wehl pahrlahta ar ledus fegu, dschwaki un rofigaki kustas tà jebkad. Gelas ir pilnas, gan brauzejeem, gan lahjneekem, tà ka tikai ar molam war pagreest zeku; fewischi lahjneekem toti jausmanas, ka, ejot par eelu us otru pušt, lahds wesumneeks waj weegls fuhrmanis neuflaisch wirsù. Jt ihpaschi Daugawas-malà, tur leelee twaitoxi peestahjuschi, dschwaki kustiba manama. Pilnee wesumi un iskrautee wahgi wijas zits zaur zitu, ka dahrd ween. Tè wifs eet pa saklu pa galwu, jo jasteidsas

peelahdet leelos milseaus, tà ka tee wehl preeksch ais-falschanas war dotees juhra.

Darba laudis kustas til pat tà skudras. Usneh-muschì labibas maifus us muguru, wixi dodas pa plataseem steleem us lugeem, isber ahtri labibu tur atwehrtajàs luhlàs un tad atkal lezineem zits pehz zita feidsas pehz jaunas nastas. Daschi stiprineeki steepf ari pat pa diweem maifeem us reisi, bet toteef pa laikam atkal aiseet us tuwejo dsehreenu pahrdotawu un eemet pa tscharlai, lai spehki nenogurst. Algu wixi dabun ismaksatu no maifeem, un kas war nest diwus us reisi, tas tatschu nopelna ari diwreis til leelu algu — un waj tad newar eedsert, ja firds lahro? Un pelna til laba, ka ari tas, kas nef pa weenam maifam, war eetaifit labu duhschu. Ja, tad tahda pelna buhtu zauru gadu!

Lai gan darba deesgan un dauds lugu jalahde, tomehr wehl laba dala kauschu stahw meerà, kuzi, fastahjuschees hardòs un smehtedami famos lultifchus, it omuligi noslatas, tà wixu beedri riblojas. Schodeen waj rihtu ari wixu „stihmeris“ peenahks, tad atkal wixneem buhs darbs un pelna. Lihds tam laikam wixi war drufku atpuhstees un, ja flahpst, eet tuwejà frogà eemest pa lahsteti. Dsehreenu tur war dabut ari us „stenku“, jo wixu schtaumeris par wixneem galwo. Bet pee wifa ta wixi zeefchi usrauga ostas malu. Kuzis war latru brihdi eerastees un, ja laikà nebuhs flahst, tad tawà weetà parems zitu. Un kuzsch gan gibès til labu pelnu palaisi garam.

Tahdà lahrtà tad ari wifas ostas tuwumà atro-noschàs dsehreenu pahrdotawas ir pilnas, ka kuz ween. Tagad wif dser, tagad wifneem nauda, un lam naw, tam teel dots us wehlatu samakfu. Tur war redset wiswifadus zilwelus, gan noruh-dito matrosi, gan tschallo strahdneeku tà ari nogahjuschos, noplifuschò „melno“. Wif fauz zits zaur zitu, tà ka bufetneeki newar deesgan pasteig-tees ispildit latra pagehrejumu. It ihpafchi „melna-jam“ tagad rahdas buht dauds naudas; wifsch iswell

is leschas weenu netihru, fawihstiu rubla gabalu peh; otra, ispehr alu un brandwinu un pazeena ar to fawu draugu. Wixi usfosch pee tam strimalas waj alus-defas un ir jautri un lihgfmi. Dewejš to it labi fina, la, ja draugam buhš nauda, tad fchis atkal wixu pazeenās. Par to wixam masa behda, la wixa biffes galigi noplifufchas un tupeles rahda sobus, la wixam pat frekla naw mugurā. Wixsch neapdoma, la drihfi falta seema buhš klast, luc wixa pelkas awots aifals. „Nahls laits, nahls podoms!“ tā wixsch apmeerinajas. Tagad wixam ir nauda, tadehl wixsch ari fchodeen ne mas neeet pee darba, — lai ziti strahda un ari lo nopelna. Kas wixam tē nefait! Wixsch par fawu naudu dšihwo lā lungs! Wixsch drihft pat paschu restorazijas ihpaschneeku fauft par tu. Schi brihwiba wixam tagad atwehleta, un laipnais lungs ar wixu wehl fadsch kahdu glahfti.

Restorazijas papus ari zeefchi us to raugas, la wixa jautrajam weefim peepefchi neenahl prahtā, aiseet us zitu dsertawu un tur notehret fawu naudu. Wixsch ir deesgan manigs, fcho aisturet, un til lo fchis nodomajis lo praft, tē tas wixam ari azumirkliteet pasneegts. Weiklais kneipists leelas nolafam weefa wehlejumos no wixa azim. Schim preefchā galds peekrauts ar alu un brandwinu. Wixa frds wairs nexem to pretim, dschreens pluhdojas pa galdu, bet wixa azis wehl barojas, to usflatot. Wixa dwehfele peld preekā un laimibā. Bet dschraja nauda eet us beigām. Wehl tilai diwdesmit lapeikas atlikufchās, bet wixsch ari wairs newar xemt ne lahfes pār luhpām. Wixa prahts lido mahlonās, azis stihwi luhkojas us semi, wixa gihmî parahdas noguris fmaids. Wixsch it lā pa fapxem wehl mana fawu aplartni, wixsch flihft us weenu pufi — arweenu wairaf un wairaf, lamehr beidsot notriht us grihdu fawās alus atleelas.

Godigais lungs tulit ir klast, jo wixam tatschu jaruhpejas par fawu draugu un weef. Rehti, pa-

trepê waj ari wahgusi us weza mafcha winafch ar zitu palihdribu to peeweeto. Lai nu winafch tur issapno famu laimi.

Râ lai winafch par to ari negahdatu! Tas tafchu weens no wina trefnalajeem pelkas eenefeseem. Ja, tur tad gan paleel wifa nabaga strahdneela alga, ja ne wihnuschneela kabatâ!

Drihfi seema peenahl ar faweem sneega puteneem un falnu. Tad godigais lungs usgehrbj mugurâ dahrgu laschoku, aiskubpina dahrgu zigaru un eet pastaigatees wehfajâ, patihklamajâ gaifâ. Bet nabaga „melnais“ stahw zeefchi peeglaudees pee dselss krahfns. Wina apgehrbs ir noplihfs un titai nepeeteeloschâ mehrâ apfeds kailas meefas. Winafch trihs ais aufstuma un ir laimigs, la wina beedrs tagad pagahjis nost no kuroschâs krahfns, un nu winafch dabun fahldit fastingutchos lozellus. Winafch fapno par pagahjuscheem jaukeem laikeem, par flto wafaru, tur wixam bija jautra, brihwa dsihwe un arweenu pilns galds, lamehr tagad schehlstrdigais restorazijas ihpafschneels wixam lahdu reisi pa nedeku atmet lahdu bada kumofu, ja tas preefch wina lo pastrahdâ. —

Bet atstahfm scho behdigo ainu, lahda til beeschi redsama muhfu sozialâ dsihwê, un dofmeees ahra us eelu, tur atkal redsam leelpilsehtas rofigo dsihwi un kufibu.

„Ch, fargees, fargees!“ lahds wesumneels patlaban usfauz lahbai feeweetei, kura ar weschas kurwi us muguras steidsas par eelu us otu pufi.

Wina pa wehlu pamana famu bailigo stahwolli. Gan steidsas knafchi nost no lahjam, bet brauzeja ilks gals aister wixas kurwi un norauj to semê dublids.

„Ne mas agu naw!“ wesumneels wehl wixai uskleeds; „pinas pa lahjam, la waj fabrauls!“

Seeweete ne la neatbild, bet, patehrufe nokehfito weschu, steidsas pee malas.

„Al tu, schukis, farmantschiks!“ lahda tirgus feewa, kura wifu bija noslatijuses, usbrehja brauzejam. „Waj tu drihlfsti til ahtri braukt, lops lahds!“

Waj tu esi aklš, ka brauz zilwekam wirsū! Buhtu tu til man to padarijis, tad es temi gan buhtu aisrahwufe us poliziju!"

Fuhrmanis ne ka neatbildeja, bet aisbrauza ņigligi projam.

Nabaga ņeeweete ņehli usņlatija ņawu ņamaitato darbu. Wiza bija ismasgajufe weņču baltu lā ņneegu un patlaban gribejufe to noneņt kaħda tirgoħa kundņei, kurai ta peedereja. Bet nu wizas ņhiņ deenas darbs un pelħa bija weħjā. Wizai bija jadodaņ atpakat us mahjām un weņča Ćamaņgā no Ćauna. Wiza ņmagi nopuħtāņ, ņalahrtodama kurwi ņakeħņitos drehbju gabalus, un aħaras wizai ņpeedāņ aħis.

"Kam Ćuħņ nepaħauħat gorodowoju un nelikāt wizu aisweņt us poliziju?" tirguņ ņeewa puloħāņ. "Es gan to tehwiħu nebuhtu laidufe walā. Wizam ņlahde buhtu ĆaħamaħĶā. Stat, balta weņča — kaħda nu isņlataņ! Weltiģņ darbs, Ćamaņgā no Ćauna!"

"Nemar ne ka darit!" Ćaunā ņeewiza noņtumufe atbildeja. "Ķaet us mahjām un Ćarauga isņlalat!"

Wiza paħehla ņawu kurwi un dewāņ lehneem ņoķeem projam Ćar Daugawaņ malu. Wizai waħadņeja buht peedņihwojuņħai dauds raiņču ņawā muħņħā, ņħai Ćaunajai ņeewizai, jo wizas Ćurdenāņ, bet tomeħr daiħāņ aħis leezinaja no dauds naħņču neguleņħanaņ. Un ka wizai ņpoņħa dņihwe wiņ nebija, to leezinaja ari wizas aģħehrbņ, kaņ weetu weetām bija islahpiħņ, bet Ćitadi ņpodrbņ un tiħrbņ. Peleķā wilainite noņlihdeja wizai no Ćalwaņ, un nu wareja redņet wizas ņlaiħtāņ matu Ćirtāņ, par kurām wizu daņħa laba ņalona daħma buhtu aģņlaudufe.

Ķaģad wiza, eedama ņarj daudsajeeem brauģejeem, Ķoti usmanijāņ, lai atkal nelaieme nenotiktu, un ņaħneedņa driħņi ploħta iiltu, pa kuru Ćnaņħeem ņoķeem dewāņ paħri us Ķelgawaņ preelņħpilņħetu. Ķur kaħdā ņaħneelinā wiza eegreēņāņ un nonaħģa driħņi pee ņawa dņihwoħla. Noģurufħeem ņoķeem wiza kaħpa pa trepēm augeħā, kur trepju Ćalā daņħaņ ņeewaņ ņaħweja un wizu naidigi ņmiħnedamaņ uņluħloja.

„Kas tad nu jums notijis?“ lahda no feewam, lura fawa nejaulā isflata un lildigās dabas dehl tapa faulta par Kfantipu, wixu usrunaja. „Fui, lahda ta weschā!“ wixa launi smihnedama peebilda.

Ari zitas feewas lilās par to preezajamees, ta weschā bija fabojata.

„Man notika masa nelaimite!“ jaunā feewixa newainigi atbildeja. „Zapahrskalo, tad buhš atkal laba.“

„Kadehl tad neusmanatees!“ Kfantipa tihtija. „Ja lungi to sinatu, ta juhš tā apejatees ar wixu drehbēm, tad wixi to gan nexemtu par labu!“

Bet jaunā feewixa ar wixom neelaidās tablātās walodās. Wixa tulit dewās us famu istabu.

Seemu bars wixai naidigi noslatijās palā.

„Schai sostiškai noteel gluschi pareisi!“ Kfantipa plati jāš. „Fui, ta dumme peršon — es wixu newaru ne azu galā eeredset!“

„Bet zil wixa lepna!“ otra, lahda refna gaspāšā, peemetinaja. „Wixa nesin, tur buhtu uszehlufe famu degunu! Wixa jau tew arweenu atturefees un iswairifees, itin tā tad buhtu lahda leela zeenmahte — wixa jau nemahl ar zilweku parunat ne wahrdu!“

„Spafs!“ treschā, masa apāka feeweete, peebilda. „Wixa jau esot fainneeka meita; wixas brahlim esot leelas kroka mahjas!“

„Weiß der Deiwel!“ Kfantipa nilni eesauzās. „Kas tur no wixem war gudrs tikt! Un kas tad tur no tahdam mahjam ir? Muschils paleel muschils! Un wixas wihrs ir tatschu tilai strahdneeks!“

„Un wehl gluschi prastš strahdneeks — fui! planku nesejs!“ refnā nizinoschi peemetinaja. „To schi dumjā sostiškai ne maj neapdoma! Kad juhš buhtut redsejuschas, lahdu gresnu kleiti wixa fwehtdeen bija usgehrbufe! Un zil zihrigi tad gahja pa eelu — laid tu mani wakā! — tā tā weena direktora madama! Es nopakā eedama gribeju waj mehli nokost aif smeekleem!“

„Waisites wixai naw to ehst, bet lepnās drehbēs wajaga staigat!“ Kfantipa pukojās. „Verdamptes

Voll! Mans wihrd ir kalejmeistars un man pašchai ir septini ūmti us prozenteem, bet es newalkaju tahdas ūleites. Kur tad nu, jateiz, wihrd lai ari wifu to war peereemt! Ja, ja, jo pliks jo traks!”

„Kas tad wira tahda ihsti waretu buht?“ masa laustja galwu. „No wirreem jau taifnibu newar isdabut. Tikai wehl no wezas ūeepenes dabuju ūūho to no wiras padūirdet — ūūi jau ar wiru ferūehrejas. Wira jau no wirreem stahsta brihnumleetas: ta feewa esot ūaimneeka meita, un wiras wihram esot pašham mahjas. Bet waj tas taifniba, to es ne mas netizu. Kad wira tik bagati buhtu, tad jau wira nemasgatu par naudu weūūu!”

„Kauj wirus welns!“ ūfantipa atzirta. „Bet tiklihdū nama ūaimneeks atnahls, tad es wiram tulit to pateikūūu, ūa weenai no mums abam jaiswelkas, man waj wirai! Wiras behrns brehū zauras naktis, tã ūa ne mas newaru dabut azis aismigt. Un weūūas behniru wira weena pate norehmuse, tikpat tã ūawu. Es ūawu seerendeli mihtes waru us preekūūu aismalkat, es waru ari zitur dabut korteli! Man tas ne mas naw jozeesū, ūa behrnu trofnsis trauze man naktis meeru!”

Tã wiras wifas pulojã par jauno feewiru, lura, tã mehū redūam, wiru azis neatrada ūehlastibas. Bet ūo tad wira ūūim bija nodarijuse? Ja, to wiras pašūas nesinaja pateikt. —

Jaunã feewira tik ūo bija eegahjuse ūawã istabina un nolikuse ūmogo weūūas kurwi, tad wiras azis ruhpiigi paluhlojã us behrna gultiru, pee luras lahda ūalikhuse wezenite ūehdeja un adija ūeli.

„Tik ahtri jau atpaūat!“ ūūi brihnodamãs eefauzã. „Es jau domaju, ūa tik ūo buht turp nogahjuse!”

„Man isgahja drusku ūlitti!“ otra atbildeja. „Kurwis nokrita no muguras un weūūa noūebūiã dubleem. Buhs japahrūlalo. Bet ūo tad Anstis dara? Waj naw wehl modees?”

„Nè, wif u laidu meerigi guleja. Bet galwira, apraudfiju, gauscham karsta.“

„Ut Deewò, af Deewò!“ jaunà feewira flumigi fazija. „Behrnò top jo deenas flittatò, un pee daktera newar peetikt!“

„No nu dakteris war libdset, meit! Waj tad nu wirsch war eelihst eelschà!“ wezite tà là apflaitufes atbildeja. „Deewa schelastiba un mani wahrdi, gan tee wiram palibdses. Bet nu eefchu us fawu istabu. Kad jau top wiram flittakti, tad pasauz mani!“ — Wira peezehlàs un isgahja lehneem fo-keem ahrà.

Jaunà feewira apdomigi us pirkstigaleem pee-gahja pee fawa flimà behrna gultas un usmanigi klau-fijas us wira smago elposchanu.

Tè guleja wiras dahrgalà manta, selmatains pui-fitis, flaisis là engelitis. Wirsch bija faslimis deenas trihs atpatak, un wira wefelibas stahwoflis nebija wis labosees, bet turpretim kluwis flittatò. Mahtes azis ruhvigi us wiru luhkojas. Wira noleezàs un nosluhpstija fawa mihlulifcha karstos waidfiraus. Schis atdarija azis un, redsedams pee fewis fawu mahmulixu, fneedsa wirai pretim fawas roziraas un aplampa zeefchi wiras taklu.

„Nu, là tew ir, mihkats Anfit, waj galwira wehl fahp?“ mahte mihksta balfi wiru usrunaja.

„Nè, memit', man ne kas nefahp. Bet waj tu man pahrneft bunkschlischus?“

Mahtes waigs kluwa flumigs. Wira nesinaja azumirkli, fo atbildet. Wira bija tatschu zerejuse par ismasgato weschu dabut algu un tà Anfstcham apfolijuse pahrneft faldumus; bet kas wirai zetà bija atgadisees, to mehò jau finam.

Wira pagreesàs fahrus un schigli isrehma is labatas fawu naudas mazixu. Wira gribeja eet us hodi nopirkt praftos faldumus, bet makà ne grafcha nebija eelschà. Wira noskuma wehl wairak, — bet rihtu jau bija algas ismakfashanas deena, tad jau wihrs atkal pahrneftis naudu.

„Schè tew, Anfit, zukurinsch!“ wixra peegahja pee flapifcha un, iskehmuſe zukura gabalixu, eedewa to masajam. „Lehte rihtu pahneſis bunſſchliſchus!“

Masais bija ari ar to meerâ un grausa tagad besbehdigi ſaweem baltajeem ſobixeem zukura lumofu. Anſitis bija loti pazeetigs un fluſſ behrns. Wixſch neſuhdſejâs, lai gan mahte it labi noprata, ta wixſch gruhiti ſaſlimis. Wixra mihti noglahſtija maſa wai-dſirrus.

Bet nu knaſchi pee darba! Weſcha bija pah-maſgajama, warbuht ta wehl lihds riht wafaram warës to nodot, un tad nauda atkal ir rokâ. Wixra bija atraduſe labu kundſi, kura kreetni ſamaſſaja darbu; tadeht wixra ari zentâs tâ ſtrahdat, ta neſau-detu tâs labwehlibu. Wixra ruhpigi atſchlihra netih-roſ gabaluſ no tihrajeem un, ſchigli uſſildijufe uh-deni, toſ eemehrza un iſmaſgaja. Tſchalli ſtrahda-dama wixra pa brihſſham uſluhloja ſawu behrnixu, taſ tagad atkal bija ſaldi aiſmidſis.

Drihti wixra bija gatawa ar ſawu darbu un, peeſlehguſe iſtabu, ſteidsâs iſſchaut weſchu uſ behnixa.

Pa trepèm ſemê lahpdama, wixra iſdſirda, ta mahjaſ ſaimneekſ patlaban ſtrihdejâs ar ſſantipu.

„Kaſ tâs par buhſſchanâm, Wihlip lungſ?“ jaunâ ſeewixra dſirdeja ſſantipu lehrjam. „Ro lai tahda ordnunga noſihmè? Waj eſ jumſ ſawu ſeerendeli mihtes neaiſmaſſaju uſ preelſchu? Ro ta dumme perſon weena pate noxem wiſu behningi! Waj wi-rai ween tur teeſiba ſchaut weſchu?“

„Al, leezeet mani reiſ meerâ!“ mahjaſ ſaim-neekſ atruhja. „Jumſ ne lad naw labi biſis. Juhſ arweenu gribat gar ziteem ſaſiteeſ!“

„Ea—â!“ ſchi niſni atkleedſa. „Mihti juhſ pro-tat ſaxemt, bet wairal juhſ ne ta negribat ſinat! Kaſ tâs ir par buhſſchanâm, ta wixraſ behrns zauras naſtis bauuro un man nekauj gulet! Waj ta ir lahrtiba?“

„Waj eſ wixram waru aiſleegt raudat?“ ſaim-

neels atbildeja. „Apdomajeet tatschu, la behrns ir
dshws!“

Paschulail jauna feewira nonahja no augfchee-
nes un stahweja tagad strihdneeku preefshâ.

„Ah, labi, la es juhs fateeku!“ fainneels scho
ahtri usrunaja. „Breyman madama tē fuhds, la
juhs weenas paschas esot noxehmuschas wifu weschas
behnixu!“

Ustrunata, pahrsteigta un isbrihnejufes, usluhloja
drihsi fainneeku, drihsi fadufmoto lihdsseedshwneezi.
„Ja, waj tad es jums lahdreis esmu leeguse schaut
weschu?“ wira teiza us pehdejo. „Tur tatschu telpas
deesgan, — schaujeet til ween.“

„Tâ!“ Kfantipa atzirta. „Zil tad man tās we-
fchas, zil es schauju! Bet juhs pletscherejatees ktru
deenu!“

„Ja, kas tad jums par to lait? Us behnixu
tatschu wescha schaujama! Pletscherejeetees un schau-
jeet juhs ari!“

„Es tapat malfaju mihti par behningi lâ juhs!“
Kfantipa atbrehja. „Ja juhs gripat to wairat islee-
tot ne lâ es, tad jums pirms no manis wajaga is-
luhgt atwehli! Waj juhs to saprotat, juhs dumme
perfon?“

„Neaismirsteetees!“ jauna feewira faskaitufes ee-
fauzâs. „Juhš warat paglabat sawas rupjibas preefsh
fewis, es ar jums negribu eelastees it ne lahdsâs da-
rischanâs. Man naw juhs jaluhds, man no jums ne
la naw wajadfigs!“

„Tur jums pilnigi taisniba,“ fainneels peebilda.
„Juhš wifas warat weenlihdsigi isleetot behnixu fa-
wam wajadsibam!“

„Tâ! Juhš esat gan gudri, runat, Wihlip lungs!“
Kfantipa lehrja. „Bet waj es neaismalfaju sawu
feerendeli mihtes eepreefsh? Kas tās par buhshâ-
nâm, la wira ar sawu behrnu man trauzē naktis
meeru!“

Jaunajai feewikai afinis sakahpa waigods. Wira
bija koti alskaitinata par schis feewas nekauņibu.

„Manš behrnš, lai gan tagad geubti fašlimiš, tomehr isturas klusu!“ wina šlarbi atzirta. „Wiršch jums us deguna nelahpj. Man gan jafuhdsas par juhsu meitas tazi. Tas taifa pa naktim tahdu trošni, ta pats nelabais, un tad wehl turklaht ir loti sagligš. Wiršch man wakar, gandrihš no rolam, israhwa gabalu gašas. Es tiš negribesu zelt dumpi un tadehl zeetu klusu, bet tagad es jums to pašaku!“

„Ah! Tas naw pareiši; šam wajaga turet tahdus kustronus!“ šaimneekš peebilda.

„Man wehl buhtu daudš ko teikt, bet es tilai negribu šlandala!“ šauna šewixa eešlufe turpinaja. „Juhfu jaunkundse ari waretu buht tiš laipna un mašal šimperet šawas šabojatšš klaweeres, bet ne wiš žauram naktim tšš daušit, ta ša manam šlimajam behrnixam pa wišam šatrizina nerwus! Waj mehš ešam padarijušči šahdu grehlu, ša mums šaklausas tahda šoku mušila?“

Šfantipa bija pa wišam bahla aiš dušmām. Šaimneekš wišpšnadamš wišu to nollausijšš. Wixam bija preekš, ša šauna šewixa nelaunigai ihrenezei bija kreetni šadewufe pa degunu.

„Juhš — juhš —!“ Šfantipa kleedša aiš dušmām aišrahwušchos balši. „Juhš, dumme peršon! Ša juhš drihštat šchaubitees par manas jaunkundses meitas mahšflu, ša juhš ušdrošhinatees par wixu šobotees! Waj juhš ari šinat, šas wina ir? Wina ir šlawena primadona, šubrete, aktrife un mahšflineeze šlawenajā Štrape trupā Š. beedribā. Waj juhš šinat, ša juhš nešat wehrtas, wixai atraišit šurpju škšnas, juhš dumme peršon!“

„To es pirmo reiši dširdu, zeenijamā Breyman madam, ša juhfu meita tiš šlawena peršona!“ šauna šewixa ironišti šmaididama atbildeja. „Tiš daudš šlawas us reiši! Tilai janoschello, ša beš jums ne weenš žitš to nešin. Maniš dehl jau wixa war wišš šas buht, tilai luhdsamas, leezeet mani meerā!“

To šazijufe, wixa atšahja madamu ar šaimneeku weenus pašchuš un eegahja šawā ištahā.

„Nè, tas ir pa daudš, Bihlip lungs!“ Afantipa brehža. „Kà ſchi dumme perſon drihſt aiſlahrt manas meitas flawu! Kas tās par buhſchanām! Wixa drihſt ſobotees par mahſſlineezi, ſchi muſchika ſeewa, kas ta par lahrtibu! Waſ eš neaiſmalkaju ſawu ſeerendeli uš preeſſchu; kas ta par lahrtibu, eš praſu?“

„Kas tās par buhſchanām, tad juhš paſchas eſat wainigaš un žitus aiſteelat; kas ta ir par lahrtibu!“ ſaimneekš mehdižās. „Kaħdu taiſnibu eš jums waru dot?“

„Taa! Un malkaš ſchlubnitim ari wehl engeš naw lahrtibā un pagraba atflehga ari wairš neſlehdš! Kas tās par buhſchanām, Bihlip lungs? Juhš wairaš neſinat, kà ſeerendeli mihteš paņemt uš preeſſchu, ja, to juhš mahlat!“ Tà wixa ſihwi ušbruka ſaimneekam, tadehl ka ſchiš negribeja eewehrot wixas ſuhdſibu.

„Ejeet ellê!“ ſaimneekš wixai rupji atžirta. „Ja jums tē naw labi, tad warat iſwadatees. Pa manām wiſam iſchetram mahjam naw wairš otra til laſchiga žilwela kà juhš. Man buhtu tihri preekš, ja juhš iſwilltoš.“

Afantipa bija tagad neganti ſadufmota. Wixa ſagehla taħdu troſfni, ka wiſa mahja ſlaneja, un lamajaš par ſaimneeku un jauno ſeewixu, leetodama pat wiſpraſtakoš lamaſchanas wahrduš. Bet ne weenš uš wixu wairš neklauižās.

ſaimneekš eegahja pee jaunāš ſeewixāš.

Lumſchš ſahrtumš pahrlahja ſchiš waiguš, jo wixa ſinaja, to ſaimneekš gribeja. „Pazeeſcheetees, miħlais Bihlip lungs —!“ wixa launigi eefahla. „Nihthu alga tilš iſmalkata, tad eš jums ar pateizibu atlihdſinaſchu wiſu. Ja man ſchodeen maſa nelai-mite nebuhtu notikuſe, eš wehl ſchodeen pat jums buhtu warejuſe ſamalkat ihri. Pazeeſcheetees wehl tilai ihſu laižixu.“

„Nu labi, labi, wehl eš druſku gaidiſchu, bet tad raugeet man wiſabā ſixā ſamalkat!“ ſaimneekš

atbildeja. „Ziti man malša zeturkni us preelſchu, bet juhs ari nodſihwoto wehl eſat paradā. Rā taš nahlaš, ka juhs newarat ſamaſſat ihri? Juhsu wihrs tatschu labi pelna.“

Jaunā ſeewixa noſarka lihds auſim. Wixa ne-ſamanija to atbildet.

„Eš manu, ka juhsu wihrs nedſihwo ſahrtigi!“ ſaimneelš turpinaja. „Wixam ne maš newajadsetu ſaut jumš puhleteeš un moziteeš zaurām naktim ar weſhaš maſgaſchanu, — bet kaš man par daču, ee-ſaukteeš juhsu ſamilijaš leetāš. Tikai to jumš wehl luhdsu: peelaſhpjeeteeš, ziſ waredamaš, ſchai Breyman madamai. Wixa ir gan loti neſatizigš zilwešš, bet tomehr labakā maſſataja no wiſām ihrenee-žem. Nu tad ardeewu, bet tikai, luhdsamaš, mani gluſchi neaiſmirſteet!“

„Ardeewu!“ jaunā ſeewixa paſemigi atſweizi-
najaš.

Wixa palika atkal weena. Šlumjaš ſmagi no-ſpeeda wixaš ſirdi. Šaimneela wahrdi wixu bija pamodinajuſchi it lā no nevatihlama ſapna. Wixa ſajuta wixa wahrdu pateeſibu, ai, ta bija ruhka pa-teeſiba. Wixa luhlojaš wiſaplahrt iſtabinā, bet tē bija ſaila nabadſiba, kaš wixai duhrāš ažiš. Neezi-gāš mantixaš, kaš tē wehl atradāš, bija tik lo leeto-jamaš. Wažadſibaš ſpeeſtš, laulataiš pahriš bija pahrdewiš weenu labaku gabalu pehž otra un tomehr nebija warejiš pildit wiſuš praſjumuš. „Rā taš nahlaš, ka juhsu wihrs, pelnidamaš tik labu algu, newar ſamaſſat ihri!“ ſchee wahrdi wixai beedinoſchi ſtaneja auſiš. „Ja, lā taš nahlaš — ! Al Deewš!“ wixa abām rolam aiſſeđſa ſawu giłmi.

Ari wixa to manija, ka wixaš wihrs nedſihwoſa ſahrtigi, ka wixſch nogreeſeeš no iſtā zeka. Wixſch bija tapis par ſchubpu. Tikai maſu daču no nopel-nitāš algāš wixſch pahrneſa maſjāš, leelakā dača eeſlihdeja krodſneela labatā. Wixai weenai paſchai bija janopelna pahrtika preelſch ſewiš, behrna un wehl preelſch wiħra. Wixa ſtrahdaja ſuhri gruhti,

atdewa gandrihfi beidsamo lupatu no muguras, lai waretu tilai wilkt dsihwibu, bet wihram wira ne ka nepahrmeta, tadeht ka to neissakami mihleja. Bet lahdu mihlestibu wira sagaidija no wira! Cerebis pahrnahja, ar faskurbuschu galwu ainsgahja. Pret seemu wirsch bija aulsts un weenalbsigs, — wira ilgi, ilgi nebija runajufchi ne wahrda.

Bet nu wairs ilgati wira negribesja zeest. Wira gaidija to wafara pahrnahlam, tad wira domaja tam iskratit sawu frdi. Wiram tatschu reis wajadseja atdarit azis. Wira atradas pee draudofcha besdibina malas, un ja wirsch pee laika neatgreeschas, tad wira wif pasudufchi. Wira pasina gan „masas lapfas“, wira negribesja sawam wihram faruhltinat mahjas dsihwi, bet nu wira ilgati wairs newareja zeest kufu. Wiraai bija wiram lahds wahrds jafaka, eelam wif wehl nebija par wehlu.

Bet nu projam ar wifam schahdam druhmam domam, tahda zeka tatschu newareja pahrlabot behdigo stahwolli! Wiras rolas bija eeradufchas tschalli kustetees, tas newareja bes darba buht. Wira atdarifa sawu schirstixa, — tani atradas wiras weeniga bagatiba, wiras bruhdes kleite, furu wira wehla bija pahrtaisjuse. Tildauds wiraai wehl no labakam drehbem bija atlizees, ta ka wira pa godam wehl wareja aiseet us basnizu. Un tatschu launas azis wiru par to wehl apflauda! Schirstixa bija ari wiras wihra bruhtgana uswalks, bet tas bija jau stipri nonesats un apdilis.

Wira isrehma is schirstixa dsijas lamolu, to nezif fen bija nopirkufe, lai sawam Anfscham preefsch seemas noaditu lamsoliti. Wira parehma irbus un sahka tschalli strahdat. Brihscham smaga nopuhtha wiraai pahrwehla par luhpam.

Metas jau krehfla, bet wira, peesehduses tuwu pee loga, adija un adija, lai gan til to wareja farredset darbu. Te durwis atwehras, un weza seepeene eenahja istabixa.

„Meit', fur tad tu est?“ wira teiza, newaredama

patumfâ eeraudfit fawu jauno draudseni, un grahb-
stija rolâm, lamehr uslehra wiras stahwu.

„Wai, tu jau famaitafi aztiras, strahdadama
pa tumfu.“

Jaunâ feewira ari tagad atjehdsas, la bija laiks,
aisdedsinat uguni. Wira aisdedsinaja masu flahrda
lampiru, kura loti wahju gaismu isplatija istabira.

Wezenite bija peegahjuse pee gultiras un tureja
fawu roku us behrna fakarfusças peerites, pee tam
murminadama nefaprotamus wahrdu. Wira ap-
wahrdoja behrna fahpes.

„Schè buhs weens klingeris!“ wira teiza, to
pafneegdama jaunajai mahtei. „Man wezi sobi, ne-
waru faehst, warefi to dot Anfsçham.“

„Wai, seepeenit!“ jaunâ feewira aiskustinata
teiza. „Juhâ atraujat few no mutes labako kumofu
un dahwajat to behrnam!“

Wezenite pahmetofçi pafstajâs us fawu drau-
dseni. „Behrns tatsçu flims!“ wira pusfadufmota
fazija. „Waj tad es no ta weena klingerera tapsçu
trefna!“

Dtraî nebija ne la wairaf to eebilft. Wira pa-
nehma atkal fawu odikli un duhçhigi turpinaja us-
fahkto darbu. Wira bija loti aiskustinata par fçahdu
wezenites labfirdibu.

Ta bija weenigais zilwels pafaulê, kas wira
pateefi juta lihdsi un wehleja labu ween. Wezenite
mihleja maso puisiti la fawu ihstu behrnu, bet deem-
schehl wira newareja wiram wairaf lihdsit, la ar
mihleem wahrdeem ween, jo wira pate bija loti na-
baga. Wira bija weza atraitne, behrni wiraî wif
bija apmirufçi un zitu ihsteneeku wiraî nebija pa-
faulê. Wira dabuja no pilfehças nabagu maifi. bet
tif masu, la knapi wareja no tās pahrtift. Agraf
wira wehl bija warejuse to novelnit, bet tagad, buh-
dama wahja un jau labi gadôs, nefephja wairis ne
la strahdat. Tomehr neluhçojot us to, wira bija no-
domajuse no tam dsijam, to pate fewim preefç se-
lêm bija eegahdajuse, tagad Anfsçham noadit sekites.

Wina gan wehl ne la no tam neteiza, jo gribeja tiklab mahti la behrnu preezigi pahrsteigt ar fawu dahwanu.

Rebija ilgi, kamehr jauna feewiza dsihwoja schini mahja, warbuht trihs waj tschetri mehneschi. Jbfi pehz eewadaschanas Ansttis bija grubti faskrdsis. Te nu jaunasai mahtei pee iddeenischligam raisem wehl jaunns bija peenahlfchas klast. Newaredama famafat ahrtu, wina bija gluschi ismifuse un nesinaja lo eefahkt un la palihdset fawam flimajam behrnam. Te kahdu deenu wezenite neaiginata bija eenahlfuse wina istabina un fahlfuse apwahrdot fasklimuscho behrnu, pee tam meerinadama nobehdajufchos mahti, la wina mihlulitit buhschot zeltees. Kad behrns tad bija iswekelojees, wina pamasam bija eedraudsejufes ar maso puiku. Wina tam darija preeku, zil ween bija eefpehjam, nopirkdama tam kahdu ahboli waj pehperufku un nahkdama wina katru deenu apraudst. Un tagad, fur masais atkal bija flims, wina par to bija ne masal ruhpes, la pate mahte. Wina isleetoja tagad wisstiprakos wahrdu, kahdi winai ween bija, lai tilai waretu dseedinat Anstti. Bet la rahdjais, tee tagad mas lo lihdsaja. Wina pate fahla schaubitees par fawu wahrdu spehju.

Jauna feewiza wareja it labi eeredset scho wezeniti, tadeht la ta klusu dsihwoja fawa nodaba, neaistika ne weena zilwela, un kas ta galwenala leeta bija: wina ne la neisplahpaja. Wina it nesinot bija tapufchas labas draudsenes.

Jauna feewiza paraudsija wakarinas un usglabaja tas fltas fawam wihram. Pate wina ne la nebaudija, jo pehz wiseem schis deenas peedsihwojumeem wina nemanija ne kahdas ehstgribas. Wina gaidija katru azumirkli fawu wihru pahrronamees, — winam wajadseja jau fen buht mahjas.

Bet welti! Wirsch laikam atkal plihsteja.

Bija jau wairal stundu pagahjis.

„Deestin, kapehz wirsch gan nenahl mahjas?“

jaunā feewiza pee fewis fuhrojās. „Zil gan pulkstens waretu buht?“

Blakus istabā Afantipas pulkstens patlaban apsta desmit. Jaunā feewiza kuma arweenu ne-meerigata.

Leepeene nomanija wizas raisēs. „Nosodami tehwiari!“ wiza pee fewis noruhja. „Dshwo zauram naktim dserdami, rihdami! Pluzina ar to elles dsehreenu fawas rihles!“

Jaunajai feewizai fchee wezenites wahrdi til pat tā nasis duhrās firdi. Afaras wizai eesagās azis. Waj tad teescham wizas wihrs bija til dsli grimis, waj wiza firds ne tā nejuta preeksch feewas un behrna!

Pagahja atkal stunda un wixsch wehl nepahrdaš mahjās.

„Es nu eeschu, meit,“ Leepeene fajija, daramo irbu eebahsufe adikli. „Ir wehls laiks, jadodas pee dufas.“

Wina wehl ruhpiigi apflatiija fnaudofcho behrnizu, falehra ta tilpat tā drudsi raustofchos rozizu un tad tšahpaja us durwoju pusk. „Ar labu nakt, meitix!“ wiza wehl fajija un lehni isgahja abra.

„Ar labu nakt, Leepenit!“ jaunā feewiza atbildeja nospeestu balsi. Tagad, tur wiza weena pate palika, dascha laba afara noriteja adikli no ihsta zela noklihdufchā wihra dehl.

Peh; laba brihscha wiza beidsot fadsirda folus us trepem. „Tas ir wixsch!“ wiza preezigi tšulsteja. Wina pasina ta folus, ja, tas wixsch bija, tad tatschu bedstot —

„Es wizam tagad to teifschu!“ wiza zeeschi apnehmas. „Es wizam atdarifchu azis. Wixsch mani klaufis, wixsch ne mas naw til flikts.“

Wiza jau pee fewis fakahrtoja wahrduš, tā wizam wifu labali istahstit. Durwis atwehrās un — wixsch eestreipukojā istabā.

„Wai Deewix, Karli!“ feewiza eebrehjās. „Ap-

domà jel, apdomà, lo tu dari! Ko tu efi ihsti no-domajis?"

Wihrs bija lihds nefamakai peedsehrees un tudak nokrita us gultas malu.

"Wai Deewix', wai Deewix', tu nu gribi bes laika apehst manu muhschu!" wixa waimanaja. "Waj tew ne mas wairs naw zilwela prahta, Karli? Jel apdoma, lo tu dari! Waj tew ne mas naw schehl manis un muhsu flimà behrna?"

Wixa bija koti ustraukta. Lit peedsehruschos la tagad wixa ne kad nebija redsejuse fawu wihru; tahdu wixa nebija zerejuse to schowalar eeraudsit. Tagad tatschu nebija eespehjams, ar wixu parunat tahdu prahtigu wahrdu.

"Lih—h—sira!" wixsch to stihwi uslubkaja un mehginaja runat. "Ka—dehl tu r—r—raudi? W—waj e—es te—wi ne—mih—h—lu?"

Wixsch peezehlàs un gribeja aplampt feewu; bet schi wixu weegli atgruhda nost.

"Ej nost, ej nost!" wixa fazija. "Es newaru panest scho brandwina un alus smaku!"

Lai gan wixsch bija galigi peedsehrees, tad tomehr wehl lo juta. Seewas wahrdi us wixu likàs daram eespaidu. Pirmo reisi fawà muhschà wixsch redseja to us fewi launojamees. Wixam, la rahdijas, tas zehras pee firds. Wixsch smagi nopuhtàs un tad neisgehrbees likàs gulet. Galwa wixam bija smaga la fwins, azis aisdarijas, un drihfi wixsch trahza, eemidstis dsila meega.

Seewikai schehlabas fashraudsja firdi, to wifu noklatotees. Wixa apfehdaš us fawa behrna gultas malas un raudaja gauschas afaras. —

Lastaji jau buhs nopratuschu, la jaunà feewixa bija zitreiseja Mas-Krampju Lihstina, un wixas peedsehruschais wihrs — Karlis Weldse, fenakais pagasta wezakais un weiklais kawaleeris, bet tagad prasts strahdneeks, planku nesejs. —

Seschi gadi pagahjuschi, lamehr wixa atstahjuse tehwa mahjas un tapuse Karla feewa. Bet lo

wirra wifur nebija peedfihwojufe fchinis fefchōs gaddōs. Wirra nebija wis redsejufe deefin zil laimigas deenas un fposchu dshwi. Tomehr wirra nekurneja, jo wirrai bija diwas dahrgas mantas pasaulē: mihlfch behrns un labō wihrs! Bet beidsamajā laikā wirras behrnu gruh̄ta flimiba mozija un laulatais draugs moraligā firā draudeja aiseet bojā; tā tad wirrai suda wifl spehli un firdiba, wehl tahlaku jihnitees pret fadsihwes wilneem. Wirri bija kopā peedfihwojufchi wifodus laikus, tomehr wirra ne tad nebija saudejufe duhfchu, bet sawam wihram tā ustizama beedrene stahwejufe pee fahneem, wirram palihdsedama gan darbeem, gan ar padomu. Kad wirri bija atmahluſchi us Rigu un apstiprinajufchi pee altara famu muhscha deribu, tad wirram bija isdeweēs dabut weetu par lontora ſulaini lahda leelā bankas weikalā. Alga nu gan bija masa, bet jaunoseem lautineem ari dauds newajadseja preekfch dshwibas ustura. — Wirfch bija aprahmeēs, zil waredams, puhleteēs un jihniteēs, nodibinat fero un sawai feewirrai drofchu stahwofli. Baudijis labas ſkolas mahzibas, wirfch ari bankas eeredneem wareja daschreis peepalihdsēt pee wirru darbeem. Par to wirfch gan nedabuja ne lahda algas, bet drihfi ween ſkrihwera weeta nahja wala, un eeredrai, lurreem wirfch bija pakalwojis, wirru eeteiza par derigu preekfch ſchis weetas. Wirfch tapa usnemts eeredru personala un dabuja peezdemit rublu algas par mehnefi. Tee bija laimigi laiki preekfch muhsu jaunā pahrifcha. Wirri dshwoja istikufchi, bet taupigi, un Lihſtraas pahrsira drihfi maso kapitalis ſakrahjas. Tas wehl wairat pawairojas, tad Karlis sawas kreetnibas un uszihibas dehl tika pagelts augſtalā weetā un wirra alga nolikta us septindeſmitpeezi rubleem par mehnefi. Tad Lihſtraa wirram bija dahwinajufe maso Anſti, par to wirfch bija neiffalami laimigs. Wirfch alafch bija apgalwojis, ſa nu wairs ne ſa netruhlſtot pee wirra laimes. — Weikalā wirfch bija uszihiggs, un sawus walaō brijſchus pawadija pee feewas un behrna. Schinis laimigajōs apſtalōs Lih-

fiņa bija dabujufe sinat par ņawa brabla tabņam. Wina bija mehginajufe peerunat wiĥru, tanis negaiditi eerastees, bet Karlis tam bija pretojees. Bet rakņtit wiņņņ tomeĥr tai bija atweĥlejis.

Jaunais pahris nu apnehmās kraĥt kapeiku pee kapeikas, lai wiņu masais kapitalis peeaugtu til leels, la wiņi beidsot waretu rahditees ņawejeem. Sewiņņki Dihņina ilgojās atkal redset dņimtenes kalnus un lejas. Bet tē pār wiņu galwām ņawilkās draudofĥi mahloni. Karla darba beedri kluwa naidigi par to, la wiņņņ til ihņā laikā bija pratis ņewim eeguĥt tahdu zeenitu ņabwofli, un raudņija, jil waredami, wiņam laitet. Tomeĥr weikala dariņņanās tee wiņam neņpeĥja ne la darit, jo wiņņņ us labako iņpildija ņawu peenahlumu; tā tad teem jītadā jekā wajadņeja mehginat wiņu gaĥt.

Skaidigee darba beedri bija usofņņerejusĥi, la wiņņņ laikrakņtu lihdsņrahdneeks, un to paņinojusĥi dirkņijai. Schee lungi eefohlumā ne mas negribeja to tizet, wiņi ne mas newareja eedomatees no kreenā eeredna tahdas breeņmu leetas. Wiņi gribeja to pahraudit.

„Man ir ņinams, la juĥs nodarbojatees ar rakņneezibu,“ tahdu deenu ņajija weens direktors us Karli; „tadeĥt nu pee jums greesĥos ar lahdu darbu, kurā jums jaiņņahw mana leeta pret eenaidneeku partejifkeem usbrukumeem. Es ņĥe usņimeju ņawas domas tani leetā.“

„Es eņmu patņahwigs rakņneeks!“ Karlis lepni atbildeja. „Kad es lo rakņtu, tad rakņtu par to, lo pats ņiau un ņaprotu un par labu atrodu, bet ne wis peĥj tapinatām domām!“

„Tad juĥs negribat paklaust?“ direktors ņingri uspraņja. „Juĥs pretojatees manām parweĥlēm?“

„Es jums ne tad neeņmu leedsis paklaustbu un ari neleegņĥu, ja tas ņimejas us manu deenastu!“ Karlis meerigi atbildeja. „Bet ņĥahdās leetās, kurās aĥrupus weikala dariņņanām, mani tatsĥu peenahlums neņaiņta jums paklaust. Bes tam es ari preekņĥ juĥņu awiņes ne muĥņĥam negribu rak-

stit! Juhš tatschu nepagehresat, lai zilwešs strahdà pret fawu frds apstau un pahreezinashanos un jums par patikshanu usbruhl fawai wispahrigai tautas leetai!"

"Deesgan!" direktors usbrehza, ais dufmàm farfans tà wehstis. "Tagad esmu pahreezinajees, ta juhš esat bihstams subjektis! Nu tad finat, ta juhš tagad zitur warat fewim mellet weetu. Ar nahlofcho mehneš muhsu kontraktis ar jums beidsas. Tahdus elementus, tà juhš, mehš negribam turet fawà deenastà!"

"Lai ari tà!" Karlis strupi atzirta. "Godigs zilwešs fawas domas un usstatus nepahrdod wis par naudu."

Tà tad wixam weeta bija ussteikta, un wixsch wareja peh; notezejuscha laika eet, tur gribesja. "Gan Deems gahdàs tahlat!" wixsch domaja, un ari Lihstira peekrita schahdam wixxa folim.

Nu gan bija jadsihwo wairaf tà gadu no masà krahjumixa, jo jauna, peemehriga weeta til drihst wis negadijās, un peekemt laut tahdu wixsch negribesja.

Beidsot tatschu laimejās dabut weetu par grahmatwedi tahdà eksporta kontori, kura ihpafschneels flaitijās pee wezajeem rahstlungeem. Rahdu laiku wixsch dsihwoja atkal meerigi un laimigi, jo alga bija laba. Bet tè par nelaimi wezais rahstlungs isleetosja fawus eeredrus fawas partijas agitacijam. Karlis nepaklausija — un bija atkal bes weetas.

Tagad gan Lihstira nofkuma, dsirdedama behdigo wehsti. "Mums naw laimes!" wixxa fozija. "Til lihds teekam maisē, tè atkal wifadas ilismas us kalla!" Bet wixai nenahza ne prahtà, fawam wihram tamdehl isfazit pahrmetusus. Wixsch bija darijis tà, tà tas ihstam, kreetnam wihram peeklahjas; wixxa tadehl to til jo wairaf zeenija. Wixas duhscha nepagura. Wixxa fawam wihram zil waredama faldinaja muhschu un zereja us labafam deenam.

Tagad wixsch eestahjās tahdà wihnusi par komiju, un Lihstira turpat uskehma maises galdu. Zil

nepatihlams wiru dabai schis weikals ari bija, to-
mehr bads, schis breefmigais nabadstbas brahlis, wi-
nus speeda tanî eestahtees. Karlis gan apmeerinaja
femi un Lihstau ar to, la apluhkofchotees pehz zitas,
labakas weetas un, tiklihds tahda gadischotees, tad
tulit atstahschot tagadejo.

Kahdu laiku gahja atkal labi. Wixi fahka jau
eedfchwotees, un Karlim bija jau zita weeta sinama,
tad atkal jauna nelaimē usbruka: wixsch grubti fa-
flima. Igi wixsch wahrga us flimibas gultas. Lih-
stikai wajasēja atstahst maieses galdu, lai waretu kopt
fawu wihru. Karlis beidsot gan pahrzeeta flimibu,
bet ta bija aprijuse wifu wixra maso mantibu. Wixi
bija ne tik ween wifu istehrejuschî, bet ari wehl lihds
tallam eekrituschî paradâs.

Ko nu darit! Wixam bija atkal zita tahda
pat weeta japeexem, lai waretu usturet fawu fami-
liju. Bet wixra tagadejais prinzipals bija loti rupisch
un plehfigs zilweks. Karlis, lai gan no liktena smagi
peemelleis, bija lepns fawâ garâ un mihleja dshwot
un strahdat pehz fawa pascha usflateem un, protams,
tahdâ lahrta wihnuschneekam nebija ihstais rihks, kas
wixam palihdsētu us beidsamo isfuhlt laudis. Wixsch
leedfas peefadschrukham dot dsehreenus, lai schim ari
bija nauda. Ibsti fakot, wixsch neprata deesgan ma-
nigi plehst laudis. Prinzipals wixam pastahwigi us-
bruka, faukadams wiru pastahwigi par nefapraschu,
— lihds beidsot Karlim schis weikals tâ apreebâs,
la wixsch to us pehdam atstahja. Wixsch apnehmâs
ne muhscham wairs neestahtees tahdâ weeta.

Bet ko nu darit! Kâ nu turpmal dabut pah-
tiku! Welte wixsch melleja fewim peemehrighu weetu,
— tahda neradâs. Wixsch ar Lihstau laustija galwu,
tâ nopelnit usturu, jo bads it beedinoschâ weidâ fahla
parahditees jaunaseem laudim.

„Es eeschu fabrikâ strahdat!“ Karlis beidsot ap-
nehmâs. „Manas rokas ir spehzigas, es waru ter-
tees ari pee prastata darba, lihds lamehr labaki laiki
peenahls!“

Lihšira noprata, lahduš upurus wiakš preekš
winaš gribeja nest, jo wina pasina wina lepno, pat-
stahwigo rakšuru. Dširdejufe Karla apnehmumos, wina
ne la neteiza, bet tilai wizu širniği aplampa un noškuh-
šija. Wina gan ne par lahdu naudu nebuhtu to atlah-
wufe, ja teefšam leela wajadšiba nebuhtu špeedufe to
darit. Wina ari no šawas pufeš peepalihdšija pelnit
maifi un pawairot eenahlumuš, xemdama wefšu no lun-
geem mašgat. Wina to darija ar leelalo preeku un
pazeetibu, jo winaš ušdewumš tatšhu bija, pee wiħra
šahneem žihniteeš pret šadšihweš wilneem.

Bet tē winaš laulataiš draugš šahla pahrwehr-
šteeš. Wina agrala dedšiba un špariba nogura,
wina juhtaš tapa trulaš — wiakš kluwa aukšiš un
weenaldšigš. Gan eefahlumā wiakš wehl pahrnefa
šmuku naudu, jo wiakš štrahdaja lahda šoku šabrikā
par planku nešeju, un šhee ari par wišeem štrahdnee-
šeem labaki pelnija; bet drihšt ween Lihšira manija,
la wiakš bija padeweš dšerščanai un tahda
šahrtā iškšlehrda nopelnito algu, tā la daššdeen
winaš un winaš behrnam nebija pat ne maišeš lu-
mošna, šo likt pee muteš. Wina nu gan pate puh-
lejaš wišeem špehšeem, lai waretu peepildit truhštiošho
robu, jo wina šoti miħleja Karli un tadehšt winaš negri-
beja ne la pahrmest. Wina ar weenu zereja, la wiakš
labošeš un atkal gahdaš par šawu familiju, par
šuru wiakš lihđš šchim til širniği bija ruhpejeeš.

Lomehr wina wiħlaš šawas žeribaš. Karliš
grima deenu no deenaš arweenu šemaki. Rahdi dše-
nuki tee bija, šaš wizu špeeda tapt par dšehraju, pa-
doteeš šchim prahtu aptumšhošoššam lihđšellim, lai
remdetu wišaš iħdeeniščligas ruhpeš un raišeš, to
mešš turpmaš redššim. —

War gan eedomateeš, lahdaš aukaš plošijaš Lih-
šinaš kruhtiš, redšot šawu idealu, šawu peeluhgto
Karli tē gultaš gukam, lopam lihđšigi peedšehrušhoš.
Wina mehma šehdeja uš šawa šlima behrna gultaš.
Waš taš bija eenaidaš un pahrmelumš, šo tagad wi-

nas azis wareja laßt, waj ruhltis schehlums par sawu moraligi krituscho dshwes draugu? — —

Mis feenas pulkstenis apsta diwypadsmito stundu. Ubra koridora Kantipas lakis eefahla sawu welna musiku, las tagad schaufmigi atskaneja klusaja nakti.

Lihstra ruhpiigi usflatija sawu flimo behrnu, las togod duseja faldâ meegâ, un tad eegrima atkal dsitds, druhmôs fapnôs.

Bei daba pagehreja sawu teefu. Wixa bija is-publejufes un istradajufes wifu zauru deenu, wixai wajadseja atdufas. Wixa nodsehfa lampixu un apgulâs blatus sawam behrnam.

30. Jaunlaidu wehrdjiba.

Utra rihâ pulkstens wareja buht peezi, tad Karlis pamodâs. Galwa wixam sahpeja, la gribeja waj puschu sprahgt. Wixsch ahtri uszehlâs un eededsinaja uguni. Wixa gihmis bija saweebees un bahls. Wixsch patš ar fewi nebija meerâ.

Lihstra wehl duseja dsitâ, faldâ meegâ. Wixa atpuhtinaja noguruschos spehlus preeksch nahlofchâs deenas publixem un raisem.

Karlis negribeja wixu trauzet. Wixsch drihfi patš atrada sawas wakarinas, luras, lai gan bija atdsifufchâs, tomehr apehda gahrdu muti. Wixsch atrada flapiki ari drusku maises un pawalga, to pawehma lihdsi brokastim.

Masais Anstis pa tam bija pamodees. Wixsch noslatijas wehrigam azim us tehwa rihlofchanos. „Leht!“ wixsch lehni fazija.

Schis ahtri apgreesas un it la nolaunejees usluhloja sawu newainigo behrnixu.

„Ro tu teifst, Anstis?“ wixsch nedroschi teiza. „Waj tew galwina wehl sahpt? Gan jau tapst atkal wefels, mihlais dehtix!“

„Weme wakar teiza, la tu man buhschot pahrneft

bunfchäftichus," masais newainigi plahpaja. „Waj tu man pahrneſt?“

„Wakarâ, wakarâ, mihlais Anſt! Tad man buhs naudixu, tad es tew pahrneſtſchu zukura ſirdſixu un gailiti. Wefelojees tilai, mans dehliu!“

Behrna aztixas eemirdſejâs aij preela, dſirdot ſcho apſolijumu. Wixſch jau garâ redſeja jaukâs dahwanas. „Leht, nepaleez wakarâ ilgi krodſixâ, neno-dſer naudixu, bet pahrneſ to mahjâ memei. Memei wajaga par to mums pirkt maifiti.“

Tâ behrns newainigi pamahzija tehwu. Wixſch bija ſchad un tad nollauffjees, tad mahte ar Leepeeni par to runaja. Bet tehwmam ſchee weenteeſigee wahrdi til pat tâ naſis duhrâs ſrdi. Wixſch noſarka un newareja atbildet ne wahrdu. Nodſehſis lampixu, wixſch dewâs lehni pa durwim ahra.

Masais, palizis tagad tumſâ, zeeſchi aplehrâs ſawoi mahtei ap taklu un peeglaudâs pee wixas til ſirfnigi, la wixa pamodâs.

„Lehte aigahja!“ behrns tai llufu ſazija.

Ehſixu noſchelloja, la nebija ar ſawu wihru dabujufe runat. Behrnu ſirfnigi noſklubſtijufe, wixa zehlâs augſchâ, aiſdedſa uguni un lehrâs atkal pee ſaweem deenas darbeem. —

Karlis apdomigeem ſoteem dewâs proſam uſ toku plazi. Bija til tumſchs, la newareja, tâ ſakot, ne roku preekſch azim redſet. Wixſch nonahza pehz brihtixa plazi un gahja pa ſinamo tek uſ neſeju mahjixu, kuru ari drihſi ſafneedſa.

Eelſchâ jau uguns ſpibdeja. Tur jau laba data no wixa darba beedreem bija preekſchâ, ſtarp teem ari reſnais uſraugs.

„Labriht!“ Karlis, eegahjis eelſchâ, ſweizinaja un apſehdâs pee ſeenas uſ ſola.

Darba beedri ſarehma wixa ſweizinajumu, bet par wiſeem laipnaki patſ uſraugs.

„Labriht, draugeli!“ wixſch teiza, ar roku Karlim uſſidams uſ plezu. „Tu til man eſt labs draugelis, ta tad mehſ wakar nodſihwojam ſaki!“

Karlim ſchi uſflawefchana ne maſ nepatila, un ſchi draudſigà tuwoſchanaſ ne pagalam nè. Bet wirſch bij jau ar to apradiſ un tadehl zeeta klufu.

„Ro, waj Weldſiſ jumſ watar iſmaſfaja?“ lahds no neſejeem ſirakhrigi eebilda.

„Ro tu, puifch', rehlini?!“ uſtraugs preezigi ſmih-neja. „Watar dſihwojam pee Igaurra, lai luhſt! Wirſch jau tew, ja nahſ reife, ir breeſmigs bramantiſ — fafauz pilnu galdu, lai dſer, zil ſirdſ lahro, un ja newari padſert, tad bahſ pilnaſ labataſ un neſ uſ mahjam. Waj naw taiſniba, draugeli? Eh, tà tà — hahaha!“

Wirſch ſweedsa, ſarehmis abàm rolam ſawu reſno wehderu, tà la aſaraſ bira là pupaſ par waigeem.

Ne weens ne la wairak neteiſa. Wiſi eefmehleja ſawuſ ihfoſ lulkifhuſ, wilka lupluſ duhmus un noſplahwàſ. Degofcha ſweze, luraſ butele biſa par luturi, wahji apgaiſmoſa peeſuhpinato maiku.

Ari reſnais uſtraugs tagad klufeja un ſkruleja ſawas melnàſ uhfaſ.

„Nu laſ ir?“ wirſch ſchahwadameeſ pehſ brihtira eefahla. „Waj ſchodeen ne weenam ne la newajaga? Ja newajaga, tad fahtſ eet!“

„Kur tad nu ſtreeſ naktſ laikà!“ lahds pawezſ bahrdainſ neſejeſ noſplaudidameeſ eebilda. „War jau wehl iſdurt aziſ! Dod labak lahdu „piziru“!“

Reſnais biſa ſchigli lahjàſ. Wirſch atflehdſa ſeenàſ ſlapja durwiſ un iſrehma neſklaidru, noputejuſchu glahſi, lura, là rahdijàſ, wehl ne tad nebiſa maſgata, un uſlita to uſ netihro galdu. Tad wirſch parehma pilnu buteli brandwina un peelehja glahſi.

„Bahrdainais to lahriſi ſagrahba un iſtulſchoſa, un tad omuligi nobrauzja kruhtis. „Al, taſ biſa labſ!“ wirſch teiſa. „Dod wehl weenu!“

Reſnais ari ne maſ neſawejàſ iſpildit wirra pagehrejumu.

Bet nu jau ari ziti gaidija, iſſteepuſchi rolaſ pehſ pilnàſ glahſeſ. „Man ar', man ar'!“ wiri zitiſ

zaur zitu fauja. „Dod man ar', eelej man ar'!“ Reddot, ka pirmajam ņarabiš til labi nodereja, wi-
neem ari ta eekahrojās, — tas tatschu bija til weegli
ņaņneedsamš. Wajadseja tikai pateikt, lai eelej, un
wixu ņahriba bija apmeerinata. Kas tad par to, ka
wixneem pee algas ismaksatšanas leelala dala tika
aistureta par paradu! Daschs labs gan atminejās
ņawu gruhu ņamilijas apstaku, ka nedrihtseja wis
til beeschi eemest pa „piz'rai“, bet ta bija til wiki-
noscha, ka azumirkli wisi labee apnehmumees bija su-
duņchi, raudoscha ņeewa un ņailee, isņalkuschee behrni
aismirsti. — —

It ihņa laika ņefnajam usraugam butele bija
tukņcha, bet tomehr wehl wisi pagehrejumi nebija ap-
meerinati. Wixsch peelaida buteli pilnu no muzikas,
ņas turpat ņlapi atradās, un atkal ņmaididams pa-
ņneedsa isņlahpuņchajeem weenu pilnu glahsi weh3 otras.

Schnabi eedsehruschi, strahdneeki atraisija ņawus
maises ņainisus un ņahla eeturet „masas“ broka-
stis, jo ischarņas tatschu dewa labu ehstgribu.

Refnais til to paspehja padot alu, ņas tagad lee-
listā mehra tika pagehrets. Wisi gribeja „usprawit“
duhschas.

„Pee tahda ņmaga darba jau wajaga eedsert!“
wixi mehdsa ņazit. „Ja neeedsert, tad jau ne ņahds
neņejs nebhsti!“ — Daschi us ņawa rehina ari laip-
najam dewejam nowehleja ņahdu „pizixu“ un buteli
alus, — to wixsch, ņinams, ar leelalo preeku peerehma.

Til ween Karlis klusi un domigi ņehdeja ņawā
weetā, atspeedees pee ņeenas. Wixam stahweja wehl
preeksch azim Dihnās aņaras un tapat ari masā An-
ņscha wahrdi wixam neisgabja is prahta. Wixsch
pats par ņewi ņaunejās. Waj wixsch zaur ņawu
dserschanas laislibu neegrubda ņawu labo ņargengeli,
ņawu mihlo ņeewixu beidsamā postā? Waj wixsch
pats tihņchā prahtā neisnihzinaja ņawu ņamilijas laimi?
— „Nē, nē! ne labņes wairs neņemņchu par ņawam
luhpām!“ wixsch zeefchi apnehmas. „Es negribu tapt
par ņawas ņeewas un ņawa behrna ņleptawu!“ —

„Kas tad tev, Veldse, vaj tu šchoriht nedserfi tahdu tšcharfu?“ refnais ščo laipni usrunaja. „Gedser tatschu! Kà tu doma panest planku, ja nebuhfi treetni eespehriš ribàs!“

„Nemaru!“ Karliš nopeetni atbildeja. „Wakar tà jau padaudš fadsehramees, — kur to arweenu war peenemt!“

„J, nu welnu!“ refnais airgadamees fajija. „Nu buhfi eedomajees kraht naudu! Kur tad lišfi to naudu, ja nedserfi?“

Karliš ne ka neatbildeja.

„Tapehž jau no teem, kaš nedser, ne ka naw! Gatawee kurbas, jateiz, wairaf ne kaš! Ne tahds tew war godigi usnest planku us tahseli, ne pasibt sortes. Get pa plazi til pat tà aita bej galwas!“ Tà tahds us beidsamo postu nodsehrees, jauns pušiš dišhojàs aissinakufchu balfi, gribedams zaur to istapt ustraugam.

Šhee wahrdi Karlim bija tilpat tà ugund patulàs. Wirsch uslehza kahjàs un fagrahba apwatnotaju aif rihles.

„Tu lupata!“ wirsch šchrahza zaur sobeem. „Waj tu kahdreif par mani est nešis plankas, waj rahdišis sortes? Waj gribi redset, kur tu palitfi, deenas sagliš tahds!“

„Weldse, Weldse, brahlit’! Uhrè, waj tad es tewi mas aistifu?“ balamute nobihjees aifbidinajàs. „Waj tad es mas us tewi to teizu? Neefi jel behrns, draugeli! Mehš draugi esam bijufchi, draugi palitfim!“

Wišf tapa rahmi un gaidija, kahds buhš isnahkums.

Šchis balamutigais zilweš patš bija beidsamais flinkis un deenas sagliš un pee tam wehl nekaunejàs ne reti ustraugam apmelot zitus darba beedrus. Ustraugs tadehl ween wirxu istureja, ta wirsch labi pee šča dsehra, zaur to, sinams, leela pelaa atlehza.

„Tawa laime!“ Karliš dušmigi teiza un palaida to wakà. „Tawas draudšibas es ne mas negribu. Un

no ſcha brihſcha eſ jumb aifleedsu man tuwotees un mani turpmaſ uſrunat ar „tu“, — waj juhſ to fa-protat?“

Bet Karla wahrdi un iſtureſchanas pee ziteem neatrada ne ſahdas peekriſchanas. Wini uſſtatija nupat notikuſcho atgadijumu par ſoku un par to ti-lai gardi paſmehjaſ. Schahda Karla pazelſchanas par wineem nebija peh; wixu prahta.

„J, welnu — hahaha!“ refnais xirgajaſ. „Et, to nu blehrojatees! Eſeet labat atkal draugi. Sa-dſer tſchupâ un wiſſ buhſ labi!“

Balamute ari peekrita ſchim preeſſchlikumam un lika refnajam eeleet dimuſ ſchxabjuſ. Bet Karliſ leedſaſ dſert wixam eeleeto ſchxabu.

Par to atkal wiſſ xirgajaſ. Peh; wixu domam taſ bija leelalaiſ mulkiſ, taſ nedſer „pizixu“, ja otriſ famakſa. Ta ka Karliſ atſtuhma peedahwato ſchxabu, tad refnais patſ to iſdſehra.

Karliſ wairſ newareja waldditeeſ. Wixſch redſeja, ka ne weenſ wixam nepeekrita. Newaredamſ zitadi remdet ſawas duſmaſ, wixſch lika, lai refnais wixam paſcham eelej ſchxabu.

„Eſ jau domaju,“ ſchiſ laipni fajija. „Kaſ tad tu buhſi par puiſi, ja ne-eedſerſi! Bet eemet pa „pizixai“ un zwei flaſch bihr, tad redſeſi, ka ſpehlſ ra-diſeeſ kauldſ. Wareſi ſteept pa diwi mitlangi!“

Karliſ netureja par wajadſigu, wixam atbildet. Iſdſehriſ ſawu glaſſiti, wixſch gribeja atkal eet ap-fehſteeſ ſawâ wezaja weetâ.

„Dho, draugeli!“ uſraugſ wixu aiſtureja. „Waj tu man ne ka nedoſſ? Iſſauz tatſchu man ari ſahdu tſcharlu!“

Karliſ gan pukojas ſewi par ſchahdu nelaunibu, bet gribetajſ tatſchu bija wixa preeſſchneekſ, — ta lai tam atſaka! Wixſch uſ ſawa rehliina atwehleja tam eedſert ſchxabu.

„Katrâ pa butelei aluſ ar!“ uſraugſ wehl ſaulejaſ.

„Buhſ par daudſ!“ Karliſ ſuhrojâſ. „Wakar

jau til dauds pee jums nodsehru, schodeen atkal! Ja-
pahrnes tatschu ari lahda kapeika mahjās!

„Ko nu behdajees, mulki!“ refnais teiza. „Scho-
wakar dabusi naudu, skaidru kapitalu! Nu jau wari
drofchi eedsert!“

Wirsch uswilla diwas buteles alus, no kuzam
weenu patureja preeksch femis un otru atdewa Kar-
lim, sinams, abas us pehdeja rehkina.

Ta tad Karlis, par spihiti sawam apfazehmumam,
jau no pascha rihta tika peespeests, notehret diwas
buteles alus un schrabjus, lai gan wehl ne kapeikas
nebija pelnijis.

Refnais nu isnehma is sawas kruschu keshas
lahdu fabursitu grahmatiku un sahla tur peesihmet
katra dsehbraja tehriku. Ta bija skaidra nauda,
to wirsch tur eerakstija. Alga strahdneekeem tika
ismakfata zaur wira rolam, un tahda lahrtā
wirsch wareja eeturet til dauds, zil katrs wiram bija
parada. Tas nebija rets gadijums, ka strahdneeks
wiram diwas nedelas isstrahdaja tihri par welti un
daschreis wehl peemakfaja klahit. Nebija ari ne kahds
brihnums, deena jau gara; ja til eedsert, kad pa-
scham slahpst, un pazeenast usraugu, kad wiram ee-
gribas, tad jau falezas ari. Bes tam wirsch ari lab-
praht mehdsa wairak peerakstii, ne ka pateesiba bija
nodserts. Usraugs bija koti mantas lahrigs zilwels.
Nauda bija wira Deems, wira wifs. Wirsch us
tam tilai isgahja, lai strahdneekam waretu issuhlt waj
beidsamo kapeiku.

Wirsch no kontora darbwescha bija dabujis at-
wehli, turpat us platscha turet preeksch strahdneekeem
dsehreenus, lai schee welti nenokawetu laiku, ahrpus
fabrikas dserdami pa wihnuschem un restorazijam.
Darbwedim tas rahdijas buht teizam noluhis; jo
pirmlahrt pehz wira domam schahdejadi dauds laika
tika aistaupits, un otrklahrt eepehrkot leelaku daku dseh-
reena, wareja to strahdneekeem pahrdot lehtaki. Bija
tatschu ari wirsch tanis domas, ka planku nesejs ne-
war istitt gluschi bes dserchanas.

Bet tomehr ſchahda rihloſchanas bija weentahrfchi tikai dſerſchanas weizinaſhana. Tahdâ jekâ ne weens, ne otrš labums netika panahkts. Dails tagad tika dauds wairaf weltigi iſſchkehršis ne lâ agraf: jo uſraugs bija gataws, waj diwdefmit reiſchu deenâ weſt ſtrahdneeku uſ maitu, ja ſchis tikai gribeja dſert, un par wiſam leetam wiram iſmalkat, — un wirſch ne buht nepahrdewa dſehreenu lehtaki, bet nehma par to tikpat leelu genu, lâ wiſas zitâs dſehreenu pahrdotawâs, pee lam wehl alus bija gluſchi neleetojams, un ari brandwins ſliktš, ar uhdeni ſamaſkts. Nabaga ſtrahdneeki dſerdami aprehkinaja gan uſrauga leelo pelxu; wiri ſinaja gan, la wirſch ir tad wehl buhtu pelniſis, ja wireem „pizixu“ buhtu demis par kapeiku lehtaki; bet wirſch no tam negribeja ne dſirdet. „Ja negribi, nedſer!“ wirſch mehdsâ ſajit. Strahdneeki apſklauda, la wiram til labi gahja no roſas, un maniſa gan, la wireem pahreſtiba notek, bet neaplehra ne maſ, la wiri zaur ſawu dſerſchanas kaiſlibu, tâ ſalot, paſchi ſew koda kaulâ.

Kahdom augſtalam eerednim ſchahda rihloſchanas reiſ bija duhrufes azis. Wirſch bija neſautſchi pee darba ſaſtapis toti dauds peedſehruſchos ſtrahdneeku. Mekledams leetai pakaf, wirſch ari uſgahja ſaunuma ſatni. Wirſch toti apſkattas par to, la tē, beſ krona nodokkeem, tika til leeliſki krogets un nabaga ſtrahdneeki plehſti, un aiſleedsa uſraugam turpmaſ kopt ſcho kaitigo weikalu.

Bet ſtrahdneeki neſaprata ſawu labumu; wiri gribeja palikt pee wezas kahrtibas un ſuhtija deputaziju uſ kontori pee direkzijas ar luhgumu, lai ſchi atkal atkauj tâ, lâ biſis pa wezam. Direkzija galâ to ari atkal atwehleja.

Nu reſnais uſraugs rihloſas wehl leeliſtaki un droſchaki ne lâ agraki. Nabaga ſtrahdneeki bija iſluhgufchi ſawu ſewu aſaras un behrnu gaudas. —

Reſnais bija peeraſtijis katra tehrixu un, redſedams, la nu wairs ne weens negribeja dſert, aiſflehdsâ ſawu „krogu“.

„Saktē eet!“ wixsch fajlja. „Tra laiks! Sa-
nem paduschkas*)!“

Veelakee dsehraji gan stihwejās pretim, ka wehl
efot agri, bet godigakee un tšchallakee palehra famous
maifkaus un dewās lehni abrā. Refnais ari neeeweh-
roja wairš dsehraju pogehtejumus. Šhee jau wixam
neifbehdsa. Gan dabūs wixus allal brokastu waj
„masās pusdeenās“ laikā. Wixsch bija jau aprehkina-
jis, ka wixi tā jau wairal notehtejuschī ne tā no-
pelnijuschī.

„Nu, faktori, fahē zelt!“ usraugs pawehleja, un
šhee tulit ari stahjās pee planku redām.

Neseji, ussprahdsejuschī famous maifkaus us plezeem,
likās sem plankām un, tās dabuschī lihdsfwarā,
labva ar smagajām nastām pa augstojem stekeem us
taselem, kuras daschreis bija usdšhtas ašs feschas aug-
stumā. Šchahda planku neschana ir loti grubts darbs,
ne ik katrs war to strahdat. Katram nesejam wa-
jaga smalki pasiht brahleru sħmes, jo loki pehz fu-
gām un mehra isnesajami us daschu daschadām tase-
lem. Daschreis atgadas, ka wairal ne tā fints taseku
us reisi teel krauts. Nesejs peeeet pee redas, faktors
pazet plankai galu, tā la tas war palihst apalkšā,
pafaka numuru un fugu, un nu nesejam pascham
wajaga sinat, us kuru taseki jadodas. Tahds darbs
prafa labas atmikas un eestrahdaschanas, un katrs
wezs nesejs us to fewischi lepns, ka fina fugas. Jau-
nam eefahzejam loti grubti nahlas tās atminet. Wixsch
teel no usrauga islamats un no faweem darba beed-
reem wifadi issobots.

„Eh ti, laija! tur tu man leen?!“ usraugs pat-
laban nikni usbrehza lahdam nesejam. „Eh ti, fah-
tans, waj tur ta forte eet?“

Nesejs tulit apstahjās un, peeflehjis planku pee
taseles, usmanigi apskatijas numuru un pahrleezinajas,
ka nebija wis maldijees.

„Rā?“ wixsch drofchi atbildeja. „Tas tatschu

*) Plezu maifini.

dewixi metrifchu mitlangš, puštronis! Tas tatifchu eet augfchâ pa fcheem ſtekeem! Ja gribi blaut, tad papreelfch labaki apflatees!"

Refnais ari redseja, ka bija pabrſtatijees un nepateefi nolamajis nefeju. Wixfch tilai tamdehl bij ilgahſis ſawas duſmas uſ nefeju, ka ſchis ſchoriht nebija eeradees maikâ un nebija wehl ne ka pee wixra notehreſis. Wixfch bija tam beſ wainas uſbruzis; bet par to wixam bija maſ behdas. Pagahjis gabalixu tahlaſ, wixfch lamaja un funija atkal zitus ſtrahdneekuš.

Brofaſtu laiks bija jau pagahjis. Strahdneeki bija paehduſchi un atkal uſfabluſchi ſtrahdat, kad beidsot pulkſten deſmitoš peenahja wixu puštrundas ilgais atpuhtas laiks jeb tâ ſauktâ „maſa pušdeena“. Strahdneeku bars ar uſraugu dewas uſ maiku, atkal „uſprawit“ duhfchu. Maſ bija to, kaš negahja lihds. Schee waj nu iſflihda ſchur un tur pa malâm, lai waretu uſſmehlēt, waj turpat plazi, uſmellejuſchi labu weetixu, atlaidas un atpuhtas.

Karlis ari negahja uſ maiku, bet, atſpeedees tur pat pee taſeles, ſtahweja un domigi luhlojas uſ ſemi. Ari wehl kahds otrs nefejs, luru wixfch paſina par uſzihligu llufu ſtrahdneeku, palizis ſawu maikru ſem galwas, bija tur pat atlaidees un loſchloja kahdu lojixu.

„Nu, juhs tagad ne maſ negahjat eedſert?“ wixfch uſrunaja Karli, jo ſinaja, ka ſchis arweenu labpraht mehdsja to darit.

„Kur nu weenumehr to war peefpeht, mihlais beedri!“ Karlis, pazeldams galwu, atbildeja. „Jaapdomâ tatifchu ari, ka mahjâ ſeema un behrni praſa maiſes!“

„Waj juhs domajat, ka teem, kaš tur ſagahja, taš ari nebuhtu jaapdoma?“ otrs teiza. „Zit es wixus paſihſtu, tad daſchš labš no wixeem nodſihwojees uſ beidsamo poſtu! Bet kaš nedſer, taš jau naw uſraugam draugs, to jau wixfch neeeredſ ne azu galâ!“

Karlis ne ka neatbildeja. Schee wahrdi tatifchu

ari us wixu sifmejas. Waj wixsch nebija nodfihwo-
jees us beidsamo postu!

„Nefesjam pee fchahda usrauga ir gan fura
dfihwe!“ otrs peemetinaja pehz brihtira. „Té godigs
zilweks teel turets lihdsigi lopam! Te neteel eeweh-
rots, là tu strahda, bet là tu dser! Kas pee wixu
apdser fawu pelau, tas war flinkot, zil grib, bet ja
lahds gribes to aistaupit fawai familijai, tas war
nesin là strahdat, to wixsch arweenu rees, tam wixsch
todis lihds kaulam!“

Karlis smagi nopuhtas. Wixsch wixu to ari it
labi sinaja.

„Brihnumš, la kungi un darbwedis tam atkauj
tà rihkotees?“ wixsch pehz brihtira peebilda.

„Kungi un darbwedis!“ otrs ruhkti eefauzas. „Kas
kungeem par daku! Ja wixu darbs teel pastrahdatš,
tad wixi wairal ne la neprasa — un darbwedim
wixsch zaur fawu kleeqchanu un lamafchanos israh-
das nepeezeeschams. Darbwedis tatschu pahrlleezinats,
la bes lamafchanas newar istikt ar nefeseem un tà
wixu usflata par fawa darba leelako dsineju. Tà,
mihlats beedri, mums eet! Muhfu starpà atronas
gan dauds nodsehruschos flinku un deenas sagku, kuzi
ar lahfi wellami un ar kuzi stumjami, bet mums
wixseem fcheem jazeesch lihdsi!“

„Es ari esmu lihds kalam apnizis fche strahdat!“
Karlis fazija. „Kaut jel es waretu eetikt brihw-
partija!“

„Tas pats Deems!“ otrs ahtri atbildeja. „Es
esmu strahdajis muhsu brihwpartijas, es tas it labi
pashstu; man jau, jateiz, naw pirmais gads, strah-
dajot fcho darbu. Brihwpartijas tikai faktoreem
laba dfihwe — fchee dfihwo là pa taukeem! Waj
juhš ari sinat lahtibu, lahda walda muhsu brihw-
partijas? Tur ir jamakšà tà fauktee kompanijas no-
doki, un tos faktors war uslikt til leelus, zil grib.
No teem wixsch dod ekspeditoram dseramu naudu,
dsirda wixu pa frogeem, pats kreetni peeschuhwojas
un patura wehl fewim labu pelnas teesu. Strahd-

neekem wiſſ tas jaſamaſſa, un ja lahdſ eedroſchi-
natos teitt jel wahrdu, tad jau tahdſ wairſ nedabuſſ
darba. Brihwpartijã ſtrahdajot, reiſ mums eekrita
loti ſtingra lahdeſhana. Strahdajam zauras naktiſ
un pat pa ſwehtdeenãm. Nu domajãm, ta buſſ
laba pelra, bijãm iſti jautri un eedſehrãm
ari paſchi uſ ſawa rehina. Peenahza datſcha*),
kuwertſ jau nu bija ſmagſ — bija ſih-
meti trihſdeſmit un ſeſchi rubli ar lapeikãm. Wiſſ
bija uſtraukti par ſchahdu kreetnu pelra, bet — jif
mums atlikaſ! Peezpadſmit rubluſ katſ nomakſajãm
„kompanijaſ nodoklu“, paſchi aiſ preekeem bijãm no-
dſebruſchi rubluſ ſeptixuſ waj aſtoruſ, un ta nepel-
nijãm ne tiſdaudſ ta ſchẽ kontora laudiſ, kuri tatſchu
dabuja puſotra rubla par deenu! Tas bija wiſſ par
muſſu leelo plehſchanoſ!“

„Bet eſ neſaprotu, tam maſ wajadſetu eeweiſ
tahduſ „kompanijaſ nodokluſ“ un tam ekſpeditoram
ta ſaukta mihte buhtu jamakſa?“

„Tadehẽ ta ekſpeditoram leela wara. Wiſſch
jau ir lahdeſhanaſ darba iſdalitajſ un war eegreest
weenam labu darbu, otram ſliktu. Reiſ lahdã brihw-
partijã ſaktors nerekhma ne lahduſ kompanijaſ no-
dokluſ un ekſpeditoram ari nemakſaja „mihti“. Bet
te mehſ nedabujãm zita ne ta lahdet, ta garoſ ga-
rumuſ, un kur ziti pelniſa lahduſ trihſ rubluſ par
deenu, tur mehſ dabujãm tiſai ſeptindeſmit lapeikaſ.
Newareja ne ta darit, partijai bija nauda jaſamet
kopã un ekſpeditoram jaſamaſſa „mihte“ — un rau,
tulit gahja labaki!“

„Bet waj tad direkzija ekſpeditoram atkauj ta
riſkoteeſ?“ Karliſ eebilda. „Ta tatſchu beſgodiga
lauſchu iſfuhiſhana!“

„Sinamſ, ta ta to neatkautu, ja to ſinatu. Pee
paſcheem leelakajeem kungeem ne weenam naw iſde-
weeſ peekluht, un laſ par to ir ſuhdſejiſ darba-di-
rektoram, taſ uſ weetaſ tapis atlaiſtſ. Un wehſtu-

*) Ulgã iſmakſaſhana.

les, luras bes wahrdu parafsteem tika eefubtitas direkzijai, ari ne ka naw lihdseljufchas. Tã eet, mihlais beedri!“

Tã wixi nobeidja fawu farunu, jo laiks bija eet atkal pee darba.

Bija flaidra pateesiba, to darba beedris Karlim bija stahstijis.

Tã wehl scho baltu deenu daschi tumfchi goda wibri barojas no nabaga strahdneeku fweedreem un wehl apbalwo wirus par to ar rupjibam un niginafchanu. Rogahjees djehrajs waj palaidneeks gan paradis, ka ar wixu tik nezeenigi apeetas, bet la tas godigam zilwekam leras pee firds! Zaur to ween tas nahf, ka schabdas lahrtas strahdneeki ir rupji fawos darbos un wahrdos, ka wixu walodas ir jehlas un meschonigas, wixu juhtas trulas un weenaldfigas pret wifu, kas labs un daiksch! —

Uri Karlim bija dauds pahrestibas jazeefsch. Rupjibas un apwainosumi, kas wixom bij jadsird no usrauga la ari no augstaku preefschneeku pufes, jo fahpigi aiskahra wixu goda juhtas. Naw brihnums, ka tad wixsch fawas dwehfeles mofas un flumjas raubfija flahpet un aplufinat dserfchanã. —

Busdeenas laika Karlis pahrgahja mahjas.

Lihfira wairs nebija til nobehdajufes. jo masais Unftis wixai rahdijas buht wairat atspirdfis. Wixsch gribeja jau zeltees augfcha un staigat, bet wixu tam to wehl neatwehleja. Schis apstallis wixai dema jaunu speklus un jaunas zeribas, wixas fruchtis weeglafi uselpoja.

Karlis bija ta nokaunesees un nolaides par fawu wakarejo isfureschanos, ka nedrihtsteja pazelt ne azu us augfchu. Zil zeefchi Lihfira ari nebija apnehmufes, fawam wihram teikt lahdu prahfigu, pamahzofchu wahrdu, tomehr tagad wixu to newareja. Wixu redseja, ka wixsch jau zeeta fawu fodu: firds apfira wixu graifija tilvat la afam rihtstem, la lai wixu buhtu wehl warejufe wixam issagit pahrmelumus, fahpinat un apbehdinat wixu firdi! Wixu ar flepenu

preeku nomantija, ka Karlis saka klauft fawai sirds balsij un mostees it ta no dsika meega. „Warbuht ka wakareja reise wixam buhs bijuse beidsama!“ wixa domaja. „Wixsch pats ir eeflatijis, ka ilgaki ta wairs newar eet, man naw wajadsigs wixam to algahdinat!“

Karlis klusu zeesdams ehda fawu pusdeenu. Lihfira wixu usluhloja lihdszeetigam, mihlestibas pilnam azim, wixai metas schehl, ka wakar til fihwi bija tam usbrukufe.

„Anfscham eet ar wefelibu dauds labaki, mihlais Karli!“ wixa beidsot to usrunaja. „Warbuht, ka Deems wixam palihdses pa wixam iswefekotees.“

„Ai, ta schee wahrbi Karli eelibgmoja! Pateizigi wixsch paslatijas us wixu. Waj wixa nebija tihrais pazeetibas engelis? — Un wixsch tomehr pret wixu bija warejis til weeglprahitigi isturetees!“

„Lihfira!“ wixsch aiskustinatš teiza. „Ja Deems liss muhsu Anfscham dsihwot, tad puhlestimees wifseem spehkeem, wixam sagahdat labaku, jaulaku nahkamibu, lai no wixa ari las kreetns isnahktu —!“ Wairat wixsch newareja. Sposchas afaras wixam noriteja pah waigem.

Kas nu bija laimigals par scho nabaga feewu! Ja, tas wixsch bija, tas bija atkal wixas juhtigais wihrs! Wixa zeeschi aplampa wixa kaku un usspeeda dedsigu butschixu us wixa luhpam. „Ja, mihlais Karli!“ wixa fazija afaru pilnam azim. „To mehš wifseem spehkeem puhlestimees panahkt!“

Diktora smagi pahrbauditais wihrs laimigi fmaididams usflattija brihscham fawu ustizigo feewu, brihscham fawu mihlo behrnixu. Schini brihdi wixsch jutas wislaimigakais zilwels pasaulē.

Bet peenahkums sauza. Pulkstens wareja tikai zetursfni istrhkt no weena, ta tad wixam bija jasteidsas, lai ihsta laikā eerastos pee darba. Wixsch apmeerinatam juhtam atstahja mihlos sawejus.

Nogahjis plazi, wixsch ar jautru duhschu ussprahdseja fawu maixru un pazeetigi nefa smagas plantas.

Tagad tās likās esam daudz weeglaļās, jo wīrsch ap-
finajās, ka strahdaja preelſch ſeewas un behrna. Ta-
gad wīrsch redſeja mirdsam ſpoſchu zeribas ſwaigſ-
niti, eemigufchā zenſiba un ſpariba atkal pamodās
wīra krukhis. Wīrsch strahdaja tagad til uſzihīgi
un dedſīgi, ka wīra darba beedri par to ſahla
brihnitees, un daſchi pat ſtundet.

Bet deemschehl wīra garš atkal drihſi aptumſcho-
jās, wīra ruhltā dſihwe wīram parahdijās daudz
tumſchakās krahſās, ne lā pateſibā bija. —

Deenas gaiſma jau bija iſdſifufe. Beesa tumſiba
iſplatiņās wiſaplahrt, bet neſeji wehl arweenu gahja
ar ſmagajām naſtām, jo wīreem bija jaſtrahda lihds
noteiktam laikam. Daſchi gan prahtoja, ka noteiktais
laiks eſot ſen jau pahri un uſtraugs ſawu pulkſteni
uſgreetiſ wehlahu, — kaš to nu wareja iſſinat.
Beidsot taſſchu atſkaneja ſaujeens: „Meteet darbam
meeru!“

Gruhtais deenas darbs bija pabeigts, un drihſā
laikā dabūs iſmaſkātu diwu nedeku ſuhri pelnito algu.
Kaš bija ſwarigs brihdis preelſch nabaga ſtrahdnee-
teem. Wīri peeweetoja ſawus maiſkus, parehma
ſawus ehdeena traufus, uſwilkā ſamsolus un taiſijās
uſ eefchanu.

„Kur tad ſchowakar dabuſim naudu?“ daſchi
waijaja uſtraugam.

„Kur žitur, lā pee ſgauna!“ ſchis augſtprahtīgi
atbildeja. „Turpat, kur jau arweenu iſmaſkā!“

Wiſs neſeju bars ſteidsās turp. ſghajufchi pa
fabrikas wahrteem, wīri uſmehleja ſawus lullifchus
un jautri tehrſedami drihſi ſaſneedſa noſazito weetu.

Dſehreenu pahrdotawa drihſi peepluhda pilna
laudim, tā ka murſchleja ween.

Wihnuſchneelš — ſgaunis — ar ſawām trim
apſalpotajām, noſtahjuſchees aiſ buſetes, ſiſlahrigām
ažim ſagaidija weeſus.

„Nu, kaš ir, kungs!“ daſchi no ſapulzejuſcheem
wīru uſrunaja un ſpeedās klahrt pee buſetes. „Waf
doſeet mums ar' ko eedſert?“

„D ja, kapeh; nè!“ fchis fchlupstedamã atbildeja.
 „Sowakar fahlungẽ*) — sowakar war eesert!“

„Zil un lo wafaga?“ laipnãã aplalpotajas tudal bija pretim. „Tjomniks — diwas buteles alus — jums ar' tjomniks — tà, tà — labi, labi! — Ja — ja — dsirdu — pagaideet drufku!“ Tã wirnãã fãuja weenã mutẽ, newaredamas deefgan ahtri ispildit weefu prafsumus.

Drihfi dserschana gahja pilnã fpehlã. Rã nu no algas wakara pahrees ar flaidru galwu mahjãã, tas tatschu wehl ne tad naw peedfchwots! Un lo tad lai fãdara lihds tam laikam, lamehr dabũã naudu — tatschu jaeedser!

Igaunã preezigi fmihnedamã brauzija fawu bahrsdu. Wira weikalã gahja labi uf roku. Wira dschreenu pahrdotawa fchini atstatajã eelirã, fur nebija ne lahdaã fatikmes, fenaf bija eenefufe loti mas pelnãã. Loti mas weefu wiru fenaf tẽ apmelleja, un wiram buhtu bijis jaflehds fawa pahrdotawa, ja wirsch nebuhtu nahzis uf tam labajãm domãm, noslehgt ar refno usraugu lihgumu. Ras par to, fa wirsch fchim aismãfaja firtu rubku; fchis par to nahza tẽ dsert ar wifem faweem laudim. Wirsch tẽ ari ismãfaja strahdneekeem algas un dewa teem ari daschreis naudu uf preefschu, ihfi fakot, Igauna eerehmumi kluwa milfigi. Wirsch bija laimigi fpefulejis, wirsch wareja ar laudim apeetees, fã gribeja, wiram nebija jabaidãã no konkurenzes, jo strahdneeki bija peespeesti fchẽ dsert, un lo wiri fchẽ bija notehrejufchi, to refnais bef fchehlastibas wirneem atwilkã no algas.

Schur un tur leelajã publi wareja redset bahlus, nobehdajufchus feewiru gihmjus, fãã bija atnahufchãã pakaf faweem wihreem, gribedamas isglahbt wehl atlikufchos pelnãã daku no fchis laumas rikles. Dãfcha laba no wirãm pafina fawu weegsprachtigo wihru: ja wiram uf pehdãm nebija flahbt, tad tas daschreis nobsehra ari beidsamo kapeiku. Rã tad wirãm bija

*) Zählung — algas ismãfajums.

jaruhpejas un jaraisejas, lai waretu isikti lihds namajai algas ismaksafšanas deenai.

Bet wixas bija pa agru atnahlufšas. Nesnais ustraugs wehl ilgi neeradās ar naudu. Wixsch bija gan jau sen to kontori fanehmis, bet wixsch lawejas ar to noluhku, lai laudis pa šho laiku tehretu, par to Igaunis wehl šhowatar dabuja samaksatu flaidru naudu, un wixsch pats — procentus.

Wihri bija deesgan laipni un usmanigi pret famam feewam. Seewa weenreis frogā eeradufēs — wixa tatschu ari jayazeenā. Kad wixa dshra lihds, tad tatschu pats wareja droščaki eemest, jo pascha mehle jau wehl wairat kalta!

„Eh, jaunkund?, atnes manai feewai lahdu smalku šchabiti!“ lahds wihrs fauja, kuram ari feewa bij atnahlufe palat. „Preelšch manis tjomniku un pahris buteku alus!“

Aplalpotaja ari tulit grafijas pasneegt prasito dshreenu; bet bahla feewixa steidsās wixai preelščā un to aistureja. „Nedodeet, mihla jaunkund, nedodeet, no Deewa pufēs!“ wixa fauja. „Wixsch jau tā deesgan nodshris! Nedodeet, jums nemaktas —!“

„Kā? Es nesaprotu!“ aplalpotaja dusmigam azim usluhloja feewixu. „Waj juhs velnat to naudu, waj juhfu wihrs? Es nesinu, waj dot, waj nedot?“ wixa watzaja wihram.

„Dod, dod!“ šchis kaisligi fajija, fahrigi isšeepis roku pehz dshreena. „Waj tad nu algas watarā newarēs eedsert!“

Nabaga feewixa bija pahrspehta. Aplalpotaja, uswarejufe, wixu lepni usklatija, pasneegdama wihram prasito dshreenu. Wixa bija loti launa us šchim bahbām, tā wixa tās faulaja. Tās bija weikalām loti kaitigas un ismaitaja daschureis labu „zeli“.

Seewixa neteiza wairs ne wahrda. Afaras wixai speedās azis, un pagohjufe nost, wixa apstahjās pee krahns un behdigi luhlojās us semi.

Turpretim wareja ari redset, tā dascha feewa, ar famu wihru peefehdufēs pee galda, it omuligi fa-

dsehra ar wiru lopâ un pee tam lifas buht itin laimiga. „Wihrs tà tà tà wifu notehrè!“ tà wiru domaja. „Kamehr wirsch weens patš wifu nodser, tad jau labat wiram palihdsu, tad tatschu sinu, ta man ar' las ir!“

Bet schee ari ir scholaitu wehrdsibas widruhftakee augli.

Karlis tuwu pee busetes bija apsehdees tahdâ taktinâ un wifu to noskatijsas. Wirsch redseja tur fawu stahwoekli atspogulojamees un ruhkti jo ruhkti noschelloja, ta bija tif semu noslihdejis. Waj wirsch ari nebija nodsehriš fawas pelnas leelako daku? Waj wiru seewirai ari nebuhs jaslauka asaras, tà pat tà schai nelaimigajai, kura tur stahweja pee trahfnš. „Ne lahses wairš nedserfschu!“ wirsch stingri apnehmās.

Tè wirsch peepefschi tika istrauzets no faweem domu sapneem. Resnata aplalpotaja wiru aistika, fweesdama wiram ar tufschu fehrkojiru kastiti.

„Kalab juhs nedserat?“ wiru waizaja, laifligam azim usluhkodama patihlamâ wihra seju.

Karlis tikai drufstu pasmaidija un smagi nopuhās.

„Kas jums schowakar notizis?“ wiru taujaja tahkat. „Ne juhs to prasat, ne dserat!“

„D, draugs!“ Igaunis, pamanijs Karli, wiru sewischi apfweiginaja. „Ser nu, tauz nu! Naudu dabuf!“

„Es tagad newaru wairat dsert!“ Karlis druhmi atbildeja. „Es nesinu ne mas, zif esmu nodsehriš, — waj wehl mas las atleekas no pelnas!“

Igaunis pagreesās nost. Kur nebija labas pelnas, tur wiram nebija wehrts kawetees.

„Labi, tagad es ismaksafchu no fawas pufes!“ resnâ aplalpotaja beidsot fajija un uswilka buteli alus. Wira peelehja glahsi, pate pirmâ usdsehra un tad peedahwaja Karlim.

Karlim gan schahds peedahwajums nebija pa prahtam, jo tas draudeja issjaukt wiru labo apnehmumos. Bet tè wiru moraliska wahjiba wiru pahr-

spējja; wirtsch kaunejās šai feeweeli atteikt, ka ap-
nehmees nedsert. Uzmirkli wirtsch fatwehra glahfi
un to istuškhoja lihds dibinam.

Upkalpotaja isturejās pret wiru pahraļ laipni; wira
pazeenaja Karli wehl ar škrabi un uškoschamo un
tahdā lahrtā paweda wiru atkal uš dseršchanu. Kā
rahdijās, wira fewiškli par wišem ziteem wešem
wairaf eewehroja Karli un wiru labpraht eeredseja.

Beidsot refnais usraugs eeradās ar naudu, un nu
algas ismaksachana fahlas. Bet tā nabaga strahd-
neeki bija wihsufchees, zeredami til un til naudas da-
but. Refnais isrehma fawu nosmuleto labatas grah-
matiru, un Igaunis ari tulit peesteidsās ar fawu leelo
rehlinu listi. Tur bija wif paradi farakšiti, par lu-
reem, protams, tika atwilka daka no algas; strahd-
neeki dabuja atlikumu, bet tas bija mas, loti mas.

„Zil tad man ihsti pee jumš notehrets?“ tas
pats wihs, kuram pirmit wira feewa nebija gribejuse
laut dsert, isbihjees jautaja.

„Pee manis tew ir astori rubli un peeždesmit
kapeikas!“ usraugs pikti attrauja.

„Un pe mani feš rubel trihsdesmit!“ Igaunis
peebilda.

„Til dauds tatschu newar buht!“ strahdneeks fa-
zija fagraustu balfi. „Zil tad tas buhtu kopā?“

„Tas ir astori rubuki peeždesmit kapeikas un
feshi rubuki trihsdesmit kapeikas — istaisa kopā tšetr-
padšmit rublu astoršdesmit kapeikas!“ usraugs isrehli-
naja preekšā. „Puš deenas tu esi nolawejis, tā tad
tawa pelna pa wifam kopā feshpadšmit rublu un
desmit kapeikas — tšetrpadšmit rublu astoršdesmit
kapeikas nost, paleel weens rublis trihsdesmit kapeikas.
Šhè, faxem naudu!“

„Wai, tas jau loti mas!“ strahdneeks fuhrojās.
„Dodeet man tatschu lahdu neeku uš preekchu —
rublus trihs. Kā lai nu diwas nedekas isteel ar til
masumu naudas!“

„Ej elè, tu fahsans!“ usraugs wiram nifni at-
brehja. „Kur es nemšchu, waj no eles rauschu ahra!?“

Waj es waru kur no awota pafmelt! E! nost no lahjam, lai atkal ziti teel flah!t!"

Wihre kaskdams galwu aisinghja lihds ar fawu feewu, kura raudaja gauschas afaras. Ka wirsch til dauds bija warejis notehret, tas wirsam palika nosleh-pums.

Tahds pats listens bija gandrihti wifceem. Teem, kuri ne mas pee wirsa nebija dschruschi, wirsch atkal raudsija atraut no algas par noslawetam deenam. Matfatschana willas loti ilgi — ar il katru refnajam bija jastrihdas. Te nepalihdseja ne feewu afaras, ne luhgschanas. Wiras wareja schelotees zil gribeja par fawu behdigo stahwolli, tas wifs ne lahdi newareja atmihlstinat zeetfirdigo usraugu.

"Ro tu man te runa, to es fen jau efmu aismirsis!" wirsch weentahrschi atbilbeja. "Rad buhfi atstrahdajis, tad nedelas widu atkal dabufi naidu!"

Bet ar farweem mihlajeeem draugeem wirsch newareja wis til weegli istift, tadehl ka fchee negribeja wis atsiht fawu tehriku, neds ari to makfat, ta ka ar daschu labu wirsch fakrita matos. Bet las par to, neba nu wiru draudsiba zaur to isputeja! Tee tatschu atkal kreetni pazeenaja, par to wirsch teem atkal atmeta lahdu neeku, — bet sinams to peerakstija fawa grammatika us jauno rehlinu. Wirsch jau prata ar teem istift! —

Bullstens jau wareja nahkt pahri par desmiteem, kad Karls tika flah!t. Wirsch bija pats beidsamais palizis un newareja isprast, lahda noluhla dehl usraugs wiru agraki nebija fauzis preekscha.

"Nu, draugeli!" fchis wirsam xirgajad pretim. "Tu jau nu buhfi man palizis us „durchniti!"

"Ka ta? Kas tas ir?" Karls ahtri eefauzas.

"Zil tew ir pee manis nodserts?" usraugs jautaja, to gluhnoschi usluhkodams.

"To es us mata nesinu pateikt, bet wairal tatschu nebuhs, la rubli fesch. Es neefmu wis peesihmejis!"

Scho apstakli usraugs bija smalki eewehrojis un tadehl to ari isleetoja fewim par labu. "Aha, drau-

geli!" wirsch fmeedamees teiza. „Waj nebuhs zwelf rubel? Tu tatschu maltigi eefchwenzloji!"

Karlis fatruhlās. „Nu tad jau es paleeku gluſchi bes ne la!" wirsch usbudinats fazija.

Uf Igaurā listes ari lahdi feschi rubli stahweja; tā tad wiram wehl bija flahť japeemakša pee nopelnitās algas! Wirsch azumirklī pee fewis aprehinaja, jif wareja buht patehrejīs.

„Naw taifniba!" wirsch beidsot pifti eefauzās. „Kad es wareju pee jumš nodsert dimpadšmit rubku? Juhš gribat mani aprahpt, aplaupit!"

Schos wahrduš fazidamš, wirsch zaururboschi uſluhloja usraugu; bet ſchīs wiram ne maš nerahdija fawas azis.

„Tē tatschu stahw peefšmets!" usraugs teiza nedroschu balſi. Wirsch fauza Karlim preekščā deenas un ſfaktiūs.

Karlis wiram ſchigli israhwa grahmatixu is roſām un patš pahrfkattija ſawu rehlinu. Lai gan usraugs jau tā bija daudš wairal peerakſijīs ne tā pateſibā bija notehrets, tad tomehr Karlis fafkattija wehl maſal par iſchetreem rubleem.

Refnais blehdīs bija nepatiſkami pahrfsteigtš. „Eš eſmu drufku pahrfkattijees," wirsch teiza, wiltigi gluhnedamš zaur peeri. „Tā isnahť tikai aſtoni rubli!"

„Ari taš ir melots!" Karlis fauza aiš duſmām dreboschu balſi. „Man, ja daudš, tikai feschi rubli pee jumš war buht notehreti. Tadehl es pagehru, pahrejo naudu man ismakfat uš weetas!"

„Ah, draugeli, taš neeet!" usraugs pretojās. „Kad tu nu man tahdš labš puifš eſi, tad es tew drihſal peeeku pee zenas, bet laš notehrets, to wajaga famakfat!"

„Eš nekufteſchu ne pehdas, lamehr juhš man nedofat manu nopelnito algu!" Karlis fafchutis brehja. „Jeb es eefchu zitur mellet taifnibu! Juhš eſat par mulki, lai mani waretut peekrahpt!"

Wixsch nepeerehma naudu, bet dufmigi atgreesa usraugam muguru un apsehðas fawâ pirmajâ weeta.

Usraugs tagad bija nepatihlamâs spraugâs. Wixam nedarbs bija peenahkts. Bet wixam wajasēja wifadâ sîrâ to atkal islabot. Wixsch fârehma naudu, eebahja to kabatâ un raudsija ar Karli islihg̃t.

Bet Karliis par tahdu negehligu krahpschanu bija breefmigi noslaktees. Schim tehwiixam, kam jau tâ bija leela alga, kam eenahja tikdandf blakus eereh-mumu, bija wehl eelahrojees wixâ fuhri gruhti pel-nito grafchu, tas gribeja wixam nolaupt beidsamo maifes kumosu!

Karliis wixam ne ta neatbildeja.

„Nu labi, lai tad ari paleel, kâ teizi!“ usraugs beidsot fozija. „Schè tew ir tawa nauda!“

Karliis dabuja feschus rubkus.

Bet wixsch negahja wis tulit us mahjam. Wixsch ais dufwâm bija aismirsis fawu labo aprehmumos un gribeja noskalot dufmas reibinoschôs dsehreenôs. Schini brihdi wixsch wairs neatminejas fawas fee-wixas un behrna.

Resnais usraugs schehlâm azim noslatijas, kâ wixsch weens pats dsehra. Karliis tatschu arweenu wixam bija labi ismaksjis. Wixsch peefehðas pee ta un raudsija wixam peerahdit fawu newainibu un pahrskatifchanos, un ar resnâs aplalpotajas peepalih-dsibu tam tas ari pa dakai isdewâs.

„Waj tad juhs newarat wixu eezelt par faktoru?“ aplalpotaja padomeja usraugam. „Wixsch tatschu kreetns strahdneeks un labs tehretajs; tadehl warat wixam jau ari wairaf maksat!“

Schis lîkâs pahrdomasam scho preefschlitumu. Karlim, to dsirdot, beidsamâs dufmas isgaisa.

„Ja tu man labi ismaksâ, Weldse, tad tu tiks jau mandogâ par faktoru! Tad tu dabusi diwdesmit tapeikas par deenu wehl ilaht pee tagadejas algas, un tew nebuhs wairs jaleen sem plankas!“

Schahðs peedahwajums darisa Karli pawairaf laimigu. Kâ lai wixsch neismaksatu par tahdu lab-

Ar dibu! Veelaka alga un labakš stahwollis! — wi-
nam nebija wairš ne lahdš eenaidš pret usraugu.
Wirsch atkahwa schim us fawa rehkina ehst un dšert,
to gribeja.

Refnais ari peenahzigi isleetoja wira atkauju.
Wifš ziti weefš jau fen bija aisgahjuschi, jo pulkstens
bija apšittš jau diwpadšmit. Karla azis fahla jau
apmiglotees, jo wirsch tatschu bija šametis nestaita-
mas tšcharkas un buteles alus. Igaunis ar fawam
aplalpotajam lihds ar usraugu dšehra un lihgfmojās
par wira naudu, un fewifškli refnā aplalpotaja wi-
fadi aistika Karli un ar wiru jolojās. —

Rahda feeweete stahweja ahra ais loga un wifu
to noflatijās. Jau labu laiku wira tē atradās un,
lā litās, šchaubijās to darit. Weidsot wira apdo-
majās un dewās eefšhā.

„Karli!“ wira fauja fashraugtu balsi. „Karli,
to tu dari?“

Ta bija Dihšira. Wiraš peepeschā eerashanās
Karli breefmigi pahrsheidša. Wirsch paredseja to šaunu
un isbihjees šatruhlās lahjās.

Bet Igaunis un refnā aplalpotaja steidsās nabaga
fewirai pretim.

„Ko jums wajag', to jums wajag'? Waj juhs
te gribeš nahkt taišt štandal'?“ Igaunis wirai us-
fauja.

„Kaš nu par nelaimi!“ aplalpotaja peebilda.
„Waj juhsu wihrš pelna to naudu waj juhs?“

„Ar jums nerunaju!“ Dihšira, fashlehjusēs, škati
eefauzās. „Es runaju ar fawu wihru! — Karli!“
wira schim nahza šoli tumal. — „Behrns miršt —
un tu dšihwo pa šhenki! — At Deems, es to ne-
pahrdšihwoschu!“

No šrds fahpēm pahrkemta, wira abām rolām
aiskrahja gihmi, fahla šehli raudat un, newaredama
wairš rimtees, dewās pa durwim ahra.

Karlim azumirkli wišš reibulis bija nogahjis.
Wirsch bija it lā šbira šerts. Ko wirsch
dširdeja! Wira behrns bija breefmās, zihnijās

ar nahwi, warbuht patlaban islaida fawu garu — un wixsch, nekreetnais tehws, bija aismiršis fawu peenahlumu un noplihteja frogā beidsamo maisēs tumoškau! — Projam, projam us mahjam! Warbuht ka wixu warēs wehl glahbt! — Projam is fchis pekles! —

„Kur juhs ftreefat!“ resnā aplalpotaja wixu fātehra ais rolas. „Waj juhs to ar tizat? Ta bahba jau ar jums tikai šolojās!“

„Nost!“ Karlis to atgruhda atpakaļ.

„Wismalk’, aismalk’!“ Igaunis wixam wehl nofauza pakaļ, jo Karlis nebija aismalkajis par beidsamo buteli alus.

Bet wixsch wairs to nedfirdeja. Jinišis un it tā ahrprahtā wixsch dewās Lihšikai pakaļ. —

31. Tikai strahdneeks.

Masajā istabā pee fawa behrna gultas Lihšika stahweja un, schraudsibama rolas, raudaja gauschās afarās. Tik peepeschi, tik wiltigi kaunā flimiba bija fagrahbuse nabaga behrnixu — un deefin, deefin, waf wixsch wairs fagaidis rihta gaismu. Pehz pusdeenas wixsch bija peezehlees un fkraidijis jau aplahrt pa istabu; mahte par to bija jutufēs loti laimiga, nonesufe gatawo weschu, bija ari par to dabujufe naudu un eepirufufe wajadsigo meefās usturu. Wixa preezajās, ka wareja fawam wihram pawairot eenahlumuš, wixa bija nopelnisufe nedekās pahrtiku — un wihrs tatschu ari pahnesis kahdu grafi. Bet waj tad nu nebija ari deesgan wajadsibu, to pildit! Par wišam leetām tatschu faimneekām ihre bija jafamalkā — un tas wixai ari buhs eefpehjams, jo warā dakūš wihra diwu nedeku pelxu. Wixa jau garā preezajās, ka wareschot ispildit fawu faimneekām doto wahrdu.

Bet ta winas jaukee sapni isgaisa, tad wina pahnahja mahjas! Anfitis guleja gulta, us nahwi faslimis. Weza Deepene, ruhvigi par wixu pahleekufes, tschulsteja famous wahrbus; bet tee palika gluschi bes sekmem. Uhsira isbihjas lihds nahwei, jo noprata tulit, lahdas breefmas draudeja winas behrnam.

Bet wina netureja wis rolas flehpi. Wina gribeja darit preelsh fama mihlulisha, zil ween bija eefpehjas. Lai gan wixai naudas nebija wairis ne kapeikas, tad tomehr steidsas pee ahrsta. Wina gribeja fcho luhgt, lai pagaida maksu lahdu stundu, lamehr wihrs ar naudu pahnahs.

Pullstens bija patlaban septimi, tad wina faneedsa tuweja ahrsta namu. Wina fatika ahrstu taifni tani brihdi, tad fchis patlaban ar famu familiju gribeja fehstees ekipascha un isbraukt. Wixsch bija nodomajis apmeklet konzertu.

„Zeenigs daktera lungs, esat til schehligi un steidseetees glahbt manu nabaga faslimuschs behrnixu!“ Uhsira luhdsas.

Ahrstis nepatihkami farauza peeri. „Kalab juhs ahtraki nenahjat?“ wixsch ihdsigi teiza. „Juh ta tschu redsat, ta man naw wakas, ta man jabrauz. Tagad jau ne mas naw manas runas stundas.“

„Wixsch peepefchi faslima! Luhdsu, neatraufseetees, — nahzeet, eekam naw par wehlu!“

„Ch, fafoditi!“ ahrstis noruhza zaur sobeem un greesas atpatal nama. Uhsira wixam fekoja.

„Es jums lihdsi gan newaru eet!“ wixsch fchai fazija, tad abi bij eegahjuschi wixu darbistaba. „Konzerts drihfi eefahlfes, un es negribu juhsu behrna dehl nolawet programas jaulalo numuru! Isstahsteet man, kas wixam lait, tad paraktischu preelsh wixu sahles.“

Uhsira istahstija Anficha laites, zil labi nu wareja; wixai bija wehl dauds ko teikt, bet ahrstis wixu attureja. Ra rahdijas, wixsch gribeja no winas tikt waka.

„Labi, labi, tagad jau es finu!“ wirtsch faust atbilbeja un parastija rezeptu. „Sche buhs! Tas malka peeždesmit kapeikas!“

„Naudas — man naw lihds —“ Diksina no-farkuse teiza — „bet es jums to wehlat atneskschu.“

Ahrstis ihdsigi faweeba gihmi, turedams pirstods rezeptu.

„Ta es daudreis esmu tizis peekrahpts!“ wirtsch flarbi peesihmeja. „Sche, nemeet, bet ta la wehlat man famalkajat!“

Diksina firsnigi pateizas un atwadijas. Ahrstis til ko fanehma wixas ardeewu, jo kur wirtsch til mas pelnija un to paschu wehl tulit nedabuja, tur wixam tatschu newajadseja parahdit ne lahdu laipnibu. —

Diksina steidsas wehja spahrneem us mahjam. Weens lihdsellis nu wixai bija rokâ, tad tikai nu Karlis drihst pahrneestu naudu, lai waretu nopirkt sahles. — Bet wirtsch nenahja un nenahja. Wixa atstahja atkal Leepeeni weenu paschu un, aprehmuses wilnaini, fhrehja raudsit, kur Karlis palizis. Bet zil wixa wareja redset zaur wihnuscha logu, tad alga wehl ne mas netapa ismalkata. Wixa dewas us ap-teeku un gribeja sahles dabut us parada, bet wixai neustizeja.

Pehz laba brihscha wixa atkal atsteidsas un luhlojas pee dsehreenu pahrdotawas loga, bet ta bija til pilna lauschu, la murkschkeja ween, un tad taifni tanî brihdi daschi no dsehrajeem fahla lautees, tad wixa neusdrofchinajas eet eefsha.

Wispehdigi, tad jau pusnaktis bija tuwu, un behrna zeeshanas azim redsot tapa leelakas, wixa, newaredama fagaidit Karli, trescha lahga gahja wixam pakal. Kas tahlat notika, to mehš jau finam. —

Un tagad wixa stahweja pee fawa mihlulifcha gultas un raudaja ruhltas afaras. Wixa dsh-wiba bija breefmâs, un wixa newareja tam palihdset, jo wixai truhla lihdsellu. Kas tad wixai atlika pa

faulê, ja schis wiras dahrguminsch aigahja postâ! Wirai beidsamâ zeriba suda — wiras wihrs bisa moraligi pa wifam grimis, famaitats, un wirra weena pate zeeta fawâ nelaimê, bes jeblahda paliga.

Tê durwis lehni atwehrâs un fengaiditais eenahja istabâ. Wirsch nedrihksteja pazelt fawas azis us augfchu un usrunat fawu feewu.

Wezâ Deepeene apgreesâs un, bubinadama fawus wahrduš, wiru dufmigi usluhfoja. Karliš newareja ilgaki pazeest baigo kluſu zeefchanu. Wirsch tuwojâs Lihšira un aiskahra wiru lehni ar roku.

„Lihšira!“ wirsch to usrunaja drebofchu balk. „Lihšira, waj tu wari man wehl peedot?“

„Karli, Karli!“ feschtraugts issauzeens pahrwehlâs pâr wiras luhpâm. „Ro tu est nodomajis? Kahlâs launš gars tewi ir apmahjis? Redsi, muhsu behrna dšihwiba karajas mata galâ, un tu aismiršti wifu! Tu dšihwo pa —!“

„Lihšira, no Deewa pufes, Lihšira, nepahrmet man! Negraift manu tâ jau faplofto firdi!“ wirsch to fahpigi pahtrauga. „Es esmu gruhti grehlojis, bet es labofchos. Lihšira, es tapfchu zits zilweks! To es tew swehru!“

Lihšira wiru usluhfoja sehrigâm azim. „Al, laut jel tâ buhtu, laut tu to waretu!“ wirra fchrukstedama teiza. „Bet launš gars tewi ir fagrahbis fawôs nagôs, tas tewi eewedis postâ, un mani eegruhdis lapâ, — jo es nepahrdšihwofchu fawa behrna nahwi!“

„Lihšira, es tew swehru pee Wifuwarenâ, tas tur miht aif swaigsnem, ta es to paspehfschu. Jo es veeluhgfschu Wiru un Wirsch man dos fpehku, tapf atkal par godigu zilweku! Tu ustizamâ firds, nahz pee manas kruhts! Es esmu pret tewi grehlojis, esmu aismiršts fawu peenahlumu, bet Deews mani turpmaf pasargâs no wifam lahrdinafchanâm un wadis mani pa taifnu zeku!“

Lihšira raudadama peeglaudâs pee wirra kruhts.

„Ut, kaut jel Deewo wiwu pasargatu no wisa launa!“
wira domas fuhija karsta luhgchanas augschup us
debestm.

„Karli!“ wira beidsot tam jautaja nedroschu
balsi. „Waj tew wehl ir drusku naudas? Anstham
wajaga salku.“

Karli gan nosarka, bet pateizas no frds Dee-
wam, ka nebisa notehreis wifu naudu.

„Schè, Lihfira, tas ir wifs, las man atlizees!“
wirsch atfinigi fajija. Bet nenoskumsti, ta ir bei-
dsama reise! Turpmat neaistilschu ne weenas kapei-
tas, bet nodoschu tawas rolas wifu fawu pelau. To
es tew apfolos, Lihfira!“

Lihfira zita reisè gan buhtu noskumuse, ka wihrs
bija pahrnestis til mas naudas, bet schoreis nè. Ta-
gad wira bija laimiga, jo nu tatschu wareja nopirkt
sahles un atweeglinat flima behrnira zeeschanu.

Wira patehra fawu wilainiti un gribeja steig-
tees pa durwim ahra.

Bet Karli wiwu wehl attureja. Wirsch gribeja
wifu sinat, las wira nostbuhtne bija notizis. Wira
to ari ihfds wahrds istahstija.

„Ut Deewo! un es pa to laiku wareju it omu-
ligi wiwnusi sehdet un notehret fawu pelau!“ Karli
few ruhkti pahmeta. „Nè, nè, mehè nedrihstam us
sahlem ween palaistes! Mums wajaga ahstu dabut
mahja, jo zitadi man naw meera! Steidsees tu, Lih-
fira, us apteeku, es eeschu pehz ahsta! Es ahtraki
nerimschos, eekam nebuschu atwedis ahstu pee muhsu
flima behrna!“

Wirsch patehra fawu zepuri un steidsas Lihfirai
lihdsi ahra. Seepeene palika weena pate pee masa
flimneeka.

Karli sfrehja, it ta lahds buhtu wiwu ar pah-
tagu dsinis. Wiram wajadseja glahbt fawu behrnu,
lai tas malfatu to malfadams. „Ut, kaut jel mani
foki nebuhtu weltigi!“ wirsch pee fewis baikosas.
„Zitadi man us wifu muhschu meers laupits, jo tab
esnu tibscham ispostijis wifu fawu dsihwes laimi!“

Wiaſch bija pa wiſam nofuſs no ahtrās ſteig-
ſhonās, tā la wiſi matu gali bija ſlapji. Beidsot
wiaſch bija ſaſneedſis lahda ahriſta dſihwokli. Wiaſch
lehra peh; ſwana ſchāores un dſirdeja, la ſwanā no-
ſkaneja. Wiaſch gaidija ar ilgoſchānos, waj lahdē
nenahls wixu eelaiſt. Bet welti! Ne weens nerah-
dijās. Wiaſch fatwehra otrreis ſwana ſchāori un
rahwa to wehl ſtipraſi.

Beidsot wixam iſſikās, tā tad dſirdetu ſoluſ
tuwojamees un eelſchejās durwis tiktu atwehrtas.
Drihſi wixam ari ſwezes gaiſma zaur atflehgās jau-
rumu atſpihdeja pretim.

„Kaſ juhſ tahds eſat, un to juhſ mellejat tik
wehlā naktis laikā?“ lahda balſs eelſchpuſē Karlim
ſkarbi uſpraſija.

„Deewa dehl, atdareet! Man ſteidsami wajaga
ahriſta palihdſibas!“ Karliſ luhdſās. „Manſ behrns
guē uſ nahweſ gultaſ!“

„Rā juhſ ſauz un kaſ juhſ tahds eſat?“

Karliſ pateiza ſawu wahrdu un peemineja, la
wiaſch ſtrahdneekſ.

„Tikai ſtrahdneekſ!“ wiaſch dſirdeja balſi eelſch-
puſē noruhzam.

„Eſ jumſ newaru lihdsēt!“ wixam tika aiſ dur-
wim atbildetſ. „Daktera lungſ naw mahjās. Juhſu
behrns jau ari lihds rihtam nenomirſ! Nahzeet
rihtā, tad buhſ runaſſunda!“

Ugunſ noſuda. Tā tad wiaſch tapa ween-
lahrſchi atraiditſ! Waj daktera lunga pateeſcham
nebija mahjās — jeb waj ſulainiſ wixu tamdehl
ween nelaida eelſchā, la wiaſch bija tikai praſtſ ſtrahd-
neekſ, kaſ to nu wareja ſinat!

Ar ſwagu ſirdi Karliſ dewās tahlaē un gribeja
peeſlauwet pee zitām durwim. Atkal wiaſch baitoda-
mees lehra peh; ſwana ſchāores un ſwanija. Peh;
brihtina wiaſch dſirdeja, la lahdē lahdedamees nahza
wixu eelaiſt.

Durwis atdarijās, un wiaſch eegahja eelſchā.
Daktera lungſ wehl ne maſ nebija aiſgahjiſ gulet.

„Ro jums wajaga no manis?“ wiafch Karlim lepmi un aulfri usprafija, jo fcha nabadfigais uswalks, la rahdijas, wixam nepatita.

„Es juhs luhdsu, daktera lungs, apmeklet manu flimo behrnu un wixam sneegt palihdsibu!“ Karlis pasemigi atbildeja.

„Ja — ja — bet, mihkaid wihrs, mana wifite jums isnahks drufku par dahrgu!“ ahrsts lawedamees teiza. „Deefin, waj jums patilkees, til dauds malkat!“

Karlis nofarla. Kur ziltwela dshwiba bija breefmas, tur tatschu newareja lauletees. „Efeet til scheligigi, daktera lungs, un nahzeet man lihds!“ wiafch luhdsas. „Es jums pehs eefpehjas atlihdsinafchu juhsu puhles!“

„Ja —!“ ahrsts apdomajees beidsot fazija. „Ja juhs warat man eepreekfch famalkat peejus rublus, tad pagahdajeet fuhrmani, un es jums tuda! braufchu lihds.“

Karlis nobahla. Kur lai wiafch xemtu fcho naudu — un wehl fuhrmani!

„Tagad — man — naw naudas!“ wiafch nofarzis stomijas. „Bet wehlat es jums wifu gribu famalkat!“

„Ah!“ ahrsts eefauzas, palozidams galwu. „Ka jau jums teizu, mans apmeklejums jums buhs par dahrgu, tadeht dodu jums labat padomu, greestees pee nabagu ahrsta. Tas jums isnahks dauds lehtati.“

Karlis bija la no laiwas isfweests. „Ja, bet es nestinu, kur wixu war dabut naktslaila!“ wiafch flumigi eebilda. „Kamehr wixu atradifchu, tad jau warbuht wifs par wehlu!“

Bet daktera lungs bija til laipns un usrafstija wixam fawa amatbeedra adrefi. „Wiafch dshwo Ahgenfkalna! Efeet, gan wixu atradifat!“

Wiafch pasneedsa Karlim papiriti, un fchis atwadifees dewas atkal tablat. Wiafch bija pawairaf noflumis un gandrihfi jau saudejis zeribu, dabut lahdu ahrstu, las wixam nahktu lihdsi. Rungs, pee kura wiafch nupat bija bijis, bija eeweh-

rojams ahrstis un sinibu wihrs. Tahlu jo tahlu wira flawa bija isplatijufes, laudis bareem speedas pee wira, meklet palihdsibu. Bet ne wizeem ta laime usfmaidija, tapt peenemteem; to tikai tahdi panahja, tuzi wareja malfat augstos honorarus. Tikai augstmareem un bagatneekem fchis lepnais sinibu wihrs pakalpoja — un Karlis jau bija tikai strahdneeks! —

Jt ta slihtonis leras pee falma, domadams glahbt sawu dschwibu, ta ari nelaimigajam tehnam wehl tikai weena zeriba atklās, peegahdat sawam grubti fashlimufshajam behnam ahrsta palihdsibu. Bagahjis eiswehni, wirsch eewilka fehrkozixu un apflattija nabagu ahrsta adresi: Abgenstalnā, X. eelā Nr. 5. Wixam bija labs gabals lihds turenei ko eet.

Anascheem fokeem wirsch dewas turp, nebehdams, ka pa tam leels negais bija fagehleeš un ta wehisch wixam dsina sneegu un krusu azis. — Bet dsot wirsch fashneedsa apshmeto namu un swanija atkal.

„Kas tur ir?“ preefshnamā lahda mihlsta balfs waizaja.

„Nabaga wihrs, kam steidsami wajaga ahrsta palihdsibas!“ Karlis nospeesti atbildeja.

Tulit durwis tapa atflehgats.

„Nahzeet eefshā!“

Bija pats ahrstis, kas eelaida Karli. Wirsch nedshwoja wehl til fposchds apstaklōs, ka waretu tu ret apkalpotajus, jo bija tikai nabagu ahrstis.

„Apfehdeetes!“ wirsch Karlim laipni fajija, nolikdams aisdegto fwezi us galdu. „Sateet, kas jums fait?“

„Ne wis man wajaga juhfu palihdsibas, bet manam behnam, kas mahjās guē us nahwes gultas.“ Karlis isskaidroja. „Luhdsu, eseet til schehligi, un nahzeet, wixu apluhlot, warbuht ka wixu wehl war glahbt!“

„Al tā!“ ahrstis atbildeja. „Tad luhdsu, usgai deet, tulit nahlfchu. Peefehdeetes, mihlais draugs!“

Wirsch isgahja otra istabā apgehrbtees, jo wixam

tikai rihta fwahrli bija mugurâ. Karlis apsehðas mihtstajâ krehflâ. Wirsch bija loti aiskustinatš par tahdu laipnibu. U, tà ņha jaunâ ahrsta isturesĉanâš atņvirdņinaja wira fatreektu ņrbi!

Wirsch nedabuja ilgi gaidit, jo ahrstš drihņi eebahja, pilnigi apgehrbees, un eebahja dasĉus instrumentus labatâ.

„Gesim!“ wirsch tagad usaiĉinaja Karli. „Waj juhs tablu dņihwojat?“

Karlis pateiza ņawu adrest. Wirsch bihjas, ta ahrstš taps nelaipnš, ta til tablĉņ jekĉ jaeet, jo nebija wis ne tahda patitĉhana, nakts laitâ un ņĉahðâ negaitâ apmeklet ņlimneeku.

Bet ahrstš par to ne ta nefajija. Wirsch nodsehĉa uguni un, tad abi bija isgahjusĉi ahrâ, aisklehðsa durwis.

Negaitš bija ņazehlees tahðâ mehrâ, ta seme ar debest, tà ņakot, gahja kopâ. Pirmitejais wehĉņ bija pahrwehrtees traktâ autâ, tas abus ņekneekus gandrihņi gahja gar semi un dņina wiraem ņneegu ar krufu taiņni ĉihmî. Tikai ar molâm wira wareja tilt us preekĉu.

Ronahlusĉi lihðš tà ņauktajam „Zaunes tirgum“, wira ceraudņija tahdu fuhrmani ņahwam.

„Daxemņim ņĉo pajuhgu!“ ahrstš ņajija us ņawu ņekâ beedri.

„Daktera kungs, man naw naudas lihðņi!“ ņĉis ņaunigi atbildeja.

„Par to ne las! tahpeet tikai eekĉhâ! — Fuhrman, waj wari brault?“

„U, kureeni tad?“

Karlis pateiza eelu un numuru.

„Braultņim! Kuhðsu eekahpt!“

Drihņi droņĉla aiskripoja un aiskweda wirus pee masâ ņlimneeka.

Pehĉ tahðas puņstundas wira atradâš pee ņlimâ gultas. Ahrstš ar Lihņiru mehmi apņweĉinajâš.

Ahrstš tagad nehmas behrnu ņmalli ismeklet un pehĉ tahðam deņmit minutem bija gataws ar ņawu

darbu. Tad wiašč wehl ar dascheem jautajumeem greešās pee Lihšixās.

„Waj juhs jau pirmš manās atnahšchanās bijat meklejušči ahrsta palihdšibu?“ wiašč ahtri jautaja, eeraudšidams us galda saħlu buteliti, kuru Lihšixa bija pahnefufe no apteeķās.

„Dakteris gan man lihdsi nenahza, bet, aptaujajees par behrna flimibu, parakstija preešč wira šchis saħles,“ Lihšixa atbildeja. „Es wehl neefmu tās dabujufe behrnam eedot, tadehļ tā wiašč bija zeešči aismidšis un es negribeju wiru modinat.“

Ahrstis ahtri patehra saħlu buteliti un to apluhloja. Wira gihmis tapa noveetns. „Tagad juhs behrnam eedoseet šchahdas saħles!“ ahrstis šazija un parakstija rezepšu. „Rihkojeetees tā, tā jums apteeķneeks šazis. Jums newajaga wifai behdatees, jo efmu stipri pahreezinats, tā masais flimneeks nahššauri.“

„Es jums šimtkahrtigi pateizos par juhsu publiķneem, ahrsta lungs!“ Lihšixa aiskustinata teiza. „Luhdsu, zil jums peenahškees!“

Šaunais ahrstis drusku apdomajās. Wira azim laulatā pahra nabadsiba nepalika apflehpta. „Tas nekriht šwarā, mihlā šeewir!“ wiašč šiti atbildeja. „Man jau tā tā tā juhsu flimneeks buhs wehl saħdu reiši jaapmelle. Gan to wehlat dabušin. Bes tam jums ari par šchim saħlēm buhs deesgan jaisdod, tās ir pušlihds dahrgās.“

Šchahda ahrsta augstširdiba it tā balsams atšpirštinaja Lihšixas širdi; bet wira tomehr isbihjās par dahrgajām saħlēm.

„Zil tās tatschu warēs maķfat, daktera lungs?“ wira jautaja baščigu balši.

„Tā saħdus trihs rublūs!“

Bet Lihšixas isbihšchanās un wixas azis miršošchās aforas lika ahrstam noprašt, tā wixai nebija til dauds naudas.

„Jums laikam naw tikdauds pee rošas?“ wiašč lihdsjuhtigi šazija. „Ja — es šinu — man waitaļ

reises atgadisees, ta nabaga lautixi nespehj nopirkt dahrgās sahles. Tē es jums no fawas puses aisdošhu weenu rubli, gan juhs man to wehlat atdošat. Bet nu dšihwojeet wefeli, mihsēe lautixi! Par wišam leetām stingri eewehrojeet dotos preekštrastus un gahdajeet šlimajam wajadsigo meeru. Nihitu es juhs atkal apmeklēšhu."

Lihšira raudaja preeka ašaras un nesinaja labajam ahrstam tā pateiktees. Karlis šrnīgi kratija wira roku.

"Kungs!" wišch aiskustinatš fajija. "Es ne muhscham to neaismiršišhu, to juhs man nabaga wihram esat darijufši!"

Ahrstis wira tagad wehrigati apluhloja. Wišch nomanija, ta šhis zilwešš naw wiš weenkarschšš strahdneelšš ween, bet ta tas reis redsejis ari labatas deenas. Bet wišch ahtri isgahja pa durwim, jo gribeja isbeht laulatā pahra pateizibām. —

Karlis aisteidsššš us apteeku pehz šahlēm, un Lihšira palika weena pate pee fawa mihlā behrna gultas, nogrimuše laimigōš domu šapnōš.

Bezā Deepeene bija atspeeduše galwu pee krahns muhrišča un zeefši aismiguše. Un maštrāis, šlimibas nospeestšš, newareja parunat ne wahrdu. Wira kruhtis šmagi zilajās, aztinas nogurufši luhlojās, un pa brihscham wira rožinas nemeerigi pa gaisu mehtajās.

Tā šehshot klufajā istabirā, Lihširas gara azim parahdijās ainas is pagatnes. Wira atgahdajās gan behdigo, gan preezigo brihschu, wiras gars atkal lidoja pa dšintenes kalneem un lejām, tur wira bija pawadijufe jaulās behrnibas deenas. Wira nahja atmira tāš tumšchās rudens naktiš, tur wira tehwa mahjās, šawā istabirā, strahdadama pee lampas gaismas, bija šapnojuše no Karla. Nu wira bija šafneeguše to, pehz ta tolail' til karsti bija ilgojufes. Wira atžerejās ari fawas mahtes pehdejo wahrdu: "Lihšir', lai Deems tewi pašarga!" Un waj mahtes wahrdi ari nebija peepildijufšees? Waj Deems wira

nefargaja ar fawu wiſſpehzigu rolu? Taisni tanî brihdi, lur wira jutàs gluschi ismifufe, lur wiras behrns draudeja bahlajai nahwei křist par laupijumu, un wihrs moraligâ sira aiseet bojà, wiſſ zaur Deewa ſchehlafibu bija notizis žitadi.

„Ja, tas Wiſumarenais muhs wiſus farga!“ wira aisgrahbta tſchulſteja. „Wiſſch eeflataſ latra ſirdi, redſ wiſu! Beſ wira ſiras mums ne weens matirſch newar iſkřist!“

Karlis pahreſa no apteeſas ſahles. Eihſina tàs eedewa behrnam un nomanija ar preeku, la wiſſch pehž ſahda laika ſkuwa meerigals. Tagad Karlis palika ſahjup pee maſa ſlimneeka, un Eihſina gabja gulet. —

Kreetnais ahrſis ari iſpildija fawu ſolijumos. Jau otrâ rihâ pulkſten deſmitòs wiſſch apmelleja maſo ſlimneeku un, la rohdižàs, bija itin apmeerinats, jo wira parakſtitàs ſahles litàs lihdsam pret ſlimibu. Wiſſch wareja noſabehdajuſcheem wezakeem par apmeerinajumu ſazit, la wiru mihlulim ne ſahdas breeſmas wairš nedraud.

„Ea ir labi, mihtee ſautizi!“ wiſſch beidsot ſazija. „Nihlojeetees tikai tà, la žums udots, un ilgalais pehž ſahdas nedekas juhſu behrnirſch buhs ſweiks un wefelš. Kad jau taps ſchirgtals, tad warat dot wiram peemehrigu baribu, la: buljonu, žahku ſupu — ari druſku wihtna wiram nodereš. Bet par wiſam leetam wiram wajaga weera, jo maſakais troſknis un uſtraukums wer atlal iſnihžinat muhſu puhles!“

Eihſina ar ais preeka mirdſoſcham azim pawadija labo ahrſtu lihds durwim un par ſchahdu labu wehſti pateizàs no ſirdš Deewam. Bet weena leeta wiru tagad noſtumbinoja un wirai atgahdinaja ſailo nabadſibu: lur žemt wiſu to, to ahrſis bija pawehlejis dot behrnam? Wira wiſadi pee ſewis prahtoja un domaja, bet negribeja Karlim ne la no tam ſazit, jo pehž tam, kad wiſſch tà žeeta no paſchpahrmetumeem, wira negribeja to wehl wairat ſaruhl-

tinat, un tadehē patureja weena pate pee fewis fawas ruhpeš.

Ari Karlim ahrsta pawehstijums bija dewis jaunu zeribu. Wirsch istehloja nahkamibu jaulakās trahfās. Wirsch redseja jau garā Anstī tā peeaugušču staltu jaunelli. Sirnigi falehris fawas seewiras roku, wirsch apsehdaš wixai blakus un flusā preelā noslatijās us fawu guloscho behrnu.

Bet te negants trofknis wixus istrauzeja no jaukajeem fapreem. Blakus, Kfantipas dšihwolli, atflaneja spariga flaweeru musila, kas zaur fawu disharmoniju bija gluschi nepanesama. Drihfi pehž tam ari dseedaschana bija dsirdama. Kfantipas meita un lahda fweščha wihreeščha balsš dseedaja dueti.

Seena bija til plahna, tā wifu to wareja flaidri zauri dsirdet. Ari masais Anstis no trofšhxa usmodās un šahla šehhli raudat.

„Es jau domaju, tā tā buhs!“ Dihšira ruhkti fajija. „Es jau wifu laiku bihjos no šhis jaunkundses musilas. Kad wixi buhtu tā zilweki, tad waretu luhgt, lai tatschu faudšē flimo behrnu, bet teikši wixeeem lahdu wahrdu, tad wixi daris to wehl tihščam.“

„Jasaka tatschu, lai wixi til dauds apsehlojas,“ Karlis teija usjeldamees. „Waj tad wixeeem ne mas nebuhtu šrdš. Es wixus luhgšču, lai tagad ne spēhlē.“

To fajijis, wirsch isgahja ahrā.

„Tas ir par wolti!“ Dihšira flumigi pee fewis domaja. „Es neefmu redsejuse flaudigaku un launaku zilweku, tā šcho Brehmaneeni.“

Karlis patlaban peeklaweja pee fawu lihdsedšihwneeku durwim.

„Gelschā!“ tapa faukts, un musila azumirkli apflusa.

Wifī šinlahrigām azim luhlojās us Karli.

„Ko jums wajag?“ Brehmaneene wixam naidigi usprastja.

„Aisbildineet, zeenijamā kundse!“ bija atbilde.

„Mans nabaga behrnisch ir loti flims, un tà la ahris teiza, la masakais troksnits wiram kaitigs, tad es gan padewigi luhgtu zeenijamo jaunkundsi, foudset majo flimneeku un tagad nespehlet.“

Breymaneene, dsirdeedama schos wahrduß, eeplehta azis, un ari wiras jaunkundse negribesja tizet fawam aufim. Schi usruna gan wiram patika — bet las tas par pahrdroschu pagehrejumu! Rà tas ferlis to eedroschinajas! Ari fweeschais lungs ar silajam brilleem un garajeem mateem wehrigi noluhkjos us Karli un, tà rahdijàs, wiru pasina.

„Las ir mans wonungs!“ Kfantipa pittu atzirta. „Es esmu famakfajuse fawu seerendeli mihtes us preekschu! Es waru fawà wonungà darit, las man patihkas! — nujà, es jau sinu, ta dumme person juhs raida man wirsù us kaku! — Nè, tas tatschu pawairaf nelaunigi!“ wiru pagreesàs pret fweescho. — „Ko juhs domajat, Skrapè-Gudrix lungs, nu buhs jabehg ahrà, nu wairs nedrihkt dschwot fawà wonungà, kur tu est famakfajuse fawu seerendeli mihtes!“

„Juhß mani pahprotat!“ Karlis lehni fazija. „Es nerunaju wis ais pahrgalwibas. Kaut gan esmu leels musikas zeenitajs un man loti patihk noklaußtees schini jaukaja musika, tad tomehr ta t a g a d war manam behrnam laupit dschwibu!“

Jaunkundse jutàs glaimota zaur Karla wahrdeem, un weegli nofarla, bet wezà Breymaneene wehl wairaf eelarfa. „To mehß paschi labi sinam,“ wiru atzirta, „la aktrise Jezilija-Lilla spehlè loti aisgrahboschi, un la wirai ir leelas musikas dahwanas — to wisa publika fina. Bet ko juhfu dumme person wairaf teiza? Schpehlè schawas schalkimperetas klaweeres, la tschilwelam tihri tschaur schirdi un kaweem eet! — Ko juhs domajat, Skrapè-Gudrix lungs, — rau, kur smalta dahma gadijufes! — un wairaf tatschu naw ne las, tà prasta strahdneeka feewa! Hahaha!“

Karlis bija tihri apstulbots par schahdu fawas kaimixeenes kaunprachtibu, un jaunkundse, tik pat tà ragana, nu uslehza stahwus no klaweerem.

„Ro teigi, mama?“ wira peetwihkuse fauja. „Ta dumme perfon ir eedroschinajufes to fajit? Nè, nedfiredeti, breefmigi!“ wira waimanaja fawâ aiflahrtâ mahfleneezes lepnumâ. „Râ wira til drihftt tâ runat!“ — wira bruka Karlim wirfû. „Scha praftâ strahdneeka feewa, weena dumme perfon, drihftt mani aiflahrt, fur es tatschu peederu pee direktora Skrapè-Gudria kunga pirmaseem fpehleem! Juhß, dumffch zilweß, fo juhß wehl eedroschinatees muhß tè trauzet?!“

Sweschajam, tà rahdijâß, fchis flats bija loti nepatihlams. Wiafch gribeja Karlim tuwotees, bet Breymaneete to aiftureja.

„Nè, nè, direktora kungs!“ wira teija. „Nememeet ne lahdas riflchtes, fpehlefeet til ween! Fui, meitix, las tew ar wiru jarunâ! Waj primadonai Zezilijai-Tillai jafchinko wahrdi praftam strahdneekam? Neleezeet trauzetees, Skrapè kungs! Schis zilweß ir tilai — strahdneekß, unt wira feewa ir weena dumme perfon!“

Bet nu ari Karla pazeetibai bija beigâß. „Es luhdsu te nekengat manu feewu!“ wiafch eelarfis fajija. „Wira wifadâ firâ ir dauds gudraka par jums! Un atteezotees us nofaukumu, ar lahdu juhß mani apbalwojat, gribu tilai to peefhmet, la neefmu juhfu strahdneekß nedß kalps, bet jums latrà firâ lihdsigß! Ja wehl eedroschinafatees lamat manu feewu, tad peefauzu tè fcho kungu par leezineeku, un juhß fuhdseschu pee teefas!“

„Mans wahrds ir Skrapè-Gudria kungs, teatra direktors!“ fweschais tagad tuwojâß Karlim.

„Un mani fauz Welschu Karli! Preezajos ar jums eepafhtees!“

„Tad pateefham tu tas eß, Karli, wezais draugs!“ Sweschais falehra Karla rolu un to Arfnigi fpeeda, lamehr abas feeweetes stahweja it tà no mahlorneem iskritufchas un, eephehtufchas mutes, wifu to noflatijâß.

„Tu mani, tã leekas, wairis nepasihsti, Karli, fawu wezo draugu — fawu Strahpi!“

„Pateescham!“ Karliis pahrsteigts eefauzãs. „Nè, tu est ari pahrwehrtées! Ja tu man nebuhtu teizis fawu ihsteno wahrdu, tad tewi ne muhscham nebuhtu pafinis!“

Wixsch wehrigi apluhkoja drauga garos matus un silãs brilles, las wixam dewa mahflineeka isflatu.

„Ari es tewi eefahkumã ne mas newareju pasih!“ Strahpis firfnigi fazija. „Teiz jel, tã tewi klahjas, wezais draugs?“

„Abas feeweetes pamafam atjaudajãs no fawa agratã pahrsteiguma.“

„Bet Strapè-Gudrix kungs, es nefaprotu —!“ Breymaneene gribeja wixu atturet no schaubigãs eepasihschanãs.

„Direktora kungs!“ Bezilija eefauzãs. „Juhš — un schis kerlis —“

„Jr mans wezu wezais firsdraugs!“ Strahpis, pagreesees pret wixam, teiza. „Jau septixi gadi pagahjuschi, lamehr neefmu ar wixu tizees, tadehl luhdsu, aibildineet, kundses, tã wixu apmelleju wixa dsihwoelli. — Nahz, wezais draugs, wed mani fawã residenzê! Tu newari eedomatees, zil preezigi eefmu pahrsteigts zaur scho nejauscho fastapschanos!“

„Ach!“ Bezilijas-Dillas jaunkundse eefauzãs un, mehginadama nogihbt, besspehziga atschluka krehflã.

„Uhdeni, uhdeni!“ Rfantipa isbihjusès lehrza, un steidsãs us lehli.

Bet Strahpim schi teatralisflã isneschanãs mas lehrãs pee firsd. Wixsch bija jau apradis ar schahdeem flateem. It weenaldfigi wixsch ar Karli atstahja istabu un gahja schim lihdsi us wixa dsihwoelli. Un tad nu istabã wairis ne weena neatradãs, tad ari Bezilijas jaunkundsei pahrgahja wifa patilschana, bes publikas tahlak israhdit pagihbuschãs lomu. Tã tad israhdijãs, tã uhdens ari ne mas nebija wajadfigs.

Mahte un meita jutãs loti apfaunotas un pa-

semotas fcha prafta strahdneela preefchâ. Un patei-
zotees fchim laimigajam atgadijumam, llaweeru mu-
fita aplufa un masais flimneeks dabuja meeru.

Karlis pa tam ar fawu draugu eegahja fawâ
iftabâ. Ari wirfch bija preezigi ustraukts par nezereto
fatilfchanos un Strahpja lihdsjuhtibu.

Lihfira wehrigi paluhkojâs uf fwefchineeku.

„Waj tu fcho pafihsti, feewix?“ Karlis wiru
jautaja.

„Strahpis!“ Lihfira preezigi eefauzâs un fneedsa
wiram laipni roku.

„Ja, ja — juhfu zitreifejais Strahpis,“ weefis
teiza ais preeka mirdsofcham azim, „bet tagad Skrapè-
Gudrixfch, teatra direktors X. beedribâ.“

„Luhdsu peeefehdeetees, direktora lungs!“ Lihfira
teiza. „Kemeet par labu, kahds nu man fchê tas feh-
dellis ir!“

Strahpis pallausija wiras usaizinajumam. „Nu,
nu, Lihfiras kundse, neisturatees tatschu pret mani
til fwefchas!“ wirfch draudfigi atbildeja. „Ufflateet
mani arweenu par fawu wezo draugu Strahpi. Bet
nu patreekfimees tatschu; lâ tad jumâ pa wifu to
laidu klahjees?“

„Râ jau redsi, ne wis fewifchli labi,“ Karlis
nopeetni atteiza. „Liktens muhs deefgan fmagi pee-
mellejis. Râ jau pirmit dsirdeji, es tagad esmu tilai
prafts strahdneeks!“

Strahpis pahrlaida azis par iftabu, un ari patâ
tulit nogida laulatâ pahra ne wifai fpihdofchos ap-
ftalkus.

„Bet juhs tatschu mihlat weens otru, waj ne
tâ? Zitadi tatschu juhs dsihwojat laimigi? Nu,
es domaju, tas jau leeki prafts! Jau toreis no-
pratu, tad bija ispausts, la Lihfira ar Lapixu fade-
rinajufes, la wiru tilai preefch tewis, Karli, radita.
Un tas — fo wiru preefch tewis bija darijufe, tewi
atfwabinadama — tizeet man, mihkee draugi, tas
mani toti aisgrahba. Tas darija leelu eefpaidu uf
manam juhtam, tâ la manâs krukis mahflineela

gars pamodās. Kur tew tahda dšihwes beedrene, mihlāis Karli, tur tew ne tahdās dšihwes apstākās newar klahtees gruhti. Bet nu isstahsteet man tatzhu wifu fawu dšihwes gahjumu!”

Drihfi wixi eegrima dšikās farunās. Karliis un Lihšira pahrmainidamees isstahstija fawu dšihwes stahstu no pašča fahluma. Wixi peemineja fawus jaukos brihšhus un fawas baigās stundas, tā liktens wixu laiwixu bija šwaidijis awahrt pa šadšihwes wilneem, tā reisēm pee wixu dšihwes debefs šposča šaulite bija špihdesufe un atkal tumšči mahlori šawilkušees pār wixu galwām. To wifu Štrahpiš šehrigi šmaididams noklaušjās. Wixam wiš islikās it tā romantiska pašča. Waj tas jel waretu atgaditees zilwela mušchā? Tomehr wišwahrigatās weetas, kas šhmejās us Karla moralisko křiššanu, Lihšira tā apstahstija, ka Štrahpiš nedabuja šinat ne masafo neeku, tā Karliš bija grehlojis pret fawu šewu.

„Tas ir pateesi interesants nostahstis,” Štrahpiš eebilda. „Bet laiki war labotees; juhs efat isšbaudijušči dšihwes ruhtumus, semaki juhs wairs newarat noslihdet. Kad es wehl us laukeem biju weenkarschš štroderis, tad gan nedomaju, ka paščusturas žihra til gruhta. Bet nedoma, Karli, ka es tagad deefin žil laimigš esmu; ai, draugs, esmu eefahpiš šliktās dšihwes šamanās!” Wixšch behdigi pakratija galwu.

„Bet isteiz tatzhu, wežais puis’, tā tu pa to laiku, šamehr neefam redšejušchees, eš isaudšis par til warenu teatra direktoru?”

„Ja, draugs, tas tew isleekās netizami, bet pee tam wainigas manās karštās juhtās preešch tautas un mahšklas. Šau toreis, kad tu wehl biji us laukeem, manās krukšis pamodās dšihšchanās pehs mahšklas. Gribeju šalpot tautas leetai, tā špehdams! Gan toreis mani pateesee draugi glušči pareiši ašrahdija us to, ka ejmu pretim ščaubigam darba laufam, nedrošchāi nahlamibai; bet es to netizeju — tureju wixus par šaweem ššaugeem. Tagad atšihstu, ka wixneem bija tatzniba. Ne mas tew ne-

waru wifu isschahst, zil dauds esmu zeetis mahkflas dehl, es laikam ari ne muhscham netikschu labalâ stahwollî, lâ togad. Weenigi apstira, la esmu mahkflineets, mani pafarga no issamischanas!"

Kad Karlis usmanigali apluhkloja famu wezo draugu, tad wizam bija jaatsihst, la schim wareja buht pilnigi taisniba. Wiza fenat gresnâs drehbes bija jau labi apdilufchas, un patš ari isslatijas noguris, nonihzis — ar wahrdu fatot, ihstis nogahjees mahkflineets.

"Bet, wezais draugs, tawam stahwollim — lâ teatra direktoram — jau ne mas newajadsetu buht til behdigam!" wizsch eebilda.

"Teatra direktoram!" Strahpis ironiski pafmehjâs. "Wahrds ir gan loti spibdosch, bet alga masa, un las wifs manim, teatra direktoram Skrapè-Gudrixam, naw jaisdara par scho algu! Lopu isleetots lâ kahda maschina — man tâ jastrahda, lâ teeku usstahdits, pat domu brihwibas man truhlst! Esmu peespeests kalpot safoditai klikei, un zitadi newaru, jo man tatschu jawell dschwiba. Waj tu ari sini, mihkails draugs, las tas ir, kalpot klikei? — Tu to nesini! Tas ir dauds breefmigali, ne lâ strahdat par prastu algadsi!"

"No taweem wahrdeem newaru ne la dauds isprast," Karlis peebilda.

"Kâ lai tu to ari faprastu, tu ne mas newari to eedomatees! Teatra direktoram Skrapè-Gudrixam bes faweem flatuwes peenahkumeem wajaga wehl spehlet fawai klikei agitatora lom. Man wajaga wizau personigu labumu dehl turet laudim runas, man wajaga eesagtees daschdaschadâs beedribâs un preeksch wizneem agitet un wizau personigas intrefes weizinat, man jaisleeto fawas runaschanas dahwanas, lai pazeltu famus maises tehvus kauschu azis par kreetneem wihreem, kamehr wixi pateestbâ naw wairak it ne las, lâ — lupatas! Man daschreis noschwidscham jalaro pret weseleem zilweku prahteem, jalaro pret laika strahwu, pat nedrihltu bihtees no tam, la dasch-

reis no aiskaitinateem laudim topu isswoestis ahrâ un peekauts. Tas wiſs man jadara, lai tikai wilktu ſawu dſihwibu, wehl efoſham muhschigâs bailès no lihdszenſchu konkurenzes, kuzi manim pat ſcho ruhktu maisēs kumofu nenowehl, bet puhlas pee ſinamas klikeš padarit manu ſtahwolli ſchaubigu un mani no weetas iſeſt!

„Ah,“ Karliš eemeta ſtarpâ, „tagad ſaprotuſ! Bet draugs, tadehl tew til maſ patſtahwibas? Eš jau ari tikai tadehl tiku par praſtu ſtrahdneeku, la negribesu ſtrahdat pret ſawu ſrds apſirxu un uſſlateem. Tomehr lai ari tagad eſmu tikai ſtrahdneekš, man ir ſawa paſchappirxa un paſchgeeniba.“

„To wiſu dariju mahkſlas dehl! Mana ſrds ſlahpa pehž ſlawas un eš jutos lainigš tikai uſ ſtatumes. Negribu leeliteš, Karli, bet eš eſmu daudš, koti daudš mahžiješ. Ar lahdâm ſinaſchanâm uſſahku ſcho gaitu — tihri paſcham launš, to atzeroteš! Bet eš puhlejoš, nelaidu garam ne til daudš, lâ melnš aiſ naga, laš ſihmejâš uſ manu teatra mahkſlu, eš wingrinajoš, un beidsot tiku preekſchâ wiſeem ſaweem konkurentem. Bet tew jau newajaga domat, la wixi buhtu lahdi leeli gari — tee ir wiſi lautixi beš jeb lahdâš jauſmaš un praſchanaš no mahkſlaš, gluſchi tahdi pat, lahdš eš agrat biſu. Jau daudšreis noſchehloju, la eſmu uſſahžis ſchahdu dſihwes gaitu, atſihſtoš, la manam draugam Indri- kim taiſniba, kad wixſch toreis man ſažija: no maniš ne kad ne laš kreetnš nebuſſchot iſnahkt!“

„Bet juhš tatſchu warat buht meerâ ar ſaweem panahlumem lâ dramatiſkš mahkſlineekš?“ Diſſira eemeta ſtarpâ.

„Meerâ!“ Strahpiš behdigi atlahrtoja. „To deemſchehl newaru wiš ſažit. Raut gan wiſadi puhloš un mahžoš, zauras naktiš meega neguledamš, nopehrloš derigâš grahmataš, žil mani wahjee apſtalli atkauj, tad tomehr ſche — wixſch peelika pirkſtu pee peeres — ſchi top deenu no deenas wežala un neſpehžigaka, tâ la man tâš leetas iſleekâš pa wi-

ſam tumsſchas un neſaprotamaš. Kad ari patš domaju, ka jau mahſflâ eſmu ſaſneedſiš deefin to eewehrojamu, bet tad, ja man atgadijums noeet uſ leelo Latweeſchu teatri, ar noſkumsſhanu jaatſiſt, jît daudš daudš man wehl truhſt.

„Bet waj tad tu wehl ne ſahduš lawruš neeſt eemantoiš, draugš? Waj tad tawi panahſlumi ne maš netop atſihtu no publikaš un rezenſenteem?“

„Rezenſenteem! — tee pee mumš gatawi raga lopi! Tee mani taiſni moralikâ ſinâ nolauj, mani pahrlleezigi uſflawedami, waj nopeldami, beš ka maš to leetiſki apſpreestu. Man taš ne maš neeet pee ſirđš, kad wixi ari daudſina, ka eš un mani ſpehli eſot bihſtami konkurenti leelaſam Latweeſchu teatrim; un leetpratejeem tomehr ne ſahduš ſpreedums netop došš, un tahdâ ſahrtâ preekſch publikaš un tautas Skrapè-Gudriakſch ne ka nenofiſimè. Wiſu launakaiš ir taš, ka, ſaut gan patš atſiſtu, ka ſtrahdaju pretim tautas leetai un ſawai pahrlleezibai, man daſchreiſ auglotaji japazeł waj debefiš, un tahdâ ſahrtâ jaapflahpè ſawi pateefige uſſlati un ſrđšbalkš. To wiſu upureju ſawai mohſflai, bet tatſchu panahſlumi mani newar apmeerinat!“ Beidſamaš wahrduš wiaſch teiza ruhlti ſmoiididamaš un tad, nogrimiš dſilâš domâš, druhmi luhlojâš uſ ſemi.

„Bet kad jumš tił daudš uſdewumu, tad juhš tatſchu dabujat labu algu?“ Eihſina newainigi teiza.

„Alga ir loti maſa! Par wiſam tam raiſem un puhlèm tiłai trihšdefmit peezuš rubluš par mehneſt, bet kaš iſdewumu —! Un turklaht wehl tagadejaiš teatra komiſijaš preekſchneełš — nedſirdeti plehſigš tehwiakſch — wehl eetura treſchu daku no manaš algaš un nodſer to, tà ka preekſch maniš atleek ſwarigš jautajums: kad atkal tiłſchu pee jauna uſwalka! Lai gan no manaš klikeš ne weenš newar leeliteeš ar pahrlleezigu launibu un godigumu, tad tomehr mine-taiš tehwiakſch pahrfpehji ſchâi ſinâ wiſuš. Wiſâ ſawâ muhſchâ neeſmu redſejiš nelaunigaku jilweku!“

„Ja, draugš, lai gan eſmu tiłai ſtrahdneełš, tad

tomehr nemainitu fawu stahwofli ar tawesju!" Karlis teiza.

Lihfira lihdsjeetigi usluhloja fawu wezo draugu. Wixai wixai liktens loti lehràs pee firds.

"Bes tam es esmu pafaulè weens pats, bes ne weena ihsta drauga un domu beedra. Tadehl tu ne mas newari eedomatees, zil loti preezajos, fatifdams wezus draugus un pasihstamus, kureem waru ustize-tees. — Ra buhtu, mihkais Karli, ja tewim isgahdatu rezensenta weetu pee fawa teatra? Tad tatschu wismasaf dabutu par fewi dsirdet prahtigu spreedumu!"

"Ja, mihkais draugs," Karlis atbildeja, parau-stitdams plezus, "tas man nedaritu ne kahdu godu, ar fcho liki eelastees jel wismasafas darifchanas! Un ko es la rezensents tatschu spehtu darit, ja man jastrahda pehz doteem preekhraksteem, kamehr es turpretim mihlu domu brihwibu? Es wehl arweenu gribu patstahwigi rihkotees, neewehrodams wisus fawus gruhtos apstakus."

Strohpiis tapa domigs.

"Karli, neatraidi tatschu manu luhgumu!" wixsch teiza pehz brihtira. "Kas tad par nelaimi, tu jau wari rakstir ari pehz faweem usflateem. Tu buhtu man weenigais domu beedris tani melnaja publi. Neatstumj manu luhgumu! Nahz, warbuht ka mehš it nemanot kopigeem spehkeem waram strahdat pretim fchai laitigajai strahwai!"

"Nu — tewis dehl paklaufschu!" Karlis pehz ihfas apdomafchanas fazija. "Kad mani familijas apstakli un laiks to atkaus — jo redsi, mans Anstis jau gul flims —!"

"Af ta!" Strohpiis lihdsjeetigi teiza. "Nabaga behrniasch! Waj til ween jums ir tas atwasites?"

"Til jau mums ir ta dahrgumira!" Lihfira juhtigi fazija, firsnigi luhlodamàs us fawu behrnu, kas tagad bija pamodees.

Tagad ari wezais draugs peenahza pee gultas un noglaudija flimà behrna waidfikus. Wixsch isrehma is labatas peeppadsmit lapeilu gabalu un peespeeda

Lihstnu to peereint — lai wira masajam nopehlot lahdaš apselfines. Wira! bija japeerem masa dah-wana, ja negribeja wiru apbehdinat.

Wezais puifs bija tagad loti aistustinatš. Wiraš firnigi preezajās par famu draugu kuso laulibaš laimi. Ja, Karliš bija daudš laimigaš, ne tā wiraš. Tam bija gan nabadšiga ahreene, bet eefšēlīgi, famā garā, taš bija brihwoš un nefaištits. Bet wiraš turpretim weenš patš pafaulē, gluschi nomahitš, zitu domu wehrgš! Wiram nebija usti-zamaš domu beedreneš, wiraš bija apšpeestš fehr-deeniš — no wira kluwa daudš praftitš, bet ne weenš wiram nejuta lihdsi wira behdaš.

„Tagad eefchu!“ wiraš atšweizinažās. „Peenah-kumš fauz. Man wehl jaapmeerina mana pirmā šubrete, taš pirmit pagihba. Nesinu, tā atkal islihg-šchu ar wiraš zeenijamo mahti. Man wišš jaišlabo, jo eš newaru beš šhiš jaunkundseš istikt; wiraš at-lahpšchanāš manai škatuwei buhtu nepeezeefšamaš sau-dejumaš.“

„Noschehloju,“ Karliš bašchigi peebilda, „ta tew manis dehl bija jafadurāš un japeedšihwo nepatiš-šchanāš!“

„Nu, naw jau ne maš til traki!“ Štrahpiš wiru pahrtuauza. „Jaunkundse ir gan drusku „zim-perliga“, bet gan jau pahrees, buhš atkal wišš labi. Ardeewu! Wehlu Anšišcham drihsu iswefekofšanaš!“

„Ubi laulatee draugi firnigi noštatižās pafat ša-wam aisejofšam draugam.“

„Rā redši, feewir, naw jau ne weenam dšihwe šchinis laitōš til šposcha!“ Karliš šazija Lihstnai, ar rolu apšehriš wiraš widuži. „Bet par Štrahpi man teefšam brihnumš. Ja, to zilwekš wifu neeefšehj, ja wiraš pehž tā zenschaš. Wiram bija eefšehšamaš no nemahžita lauku štrodera fešchōš gadōš pahrwehr-štees par teatra wadoni, lai nu ari ne wiš par nestn zil eewehrojamu; šchahda energija nudeen pelna at-šihšchānu. Noschehlojami tilai, tā wiram, tahdam zensfonim, jašalpo tahdeem negodigeem laudim! Šš

noproto, Lihšix', ka wixšch dauds, dauds nelaimigaks par mums! — Bet waj tu wehl šchaubees, mana axtix', ka es labošhos, ka es tapšchu pa wifam zits zilwešs?"

"Nē, Karli!" wixa fajija, wixam mihti luhlodamās ažiš, un peeglaudās pee wixa krukšs.

32. Mezereta fastapšhanās.

Karliš pateest kluwa zits zilwešs. Samu Lihšixai doto wahrdu wixšch stingri ispildija. Ne lahštes alkohola wixšch nerekhna wairš par šawām luhpām. Un kad ari kahdreis wixa kaunais gars wixu šklubinaja, eet peedšertees, tad taifni tani azumirlli, kur wixšch maikā patlaban gribeja usraugam likt wixam eeleet šchabi, arweenu eeschahwās prahtā masā Anššcha wahrdi: "Teht', nenodser naudixu! Memei wajaga naudixes, mums pirkt maifiti!" — un kaunais mušnatajš bija pahwarets. Tiklihdš darba laiks beidsās, wixšch tudak dewās uš mahjam un pawadija šawus wolas brišchus pee feewas un behrna, — kurešch pehdejais pamasam šahla atšpirgt. Ari wixa mantas šahwolliš labojās. Refnais usraugs, redšedams, ka Karliš labs dšehrajš, ka wixa alga arweenu nonahja uš tā šaukto "duršchniti", uš refnās apšalpotajas padomu, bija paaugštinajis Karli par faktoru un peelika wixam diwdesmitpeežas šapeikas pee deenas algas, atkal štipri uš to zeredams, ka leelakā naudas dala paliks wixa rolaš.

Kad Karliš pirmdeenā pehž datschas eeradās neseju maikā, usraugs wixu til laipni apšweiginaja, it ka kad wixu štarpā ne kahda šaduršchanās nebuhtu bijuše.

"Nu, draugeli, ismaksā man tagad labi kreetni!" wixšch šmeedamees wixu usrunaja. "Tu jau nu nahšfi par faktoru. Es ar wežo isrunajos, mums nahšs llaht wehl weena partija. Redšfi, draugeli, ka es preelšch tewiš pušlos!"

„Bet waj tad man ar buhs tahda alga, là wi-feem faktoreem?“ Karlis jautaja, preezigi pahrsteigis par tahdu wehsti.

„Sinams, sinams!“ refnais atbildeja. „Rà tad tu doma, la es tew, fawam draugelim, atraufchu! Alga buhs tapat là wifceem ziteem.“

Wirsch pasludinaja strahdneekeem, la jauna partija tiks dibinata, un peesauza to wahrduš, luri tai bija peedalami.

„Ja, un las tad buhs muhsu faktors?“ wairaf balsu us reift eesauzās.

„Welde!“ usraugs atbildeja. „Bet nu nelaiideet wiru tà wakà, lai wirsch ismatfà!“

„Ah, gut morchen, gut morchen, faktora lungs!“ nefeji norehmufchi zepures, flanijās. „Bet nu sprischtas, sprischtas!“ wiri fauja weenà balsi.

To wiri pagehreja pehz wezu wežà eeraduma. Newareja ne la darit; Karlis atwehleja usraugam, lai us wiru rehkinu dod par weenu rubli nodsert, bet to wirsch pats ari ruhpiigi peesihmeja fawà kabatas grahmatinā.

„Bet jums, faktora lungs, jadser pirmajam!“ nefeji wiram peedahwaja. „Jums jaeeefahl!“

„Dsereet ween!“ Karlis aibildinajās. „Es tagad newaru, jo neefmu wefels.“

„Ro nu blehnas! Kalab tad nu newar eedsert!“ wif pastahweja. Zists jau naw, ja ne wairaf, tad drusku pafmekē!“

Bet Karlis palika stingrs fawà apfarehmunā un nepeelika glahfi ne pee luhpām. Wirsch bihjas, la, ja to daritu, dserschanas laifliba wiru atkal nefa-grahbtu.

„Eh, to nu til dauds wiram mahzatees wirfū!“ usraugs pats usdserdams fajija. „Rad jau zilwels itin newar, tad jau newajaga ari speest! Nebaideetes, tad reise nahls, tad wirsch eedsers tà, la til to warefat wiram lihdsi turet. Wirsch ir welna puika!“

Nefeji ari wairs nespeeda Karli us dserschanu,

bet purinaja galwas par tahdu faktorū, kas newar eedfert.

„Statees, tā tas eet!“ daschi nedsebraji pee fe-wis nodomaja. „Kas tē nodser fawu pelxu, tas teel us preekšču. Tam jau tā jabuht, — tur tad gitadi refnajam peetiks dsert!“

Bet zaur zaurim xemot, fenakee darba beedri neslauda Karli, so wixi pasina to tā zihrtigu strahd-neeku un klusu zilweku.

Bet laipnais ustraugs wixu newareja isprast. Ne wixšč dsehra, ne maikā rahdijās, neds ari wi-
nam ko ismaksaja. Krogā wixšč nespehra ne labju — ar wahrdu fatot, wixšč bija pa wifam pahr-wehrtees.

„Wadsi, draugeli, kas man ar tewi buhs?“ ref-nais wixu lahdu deenu usrunaja. „Kad tu man is-maksaji?“

„Es neefmu ihsti wefels, nedrihltu wairis dsert,“
Karlis iswairijas.

„Dho!“ ustraugs eesauzās, isbrihnijees par tahdu wixa pahrwehršchanos. „Tad issauz man weenam pa-
ščam! Waj tad tu mani pa wifam esi aismirsis, draugeli?“

„Newaru jums deefin ko issaukt,“ Karlis atbil-deja. „Man tatschu mahjās tagad behrns guļ flims — ahrsis un sahles jamakā!“

„Nu ja — ja — bet kad es tew tahdu labumu efmu darijis, tad tu tatschu man drusku wehlefi ee-dsert us fawa rehina? Waj es tew nepaaugstinaju algu?“

„Par to jau es ari jums efmu pateizees,“ Kar-lis atbildeja un apklusā.

Ustraugs noruhza. Tomehr wixšč apmeerinajās ar tām domām, ka tas muhsčam tā wis nepaliks. —

Bija peenahluše fwehtdeena. Karlis jutās tagad laimigs un gluschi zits zilwels. Dsihwe wixam isli-kās til jauka un patihlama, tā ka wixšč nebuhtu ne ar wisleelako bagatneeku mainijees. Skaisā, ustizama feewixa un masais sproggalwitis, kas tagad wixam

peeglaudās — waj ta nebija bagatiba, waj ta nebija manta, par to zits buhtu atdewis selta laudses, lai tikai to waretu eeguht?

Masais Anstis, tehwa preeks un zeriba, bija zaur ruhpiģā ahrsta puhlixeem pilnigi iswefelojees un fskraidija tagad jautri aplahrt pa maso istabu, drihfi mahtei peekerdamees pee swahrkeem, drihfi usrahpdamees tehوام kkehpi un ffrnigi peeglausdamees pee wira kruhts.

„Es domaju, Dihfira, waj mehš fchodeen neais-eetum basnizā?“ Karlis usrunaja fawu feemu. „Apgehrbees, eefim! Deepeene jau warēs palikt pee Anfscha.“

Dihfira lehni nosarka un ne la neatbildeja.

„Teh! es ari eefchu lihdsi basnizixā!“ Anstis luhdsjās. „Es gribu redset, tā isflatas basnizixā!“

„Wafaru, wafaru, tad buhs flits laizixsch, manu dehlix,“ tehws atbildeja. „Tad es tew nopirfchu jaunus swahrzixus, tad eefim wif basnizā. Tagad ir auksts laukā, tagad paleez mahjā, tu jau ari wehl neefi ihsti wefels.“

„Waj Deewixsch negrib, tā ar wežām drehbēm eet basnizixā?“ Anstis newainigi pšahpaja.

„Rā tad, mihkrais Anst,“ Karlis nofarzīs atbildeja, „basnizā peenahlas eet glihti gehrbuschamees.“

„Bet wafaru es buhschu glihti gehrbees!“ Anfscha azis ais preeka eemirdsejās. „Tad tu man nopirfi jaunās drehbes?“

„Ja, ja, manu dehlix!“

Puika abām rozixām zeefchi apkehrās tehوام ap kaku.

„Teh! masais fmaidija. „Kad tu buhfi wežs un newarefi wairs strahdat, tad es atkal tew nopirfchu jaunās drehbes!“

Tehws nofkuhpstija maso mihluliti us peeres un palaida to semē.

„Nu, Dihfira,“ wixsch uszeldamees teiza, „eefim! Neefam tagad ilgi kopā bijuschī deewnamā!“

„Es domaju, Karli —“ wira iswairidamās at-

bildeja — „nu pat lã Anfitis peezeblees no flimibas gultas — es palikſchu mahjã pee wira.“

„Bet Seepeene jau pee wira paliks.“

„Ko nu Seepeene, wezß zilweßß —! Palikſchu labat pate mahjã. Wehlat, kad dabuſim Anfiſſham peegahdat jaunã drehbess, tad eestim wiß trißß.“

Karlis redseja, la wira nebija peerunajama, un tadehl nodomaja weens pats eet. Wiraſch tuwojãß ſchirſtam, ar noluhlu, is ta isæemt ſawas ſwehtdeenãß drehbess, ko apgehrbt mugurã.

„Pag', es isæemſchu!“ Lihſira aisseidsjãß tam preelſchã. „Tu wari maſgatees, es tamehr noſuſaſchu drehbess.“

Karlis ari pallauffja. Wiram nenahja ne prahtã pahrdomat, tadehl wira ſcho nepeelaida pee ſchirſta.

Wiram, atwerot ſchirſtu, tulit buhtu duhrees azis, la Lihſiraß weenigãß goda kleites trubla. Bet kur ta bija palikufe? — Ta atradãß kihlu-namã! Kad maſais Anfitis ſahla atſpirgt un wiram wajadseja dot ſpehzigu baribu, lã ahris bija pawehlejis, Lihſirai zehlãß jaunãß ruhpeß, jo wirai nebija ne lapei-lãß naudaß, par ko maſajam flimneekam waretu wißu pagahdat. Ai, lã wirai firðß ſahpeja, newarot ispidit behrna daſchu pat neezigu wehlejumos. Bet tẽ wirai labãß domãß eefchahwãß prahtã: wira jau wareja eekihlat ſcho ſawu weenigo drehbju gabalu un par to naudũ maſajam peegahdat wißu wajadſigo, gan wehlat, kad pelra radisees, warẽß to atkal isæemt. Tomehr Karlis to nedrihtseja ſinat, wira gribeja tam aistaupit jaunãß firðßſahpeß.

Wira zereja maſalais rublus peejuß waj ſeſchuß par to dabut — bet lã wira maldijãß! Tikai pahris rublu taſſatori wirai folija un turklaht wehl augſti prozenti tika pagehreti! Wira iſtaigaja wiſãß ſinamãß weetaß, lamehr beidsot nonahja lahda tibri jaunã, preelſch pahris nedekãm eerihlotã kihlu laſẽ, lura peedereja lahðai ſeeweetei un tapa ari no ſchis wadita. Lihſira ſcho beidsot paſina par agrako Dreyberg madamu, lura wiru toreis ar ſeltleetãm tiſ flau-

digi bija peetrabpuse. Dreybergeene bija nofehdejuse feschus gabus zētumā un tur pa wifam nofirmojuse. Newaredama wairs topt agrako weikalu, wixa bija atwehruse žihlu kafi.

„Kas jums tur par drehbēm?“ madama laipni waizaja Lihstīrai.

„Weena kleite. Bet zil procentu juhs xemat?“ Lihstīra jautaja, kamehr takfators, gluschi nogahjees wihrs ar firmu galwu, atraišija šainiti un wehrigi apluhkoja drehbi.

„Tikai trihs par mehnest, mana mihla,“ madama šmaididama atbildeja. „Zitur wifur xem tšhetrus.“

„Zil juhs man warat aisdot par to kleiti?“

„Ko tē war aisdot — pahris rublu!“ takfators nizigi šajija, isflahstidams kleiti us galda.

„Bes peezeem rubleem es newaru dot!“ Lihstīra pastahweja. „Man tikdauds naudas wajadsigs, un drehbe ari ir to wehrta!“

Madama xehmās ari šawu reisi apskatit kleiti.

„Drehbe nu gan naw til dauds wehrta,“ wixa isfkaidroja, „bet tā ka esmu jauna eefahzeja, un man kundes japeelabina, tad jums ari došču tikdauds; bet tad jums jamatšā pusprocentu wairak, zītadi tas neeet!“

Lihstīra gan gribēja nofauletees masak, bet madama neatlaida, un tā ka wixai naudas til šteidsami wajadseja, tad wixai beidsot tomehr bija japadodaš. Wixa noškumuse atdewa šawu bruhtes kleiti, jo wixai koti grehti nahzās, šķirtees no mihla drehbes gabala, un šarehma naudu; bet papreestch wixai bija japarakšā šhmite, ka wixa madamai pahrdewuse kleiti. „Tas noteek tikai droščibas dehl,“ šhi isfkaidroja. „Bet tas ne buht nekriht šwarā; juhs warat katrā brihdi isxemt šawu drehbi, atmatšadamas aisdoto naudu lihds ar prozenteem. Tā, nu mehš esam šklaidribā! Apmellejeet mani atkal drihšumā un eeteizeet mani ari šaweem pašhštameem!“

Lihstīra drihši aismirša šawas šlumjas, jo nu wixa wifu wajadsigo spēhja nopirkt preestch šawa behrna. Un masais azim redsot atšpirga, bija jau til

tabīi iswefelojees, ta wareja ſchodeen pa iſtabu ſkrai-
dit aplahrt. Wixai nu gan truhka ſawa labalā
drehbu gabala, wixa newareja wairš aiseet baſnizā,
bet laš par to! — par ſawa behrna weſelibu wixa
wehl jo wairaf preezajās. —

Bet tad Karliš wixu ſchodeen uſaiznaja lihdi
eet uš baſnizu, tad wixai gan ſawadi palika ap duh-
ſchu. Wixa tatſchu ne fur wairš laudiš newareja
rahditees! Bet wixam tomehr newajadseja ſinat
leetas ſaſtahwu. Kā wixa iſbihjās, tad wixſch gan-
drihſi jau atflehdſa ſchirſtu. Wixſch buhtu wiſu
nopratiš, un taš buhtu loti ſahpinajiš wixa ſirdi,
taš buhtu wixam biſiš tilpat kā moraliſkš pliziš.
Nē, wixſch nedrihſteja no tam ne kā manit; wixam,
taš tagad jutās tiſ laimigš, newajadseja baudit ſcho
ruhko bileri.

Karliš noſkubpſtija ſawuš mihkoš un laimigām
juhtām dewāš uš baſnizu. Wixſch bija ſchodeen loti
uſmanigš deewahrdu klaufstajš. Wixſch pateizās ſa-
wam Raditajam, kā ſchis wixu bija wediš atkal uš
taiſno zeku un glahbiš wixa behrnam dſihwiibu. Wixſch
peeluhdſa augſto debefš tehwu ari par ſaweem mihka-
jeem, un, ſtiprinatš garā, atſtahja deewnamu.

Un zil lihgfimš wixſch jutās, tad neſauſchi uš-
tehra ſawā weſteš labatā diwdeſmit lapeiķu gabalu.
Taš bija tē warbuht ilgi gulejiš un uſglabajees no
laimigajeem laiķeem. „Tagad wareſchu Anſiſcham ko
pahrneſt!“ wixſch preezigi domaja. „Eai nu gan wi-
xam neeſmu ne kā apſolijiš, tad tatſchu zaur to ma-
ſajam dariſchu wehl leelaku preeķu!“

Wixſch dewāš uš Daugawmalāš krahmju tirgu,
tur wixſch gribeja preeķſch behrna iſmeklet kaħdu dah-
wanu. Wixſch pahrſtaigaja wairaf reiſchu tirguš lau-
lumū un beidſot nopirka maſajam kaħdu rotakāš leetixu.

Kahdš firmš, nodilufchōš ſwahrlōš geħrbees wiħ-
reetiš wiſu laiķu bija noſtatijees uš wixa darboſcha-
noš un liſāš wixu paſiħſtam. Ilgi wixſch ſchaubijās,
bet beidſot tatſchu gaħja Karlim klaħt un to uſrunaja.

Karliš ahtri apgreesās. Wixſch iſbriħniſees uš-

luhkoja swescho. „Es juhs, lungs, nepasihstu,“ wirtsch atbildeja.

„Es esmu, sinams, loti pahrwehrtes,“ sweschais turpinaja, „bet tu tapat! Til ko wareju tewi pasiht!“

Karlis usmanigati apluhkoja scho wihru — un lehni fatruhlas, bet tad wira gihmis peepefchi kkuwa bahrgs un zeets. „Atlahpeetees no manis un nenahzeet man ne tad wairs zelâ!“ wirtsch tam strupi atzirta. „Es no jums ne la wairs negribu finat!“ Wirtsch atgreesa tam muguru un gribeja eet projam.

Bet sweschais nebija wis til weegli atbaidams. Wirtsch folehra Karli ajs rotas un aistureja wiru. „Karli, waj tu esi dufmigs us mani?“ wirtsch fazija pahrmetoschu balfi. „Waj es mas biju wainigs pee tas leetas? Pirms istauja mani un tad, ja gribi, nosodi!“

„Atlahpees, fahntan!“ Karlis nitni uskleedsa. „Tagad tu mani gan wairs nedabusî famods nagods!“

Sweschais azumirlli stahweja ta apstulbots. „Karli! Draugs!“ wirtsch teiza fahpigu balfi. „Waj tu pateescham wari no manis kaunu domat? Es dariju to preefch tewis, un tu ta atmaksa manu labfirdibu! Es tewi jau fen esmu gribejis fastapt un tew gribejis pa eespehjai atlihdfinat wifu saudejumu, kurfch tew bija jazeesch ne wis zaur manu wainu, bet zaur manu neapdomibu. Waj es patš neefmu ne wainigs zeetis? Bet zaur flahdi jau zilweks top gudrs!“

Schis firmais wihrs nebija ne las zits, ta Karla zitreisefajis draugs — Erpowitschs.

Wirtsch til dedsigi aistahwejas, ta Karlis fahla jau schaubitees par wira noseegumu un eelaidas wairaf ar wiru walodas.

„Es tewi nefaprotu! las tad gan zits buhtu bijis wainigais, ja ne tu?“ Karlis netizigi peefshmeja.

„To es tew te atflahiti newaru isteift,“ Erpowitschs atbildeja. „Nahj, eefim te pat tuwakaja dsehreenu pahrdotawa, un es tew wifu galu no gala is-

stahstifchu; tad tu warest spreest, waj es waj zits bija wainigs!"

Karlis wirram paklaufsja, laut ari ne labpraht. Wini abi eegahja nezil tahku esofcha wihnusi.

Rahds zilwels, dikti lauledamees ar lahdu tirgus feewu, it nemanot bija nollausijees wiru farunu. Wirsch, la rahdijas, newareja weenotees ar pahrdewesju un, sabahrees ar wiru, eegahja wihnusi, ais dufmam eemest lahdu tsharku. Tur wirsch eesehdas kahda istabas faktâ, is kura netrauzets wareja apluhlot Karli un Erpowitschu un ari dauds mos fadsirdet wiru farunu.

"Un tu pateest domaji, Karli, ka es tewi tishcham gribesju eegrubst postâ?" Erpowitschs firnigi fazija fawam draugam. "Arè, la tas eet pafaulè! Tee goda wihri, kas muhs abus peekrahpa, isgahja bes foda, un mums gluschi newainigeem bija jazeesch! Kahda nelaimie tad nu buhtu bijuse, waj nauda weenâ waj otrâ weetâ nogulbita, ja tikai tee goda kungi nebuhtu to noblehdijusch. Bet nu eedsjer, wezais draugs, lahdu lahsti!"

Wirsch bija pafauzis schrabi un alu, gribedams usseenat fawu wezo draugu.

"Paldees, es nedferschu!" Karlis pateizās. "Es eenihstu reibinoschus dschreenus!"

"Whâ!" Erpowitschs eefauzās. "Tu newareji wis aprast ar prastu schrabi un alu! Ja, ja, wezais draugs, bija reis laimigi laiki, kur mehds dscherram konjaku un schampani; bet schee laiki deemschehl pagahjusch. Deesta, Karli, waj mehds wairs peedsthowosim tahdas deenas!"

"Es jau fen esmu pahrleezinasees, la schuhposchana neatnes ne lahdu laimi, tadehl es no tas ari esmu atfazijees. Bet teiz man, Rudi, lahds welns tewi toreis gumbija, man nosagt naudas papirus un wiltot rakstus un isxemt naudu no kreditbankas? Tu tatschu ne kahda sira newari noleegt, ka nebiji wainigs!"

"Tas tew gan ta isleelas, bet pateesiba es ne lo

launu nedomaju. Es tatschu pasinu tihri labi tawu stahwolli, la tu biji us beidsamo nodsihwojees; tu jau man neflehpi famus apstallus. Un waj tad es tew ari neislihdseju, zil wareju? Tu tatschu pats sinaji, la es pateesi ne mas nebiju til bagats, la tew arweenu wareju dot naudu, kuru ne kad neprafsu atpafal. Kad tu no manis reis prafji desmit rublus, tad, tizi man, man pascham dauds wairaf nebija, un man palika tihri schehl, la man buhtu jaaisbilidinajas ar newareschanu. Tu buhtu warejis taifit blafus eexehmumus, bet tu ar weenu atraidiji manu padomu. Tu to negribeji, bet es tur neatradu ne lo launu."

Wixsch pasneedsa Karlim papirofu, lo schis gan peexehma, bet par wixa wahrdeem netizigi purinaja galwu.

"Ja, ja, Karli," Erpowitschs, aiffmehlejis, atkal usfahfa. "Ta la tu tam pretojees, tad es gribeju preeksch tewis gahdat. Tihri weenalga, domaju, waj nauda weena waj otra weetâ noguldita; par to jau ne weenam nebija flahde, tad es to usliku us leelateem prozenteem, ar kureem domaju tew islihdset no taweem paradeem. Bet ja es buhtu sinajis, la wezais Nordmillers un wixa firmais grahmatwedis tahdi blehschi, tad ne muhscham nebuhtu to darijis. Es tatschu tihschu prahtu nebuhtu skrehjis nelaimê. Scheem tilai, Karli, tu wari pateiktees par famu postu; zaur wixu blehdibu tu tilai kriti. Es pa wifam zitadi biju to nodomajis. Mehs buhtum to naudu tur pahris gadus paturejuschî — un tew bija lihdssets, tu buhtu atkal bijis us lahjam. Bet ta bija no manis nepeedodama weeglprahtiba, la es labaki neispehtiju wezo blehschu stahwolli, jo tad es buhtu pahrleezinajees, la scheem tehwireem ne weens zilweks ne farkana grascha wairs neustigeja. Ta bija mana wahjiba, un scho wahjibu wixi isleetoja fewim par labu!"

"Tu buhtu to manis dehl darijis?" Karlis eefauzas. "Nè, nè — es tew netigu, tu man gribi

eestahstit neelus. Tagad tu tà runà, het toreis tew bija pa wifam zitadi noluhki."

"Es jau sinaju, ka tu man netizefi, ka tu man wifw wainu uskraufi!" Erpowitschs fajija leefuligu balfi. "Sawa pafcha labà jau man to newajadseja darit, mani apstakki mani ne mas us to nespeeda — tikai drauga deht to eedroschinajos! Bet nepateiziba jau ir pafaules alga! — Ta jau naw pirmà reise!" Wixsch jutàs aiskahrts un nobeidsa walodu. Atspeedis galwu us rolu, wixsch domigi ispuhta flus duhmus gaisà.

Karlim palifa jau wixa schehl. Warbuht ka wixsch runaja pateesibu, warbuht ka wixsch ari bija labi domasie, het littenis issauzis wixa bespatigo nodomu. Bet ja Erpowitscham bija taifniba, tad wixsch to ar faweem pahmetumeem gan bija loti eewainojis. Un ko tatschu wixa bahrgee pahmetumi lihdsesja? Tur tatschu ne ka wairs newareja grofit.

"Bet tà tad tew tagad flahjas?" wixsch to fliti usrunaja. "Ar ko tu tagad nodarbojes un no lam tu pahrtteezi?"

Erpowitscha gihmis atkal usjautrinajas. Wixsch manija ar flepenu preeku, ka Karlis wixam fahla tizet.

"Tu jau fapratifi, ka es pehz tam, tad biju no-deenejis fawus gadus arestantu rotà, newareju wairs tikt ne lahda ofizielà amatà. Bet tomehr es finu fewim atraft pahrtiku. Es arweenu esmu pratie lihdses-tees, — tapat ari tagad; bet tas man gauscham keràs pee firds, ka tu mani turi par besgodigu krahpneeku un sagli. Tas ir breefmigi, dsirdet pahmetumus un mantot nizinafchanu no drauga, kura deht wifu pafavle esmu saudejis!"

Karlim beidsamàs schaubas suda, wixsch fahla Erpowitscham nopeetni tizet. Schis bija manigi pratie, wixam smiltie laist azis.

"Nexem par launu, draugs!" Karlis wixam fajija. "Bet pirms dod man peerahdijumus, tad es tew tizeschu."

„Karli!“ Erpowitschs preezigß wixam sneedsa rolu. „Es tew to gribu peerahdit, la esmu gluschi newainigß; tu saudeji zaur mani tuhlstoschuß, bet tagad tu zaur mani toß atkal pelniß. Kur ween warefchu, tur preefch tewiß gahdafchu!“

Karlis wixu usluhloja neustizigam azim. Wixu ahreene ne mas neleezinaja no tuhlstoscheem.

Erpowitschs usmanigi apflatijas wisaplahrt, waj lahds nenoklausas wixu farunu. Bet istabâ wairaf nebija, la minetais zilwels, las fehdeja laktâ pee pascham durwim un, nolahris galwu us fruhim, fnauda pee fawas brandwihna glahses. Râ rahdijas, wixsch ne la wairs ne redseja ne dsirdeja. „Lai wixsch ari dsird,“ Erpowitschs domaja, „wixsch tatschu ne la nefaprot no tahdam leetam, wixu deht es drofchi waru stahstitt Karlim famu nodomu.“

„Karli!“ wixsch noslehpumaini eefahla. „Es nomanu, la tawi apstakki newar buht wifai sposchi — brauz man lihdsi, un es tew rahdichu, la tu, weenigi parastidams famu wahrdu, warefi nofelnit tuhlstoschu rubku!“

Karlis fabihjas par schahdu preefchlitumu. „Tuhlstoschu rubku — tilai par fama wahrda parakstu!“ wixsch aistahris fajija. „Ne, lungs, tad juhs mani nepasihstat. Es ne tad neeelaidichos tumfchâs leetâs. Es negribu tahdu pelxu, tura panahlama weenigi netaisneem lihdselleem.“

Zilwels laktâ neganti eekrahjas. Erpowitschs apmulka par schahdu Karla strupu atraidichanu.

„Reefi jel behrns!“ wixsch eefaugâs. „Tur naw ne lahda blehdiba; tew par to ne las launs nenotiks. Brauz man lihdsi, pahreleezinajeß patß, un tad faki, la tu negribi. Tamâ weetâ drofchi fimteem rastos, las to daritu; bet es tew la wezam draugam gribu nowehlet fcho pelxu. Es leetu famu galwu lihla, la tew ne las launs nenotiks — wifu atbildibu es nemu us fawi!“

Wixsch aistureja Karli ais rolas, lursch jau pataban bija peezehlees un gribesja aiseet.

„Neatrumi schahdu pelau, neefi behrns!“ Erpowsitschs fazija. „Waj tu wehl neefi isbaudijis, zil gruhti, pafaulê lautees ar truhkumu un nabadsibu? Nu tew pelau gadas — un tu gribi to laisi garam! Tu tatschu wehl ne mas nesini, waj ta leeta mas til wahriga ir, ta isleetas!“

Erpowsitschs wixam wifai usmahjas, ta ka wixsch klawa jau schaubigs. „Zuhstoschu rublu!“ Karlis pee sewis domaja. „Tos es waru noguldit preefsch fawa Anfscha, un tad —“

„Es braufschu gan tew lihdsi!“ wixsch, apdomajees, atbildeja. „Bet isteiz man pirmo fawu nodomu. To es tew faku, ja tew buhs blehdigi noluhki, tad es tew ne par lo nepeebeedroschos!“

„To wifu tu pato dabusi sinat tur, kur mehso nobraufkam,“ Erpowsitschs preezigi fazija. „Bet parunafimees nu, ta tew lihdsi schim klahjees, tad es tew atkal pastahstischu, lo es wifu esmu peedschwosis, lamehr neefam tikufchees. Tu warbuht ne mas nesini, ka mana Erna wairs neatronas schini pafaulê, leelas behdas wixau nomahja. Bet fahde, ka tu nedseri, tad mumo walodas labaki weikto.“

Karlis isfazija fawu lihdsjuhtibu par Ernas nahwi. Wixsch nosehdas fawam draugam pretim un fahka ar wixau dschwaki patreektees.

Pa tam zilweks bija pamodees. Wixsch metleja pa labatam lopâ wara naudas gabalus, ar lo famalkat isderto tscharku; to padarijis, wixsch grihtojoscheem foleem isgahja ahra.

Bet til lihdsi wixsch bija isgahjis us eelu, tad wixam wifs dschrumo lilas buht nogahjis. Stingreem foleem wixsch tuwojas suhrmanim, kas atradas ne zil tahku no dschreenu pahrdotawas.

„Schigli dodeet man fawu mehteli un numuru!“ wixsch schim usfauza. „Kahpeet semê no bukâs! Tagad es tahdu laiku spehleschu juhfu lomu!“

Suhrmanis pahrschteigts platam azim usluhloja zilweku un gribeja jau fahkt wixau nolamat.

„Nebrihneetees!“ schis fazija un, atpogajis

farwu mehteli, parahdija fuhrmanim fposcho polizista mundeeri.

Tad lihdsaja. Fuhrmanis azumirlli bija semê no bukas un atdewa fweſchajam farwu jepuri un mehteli, kura ſchis ahtri eetehrpâs. Azumirlli ſchim ari bahrſda bija peeougufe, un drihſt wirſch fehdeja uf bukas un it meerigi kuhpinaja farwu zigaru.

„Schê jumâ ir!“ wirſch paleezees, eedewa pajuhga ihpaſchneekam peezu rubku gabalu. „Sagaidheet mani ſchepat atpataf. Bet nemineet no wiſas ſchis leetas ne weenam ne puſchplehſta wahrda!“

„Paldees, kungâ!“ fuhrmanis pateizâs. „Es tureſchu muti, ne weens mani te nepaſihſt —!“

Wira weetneets wiram meta ar roku, lai atlahpjas, jo patlaban Erpowitſchs ar Karli isnahja uf eelu. Uſtahdinatais fuhrmanis ſchigli aif ſcheem eelihda dſehreenu pahrdotawâ.

„Reeft behrens, Karli, brauz lihdsi!“ Erpowitſchs ſtubinaju farwu beedri. „Ro tad tu wari pee tam paſaudet? Tad tatschu tu dſirdeſt it wiſu!“

„Kungi, waj braukſim?“ fuhrmanis abus peeklahjigi uſrunaja.

„Nu, manis deht!“ Karlis ſazija, eefahpdams pajuhgâ. „Misbraukt es waru, bet ja nebuhs tâ, tâ wajaga, tad —“

„St!“ Erpowitſchs peegrubda wiram pee ſahreem un ari pats eefehdas droſchlâ.

„Uſ kureeni tad, kungi?“ fuhrmanis jautaja.

„Kraſnaja gorla!“ Erpowitſchs paſazija. „Laiſch!“

Fuhrmanis peewilla groſchus, un droſchla aifrivoja pa ſchauru, nelihdseno eellau, lihds beidsot isnahja uf leelo Maſkawas eelu.

„Waj ſen, lamehr tawa ſeewa miruſe, Rudi?“ Karlis uſſahla walodu.

„Wairaf ne tâ preekſch mehneſcha laika dabuju to ſinat,“ Erpowitſchs, nepatihlami farauzis peeri, atbildeja.

„Dabuji ſinat? Waj tad tu ar wiru kopâ nedſihwoji?“

„Mana ſeewa man ne tad newareja peedot manu

weeglprahtigo foli," wirtsch ihdfigi teiza. „Pehz tam, tad mani atlaida brihwā, wira naw ar mani runajufe ne wahrdu — wira mani arweenu strupi atraidija. Bet lai nu paleel! Un wiraas glihta radineeze, tagadeja Scheroma bankas ihpafchneeze, ari gar wiru nebija likufes sinat, lai gan es weenigi zaur wiraas tehwa blehdibu tapu nelaimigs!“

„Scheroma bankas ihpafchneeze? Waj ta naw zitreiseja Nordmillera jaunkundse?“ Karlis peepefchi eesauzas.

„Ja pate! Es reis luhdsu scho bagato, flaiſto atraitni pehz masa pabalſta — un lo tu doma, ta wira man palihdseja! Wira man eedewa desmit rublus un pee tam wehl rahdija flahbu gihmi! Wehlat es wairs ne tad neefmu pee wiraas peetizis — wira gluschi weenkarſchi pawehleja mani atraidit. Tapat ari wiraas wehstules, kurās istehloju famu behdigo likteni, palika neewehrotas. Ja, ja, tahdi ir tee bagatee zilweli!“

„Waj tad Scheroms ir miris?“ Karlis jautaja, kuram, atgahdajotees Hermineſ, metās tagad it ehrmoti ap ſirdi.

„Sen jau! Bet ſchai kundsei nauda rahdas buht wiraas Deems — un Jents, ſchis wezais blehdis, ir tas publikis, kas apfarga wiraas mantu!“

Karla truhkis tagad ſawadas juhtas pamodās. Wirtsch nogrima dsilds domu ſapnās. Wira zitreiseja mihlala, flaiſta Hermine, bija tagad atkal brihwa un bes ſiras bagata! Un wirtsch — wirtsch grausa zeetu maifes garofrau, kas wiram bija gruhiti janopelna, ſuhreem ſweedreem lihſtot. Laiki bija groſijufchees, liktens ſawadi wadijis wiru zelus. Ruhkta pahrbaudifchanas brihdi tas wiram bija peeſchlihris uſtizamu ſirdi, kuru wirtsch tagad neiſſakami mihleja, pee kurās wirtsch baudija debes laimibu, un ja kas wehl truhla pee wira laimes, tad tas tilai wareja ſihmetees uſ wira knapo rozibu. Ja liktens ari wiru daudsmas buhtu apdahwinajis pafauligam mantam, tad wira familjas laime buhtu bijufe neapſinama! Wehſt par fa-

was agrakās mihlakās bagatibu wiru padarija flaudigu. Ne tad wiram nebija bijuse tahda zenschanās, eeguht laizigas mantas, tā taifni tagad.

Tai gan wirsch it labi nogida, ta Erpowitscha peedahwata pelna nebija dabunama godigā zelā, tad tomehr wirsch dedsa aij sinkahribas, dabut flaidribu schini leetā. Bet ja Erpowitscha peedahwajums buhtu peexemams, kas tad gan buhtu laimigaks par Karli!

Droschka jau bija safneeguse gorlu. Erpowitschs usfita fuhrmanim us plezu un lika tam eegreestees tahdā fahra-eelina.

„Ahā, pee schis schukilu ligdas!“ fuhrmanis noruhza zaur sobeem, tad Erpowitschs wiram pawehleja apstahtees pee tahdas dsehreenu pahrdotamas.

„Zit jums peenahlas, fuhrman?“ Erpowitschs jautaja, isnehmis mafu.

„Kungi jau nu paschi sinās!“ schis pasemigi atbildeja.

Erpowitschs eedewa wiram trihsdesmit kapeikas.

„Kungs, wehl jau tahdu druszixu wajadsetu!“ fuhrmanis luhdsās. „Ja ne wairat, tad tahdu buteli alus!“

„Nu tad nahz eelshā un eedser us mana rehline tahdu buteli!“ Erpowitschs fazija, un ar Karli dewās wihnusi.

Fuhrmanim schahds peedahwajums rahdijas buht loti patihlams. Wirsch schigli nolehza no butas un feloja wineem.

„Dodeet fuhrmanim us mana rehline buteli alus!“ Erpowitschs usfauza busetschilam, tahdam schaubigam zilwelam, kas ne tad otram neflatijas taifni azis.

Schis ari azumirlli ispildija wiru pawehli, un fuhrmanis, apfehdees pee busetes, fahla dsert fawu alu, kamehr Erpowitschs ar Karli eegahja dsklakti dibinā.

Tur Erpowitschs lika flakti apweiktis no fapulzejuschamees, kuri wifu laiku likās. Us wiru jau esam gaidijuschi.

„Nu, Erpowitscha kungs, waj esat tahdu usdabujuschi?“ tahds glauns kungs wiram pirmais snee-

dja rolu pretim. „Zeb waj warbuht fchis patš lungs to usremfees?“

„To tulit norunafim, Stiltrechtera lungs,“ Erpovitschs atbildeja. „Es domaju, fcho lungu mehš peedabufim gan, tabehi la wirtsch man wezš pastštams. Bet mums wajaga wiram tilai to peenahzigi atlihdinat. Kur juhs waretut atrafi wehl wefeligaku zilweku!“

Ziti fapulzejuschees pa dalai siakabrigi, pa dalai neustizigi ufflatija Karli, jo wixi warbuht fcha gihmi nelafija täs ihpafchibas, lahdu wixem wajadseja. Uri Karlim atlikäs tagad drufku laika, apluhlot wifus tos gihmjus; bet tee wiram islikäs pawairaf fchaubigi un, dsirdedams Erpovitscha farunu ar otro lungu, wirtsch tulit noprata, la të tumfchs weikals nodomats. Wirtsch noscheloja, la bija klauffjis Erpovitscham un wiram brauzis lihdsi.

Bet fuhrmanis, fehdedams pee bujetes, usmanigi ween klauffjas, gribedams fadsirdet fcho lauschu farunas; bet pee tam wirtsch isturesas koti apdomigi, lai wihnuscheels to nemanitu. Scho tehwiru wirtsch jau labi pasina, jo bija wiru wairaf reises peekehriš un nodewis teesam.

Wiram blakus pee bujetes fehdeja lahds wezš, firms uhfainis, kuru us pirmo agu usmeteenu wareja pastht par galigi peedsehruschos. Wiram weenumehr butele brandwina un butele alus stahweja preekfcha us galda, no kuran wirtsch pastahwigi drihfi no weenas, drihfi no otras eedsehra. Stihwam azim un ar fawadu preeku wirtsch usluhloja dsehreenu fawâ preekfchâ, la lab tas buhtu wiru weeniga laimu un manta pafaulê.

Fuhrmanis paslepus wiru apluhloja pehtofcham azim; fchis wiram rahdijas ari esam pastštams, bet newareja tilai atzeretees, kur wiru bija redsejis. Pehz brihtira wiru azis preezigi usleesmoja, un wiru waibstos wareja nolast, la wirtsch dsehraju bija pasinis.

Dibina lahds tehwartsch ar melnu bahrsdu pat-

laban pafauza Erpowitschu fahnus. „Waj juhs ar wiru jau falihgät?“ wirsch schim jautaja. „Kad til juhs wiram neefat pa dauds apfolijufchi! Ja wiram bod diwdefmit waj diwdefmit peejus — tad jau pilnigi deesgan!“

Ari kahda feeweete peespraudas wineem flabt, kuru mehš tulit pashstam par Dreyberg madamu.

„Tà nu gan nè, mihleis lungs!“ Erpowitschs stingri atteiza. „Ja wirsch to usremas, tad wiram mafakais tuhftofchu rublu wajaga dabut!“

Madama ar melnbahršdi eephehta platos azis.

„Waj juhs esat traki?“ wini abi reise eefauzas. „Kam tad wiram til dauds jamalka? Kas tad mums pascheem alleet! Tahdu zilwelu tatschu deesgan, kas scho neeku isdaris dauds lehtaki.“

„Ja jums ir lehtaks, tad xemeet ween!“ Erpowitschs paraustija plejus. „Juhš gribat weeni paschi eebahst wifu laupijumu fawàs teschàs un zilwelam, kas preefch jums strahda, atmest tilai pahris kapeiku preefch fweestmaises! Nè, nè, tas neet! Polife buhs deesgan leela — no tas juhs warefat wifem atlihdsinat.“

Kamehr schee tà fawâ starpâ kihwejas, Stiltrechters eelaidas ar Karli tuwaki faruza. Tas bija tas patš Stiltrechters, kuresch zitreis bija wina nahwigais eenaidneeks hijis, bet tagad wirsch, tà rahdijas, nepasina Karli. Ari wirsch bija gluschi pahrwehrtees un dauds to peedšhwojis. Wirsch bija no fawa nelaika tehwofcha mantojis wifu scha bagatibu, kura, tà wehlat israhdijas, ne mas nebija til leela, tà Stiltrechters to bija gerejis. Jhsâ laika wirsch bija isfchlehdis wifu mantojumu un tahda lahrtâ tapis fpeests, zaur darbu pelnit fewim tahlatu pahrtiku. Ar draugu palihdsibu wiram isdewas kahda dsihwibas apdrofchinafchanas beedribâ dabut eeredna weetu. Bet tà ka wiram ar maso algu nepeetika, tad wirsch raudsija dabut wifadus blakus eerehmumus, — tà mehš to tulin dsirdestm.

„Waj juhs jau esat norunajufchi ar Erpowitschu?“

wiaſch Karlim jautaja. „Waj juhš ſtahdiſatees ahr-
ſtam preekſchâ?“

„Eš neefmu ne ka norunajis!“ Karliš nepagee-
tigi atbildeja. „Eš wehl ne maš neſinu, kaš ta par
leetu ir! Buhdſu man to iſſklaidrot!“

„Tad jumš Erpowitſchš ne ka naw teizis?“

„Nè! Wiaſch tilai fajija, lai eš brauzot wixam
lihdsi, tē man buhſchot wiſu iſſtahtit!“

Stilkrehters aplluſa. Wiaſch pahrdomaja, ka
leetu labaki eeſahlt.

„Jumš jau tur ne kaš daudš naw jabara,
wiaſch fajija. „Jumš tilai buhš drufku jaiſlihds
ſahdam nabaga zilwelam. Juhš redſejāt tur preek-
ſchâ pee buſetes to ſringalwi dſeram; wixu ſauz
Lindmeieru. Šhim zilwelam paſaulē naw ne weena
rada, nedš drauga, un ja ſchehlſrdigi zilweli par wixu
neapſchehlotos, tad wixam buhtu janonihlſt badā.
Bet zeenijamā Dreyberg madama un tur wehl daſchi
lungi wixu ir peerehmufchi pee fewiſ un wixu
apgahda uſ wiſlabako. Par to nu wiaſch lab-
proht gribetu atlihdsinat ſaweem labdareem un ir no-
domajis apdroſchinat ſawu dſihwibu tanī beedribā,
kurā eš eſmu par eeredni, tā ka wixa nahweš gadi-
jumā wixa labdareem ſinama ſuma tiktu iſmaſkata.
Wiſš nu buhtu biſiſ labi, bet mehš wixu newareſam
peereemt, tadehl ka muhſu ahrſiſ wixu atrada par loti
wahju weſelibas ſirā un leezinoja, ka wiaſch knapi pahriš
gaduš warot dſihwot. Taš ir taš ahliš, kur jumš
buhtu jaiſpalihds, ſinamš, ne beš atlihdsinaſchanas.“

„Bet, manš lungš, to tad eš tur waretu darit?“
Karliš eeſauzāš, kuram ſchi leeta kluwa wehl neſa-
protamala.

„Glufchi weenlarſchi! Juhš pareemeet wixa pa-
piruſ un ſtahdeetees muhſu ahrſtam preekſchâ ka Lind-
meiers. Juhš tapſat iſmelleti un, wixam par labu,
atſihtu par weſeleem — un taš ir wiſš. Juhš buh-
ſat iſdarifuſchi ſawu peenahlumu — par tahtako tad
mehš gabdaſim.“

„Bet lungs, ta juhs to domajat? Ta jau buhtu prasta blehdiba!“ Karlis fashutis eefauzas.

„Prinzipâ gan,“ Stiltrechters smaididams atbildeja, „bet ihsti xemot, tas ir jauks noluhks: juhs palihdsjat nelaimigam wihram atlihdsinat wixa labdareem!“

Karli pahreema ihgnums. Tad par til dsiki grimuschu fchee wihri wixu tureja, gribedami wixu isleetot par eerozi faweem negehligem mehrkeem. Wixsch tagad flaidri isprata wixu blehdibu: atpirkuschki weza grehzineeka dwehfeli, wixi gribeja to apdrofchinat un tad tikmehr pildit wixa dserfchanas lahribu, lamehr wixsch beidsas! Un Karlis lai tagad fcheem palihdsetu pee schahdeem nedarbeem — wixsch, kas ar Deewa paligu lihds schim bija pratis pasargat fawu flaidro fridsapsixu, kas nebija ne zaur to lahwis nogreestees no taifnibas zekeem! Ar reebumu wixsch nogreesas fahrus un dufmigi nosplahwas. „Tik dsiki wehl neefmu grimis, mans lungs, ta lauschu isleetotes par prastu eerozi juhsu blehdibai!“ wixsch strupi isflaidroja. „Juhs efat nodomajuschi pahrdot scha weza dsehraja dwehfeli, juhs gribat barotees no wixa afnim! Mekslejeet fewim lihdsigus beedrus, kas lai jumš palihds pee scha tumfcha weikala, es ar jumš negribu eelastees! Urdeewu!“

To teizis, Karlis stingreem, apsinigeem foleem atstahja isbihjuschos blehchus, kuzi bija ta pahrssteigti, ta newareja isrunat ne wahrda.

Erpowitzchs dewas fawam draugam palak us eelu.

„Karli, Karli!“ wixsch raudsija scho apmeerinat. „Neef jel behrnischligš!“

„Atlahpees, fahntan?“ Karlis wixu dufmigi atgruhda atpalak. „Tu esi neschlichts gard, tew pafaulê ne kas naw wairs fwehts, neds dahrgs! Tu esi jau ispostijis manu muhschu un nu wehl gribi apriht manu dwehfeli. Es nost, tu eles prauls. Es biju nelga, ta pirmit tizeju taweem wahrdeem! Sargees, man wehl reis nahkt zelâ!“

Erpovitſch's azumirli neſinaja ko atbildet. Til duſmigu wiſch Karli wehl ne tad nebija redſejiſ.

„Eſ aiſbildinu tawuſ eekarſumâ iſrunatuſ wahrduſ!“ wiſch, brihdi apdomajeſ ſazija. „Tu ſchaubeeſ par manu draudſibu — nu labi! Bet neaiſmirſti! Ja tew warbuht peenahl brihſchi, kur tu pateeſi wairſ neſini, kur greeſteeſ, tad peeſlauwè pee ſchîm durwim, un tu mani tè atradiſi. Tad tu wareſi pahleeejinateeſ, waj eſmu tawſ draugſ, waj nè! Behj diwâm nedelâm, Karli, — neaiſmirſti!“

Karliſ wairſ neſlauſijaſ, bet ſteidſaſ knaſcheem ſokeem projam. Wiſch pateijaſ Deewam, ka bija neſamaitatſ un ar ſlaidru ſrîdſ apſirau iſſpruziſ iſ ſchiſ blehſchu alaſ. — Erpovitſch's wixam labu brihdi noſlatijaſ pakal un tad eegahja eelſchâ.

Fuhrmaniſ, kaſ jau atkal ſehdedamſ uſ bukaſ wiſu bija noſlauſjeſ, tagad palaida groſchuſ, un ſirgſ ſahla riſſſhot projam pa almirau brugi. Wiſch brauza atpakal uſ to weetu, kur bija atſtahjiſ ſirga ihpaſchneeku.

„Taſ bija atkal laimigſ atradumſ!“ wiſch apmeerinataſ pee ſewiſ ſmaidija. „Un ſcheem tehwiſeem naw ne jauſmaſ no tam, kaſ eſ eſmu. Wiſi wezi paſihſtami: ſlawenaiſ Erpovitſch's, Dreyberg madama, — un wejaiſ Lindmeierſ, kaſ pahrdewiſ ſawu dſihwibu par alu un brandwinu. Ari Stiltrechtera lungſ grih uſſahlt tahdu karjeru. Un ſchiſ atturigaiſ naw ne kaſ zite, ka zitreiſigaiſ pagasta wegakaiſ Weldermanſ; bet tam wiſtram ir wehl til ſtipraſ goda juhtaſ un taiſneſ prahtaſ, ka man par wixu tiſai japreejajaſ. Eſ jau domaju, ka wixi to pawediſ — bet ne ka! Nabaga zilweſkam laiſkam loti grehti eet, to eſ nomaniju no wixu iſſflata. Nu, nu, eſ ruhpeſchoſ un uſmanſchu, ka wixi to wairſ nedabu ſawoſ tihlîdſ. Deeſin, kurſch no wiſeem ſaſtahdiſiſ to projektû? — laiſkam Erpovitſch's! Nu, ne maſ naw ſlikti iſdomatſ, bet ſchoreiſ eſ wiſeem aiſkruſtoſchu zeku, til teeſcham ka mani ſauj — Kraupu!“

Brauzot wirsch pamanija lahdu no faweeem apafschneekem, las, wehrigi luhlodamees us wisam pufem, lehneem foleem staigaja pa eelu. Kraups dewa wiram zaur lehnu eefwelpfchanos sismi un aptureja firgu. Turumâ nebija ne weena zita zilweka. Manigais detektivs tulit pamanija fawu preefchneeku un feidsas wiram flah. Wirsch loti brihnijas, redsedams fcho tahdâ uswalkâ.

„Ro pawehlat, Kraupa lungs?“ wirsch teiza.

„Usmanee!“ Kraups pawehleja. „Te drihfi pa fcho eelu nahls lahds zilweks, nabadsigi gehrbees (wirsch apraktija Karla isflatu). Jums nu wajaga issinat, las schis zilweks ir, kur wirsch dsihwo un no tam wirsch pahrtel. Las jums sinams ta jaisdara, ta wirsch no tam ne ta nemana. Tad rihtu passnojeet panahlumu manâ langlesâ. Waj fapratat? Es palaischos us juhfu isweizibu!“

„Râ pawehlat, preefchneeka lungs, es usmanifchos!“ detektivs atbildeja.

Kraups nopwehleja fawas fuhrmana lomas beidsamo daku. Wirsch aibrauja un nobeidsa to tanî weetâ, kur bija to usfahzis. —

33. Schaubiga flawa.

Rahdâ no Rigas jaukafajeem un apdschwotakeem bulwareem atrodas gresns nams, wareja teikt, weens no wisgresnakajeem wisâ pilsehtâ. Raut gan ari kaimixu nami bija deesgan augsti un stalti, tad tomehr schis milsenis plafchuma lâ ari krahfchuma sinâ pahrspehja wisus. Dailas statuetas un arabestas, kuras rotaja ta ahropust, lita nogist, ta nama eefschejai eetaifei wajadseja buht leeliskai un spihdoschaj.

Schis nams peedereja lahdei flaiskai, bagatai kundsei. Wikai bes tam bija wehl dauds zitu namu, muischu, wafaras mahju, lâ ari zitadas mantas. Wikas mantiba sneedsas pee miljoneem, ta ta wira

tapa peeslaitita pee Nigas wišbagatalajeem eedših-wotajeem.

Bet waj wina ari bija laimiga, šchi milšigi bagatà kundse? To tulit redšesim. Došimees eelšchà gresnaja mahja, eesim pa plaschajeem, gresneem grihd-fegeem pahrklahteem foridoreem, mellesim wiru pa lepnajeem faloneem, lihds beidsot wiru atrodam lahda istabà, kura ne buht naw til krahschxi eerihlota, là nama žitas telpas, bet kura us pirmà azu usmeteena mums israhdas par masu šwehtnizu. Neesam ari wišluschees — masa, weentuligà telpa ir nama ih-paschneezeš luhgtawa.

Tagad wina patlaban atstahj maso istabu, kura wina ne žil fen, nometušeš želòš, bija raidišufe karštas luhgšchanas pee Wišumarenà. Wina eeeet šawà buduarà un it là nogurufe atlaišchas mihsštajaš atšweltnè.

Winas ažiš domigi un behdigi luhkojas taškumà. Kas gan wiru škundina, lahdas behdas nospeesch winas šrdi? Winaš tatschu mantas un bagatibas bes širas! — Ja, bet waj tad manta un bagatiba ir tikai weenigà laime žilwelam pašaulè? — Nè! šchaj kundsei dauds, loti dauds ka truhla. Winaš bija loti behdiga pagatne. Wina špeeda pee šawas širdš masu šloraklaula šapfeliti, kas winaš karajasš pee šakla, un winas šehrajasš ažiš beidsot šposchas ašaras parahdišas.

Tè durwis atwehras un šošš šproggalwitiš puištiš eetezeja istabà un, išsteepiš abas roziras, šteidsasš pee šawas mahtes.

„Mamix', mamix'! labriht, mamix'!“ winašch šlaci usgawileša un apšehrasš winaš ap šaklu.

Škaištàs šewas waigsš nosšaidrojasš, winas ažiš ais preela eemirdšesjasš. Wina usnehma šlehpì behrnu, šluhpsštija wina peeriti un mišligi glaudiša wina matu šprodširasš. Pašfaulesš preelšchà tas bija winas audschu behrns, bet pateesibà winas meesa un ašniš.

„Waj tu mani mišli, šarlit?“ wina šautaja, laimigi luhkodamasš wina šilajasš ažitrasš.

Utbildes weetâ masais tilai pasmaidija un preelâ paflehpa fawu galwiru pee mahtes kruhts. Tagad staltâ feewa aismirfa wifas flumjas, wirra jutâs neisfatami laimiga.

Kasitaji buhs jau usminejufchi, ka fchi staltâ kundse ir zitreisejâ Hermineš jaunkundse, weh laku banleera Scheroma kundse. Gandrihši jau diwi gadi pagahjufchi, lamehr wirra atrakne un neapfinamas mantas ihpafchneeze. Bet zitadi wirra ir glufchi weentule un bahrene; liktens wirrai ir atrahwis wifu, kas wirrai wehl pafaulê bija mihlſch un dahrgs. Ari wirras tehws fen jau dufeja sem satam welenam. Wiraſch nebija warejis pahrzeest fawa nama kaunu, wirra wahrds tika wifadi nopakats pa awilem, un tas wirra ta eewainoja, ka wiraſch dabuja ſrdskaiti, nihkuloja un nihkuloja, lihds beidsot aigahja wirra faulê. Gadu pehz fawam labſam Hermine apbedija Nigâ wirra atdſtufchâs meefas us beidsamo duſu.

Ar fawu wirru wirrai nebija ne kahdas ſrknigas fatikmes; wirra nefa tilai ahriigi wirra feewas wahrdu. Wira nodſihwoja fawu ihſo laulibaš laiku wairak pa ahſemem, Italijâ, Schweizijâ un Franziâ; wireem bija bagatigi lihdselki, wirai tika wifur labpraht eeredſeti un ſeeniti, bet tomehr wirai nebija laimigi. Hermine kluwa druhma un noſpeesta; ne Pariseš jautras faweefibaš, nedš Schweizijas augſtee kalni, nedš Italijas ſilâ debefš neſpehja iſgaiſnat wirras flumjas. Wirras ſrds ilgojas tikt atpakak us dſimteni, jo tē tatschu mita wirras mihlee, pehz kureem wirra til gauſchi fehrojâs.

Pehz diwu gadu ilgas ſekofchanas laulatais pahris atgreesâs us ihſu laiku dſimtenê. Hermine tulit usmekleja fawu dahrgumiru — tas bija masais Karlitis, wezâ Nordmillera kruſtdehls un Ribas audſeknis.

Tâ ka neilgi preelſch tam ari Karliſcha ruhpigâ audſchu mahte, Ribas laulata draudsene, bija miruſe, tad Herminei nenahzâs gruhti, peerunat wezo Ribu, atdot behrnu pilnigi wirras tahlatâ ſinaſchanâ un audſinaſchanâ.

Nu wira zeloja lihgsmu frdi attal projam no dsimtenes, nu wira nebija wairs weena pafaulê. Ne kas wira nebija til mihlſch un dahrgs, ta ſchis behrnâ.

Scheromâ pret ſawu ſeewu bija arweenu usmanigâ un laipnâ un ispildija beſ pretrunas latru wiras wehlejumos. Ta tad uſ wiras gribu wirſch ari peerehma wezo Jentu ſawâ deenastâ un uſtizeja ſchim, lamehr patâ zeloja, ſawas bankas wirswadibu. Wezais wihrs nu jutâs ihſti omuligâ, un, atradis ihſto darba lauku, wirſch nodewâs wiſeem ſpehleem darbiba, ta la Scheroma firmai tagad bija droſchâks un uſtizamaſ wadonis ne ta jeb kad. Un kad beidsot Scheromâ mira ar treeku, tad Jents ari preekſch atraitnes wadija ar weenu tablat wiras darifchanas.

Tagad Hermine wairs ilgi neuſturejâs ahſemês, bet pahzeloja atpakaļ dsimtenê. Wira tila apgreh-tinata neſkaitameem prezibas peedahwajumeem, jo ſkaiſtâ un bagatâ atraitne tatschu bija pawairat ſpihdofcha partija. Bet wira wairs newareja mihlet, un beſ mihleſtibas dotees laulibâ wira ari negribes; tadehl wira ſtrupi atraidija wiſus prezineekus un, no pafaules atſchlihrufes, dsihwoja weentulibâ un gahdaja tilai par ſawu behrnu.

Bet tadehl wira atrahwâs no pafaules, ſchi ſkaiſtâ ſeeweete, tadehl wira nebaudija dsihwes preekus? Wira tatschu bija no liktena ta ſalot guldita laimes klehpi, wira wareja panahkt latru ſawu maſako wehlejumos!

Hi! to mehâ weegli usmineſim! Bee tam bija wainigas atmiras, atmiras iſ tablas pagatnes, no ſaldeem mihleſtibas un laimes brihscheem. Kaut jel nu wirſch nahktu, nu wira bahtu warejuſe peederet ſchim wihram, pee la wiras liktenis kluwa ſaiſtits. Tagad wairs nebija ne lahdu ſchlehrſku zelâ, tagad wira mihlâm rolâm buhtu to ſarehmufe, — bet walti wira gaidija! Waj tad wirſch pateeſi ne la neſinaja, kas pafaulê noteekas, jeb waj wirſch ſchaubijâs par wiras mihleſtibu? Waj wira

wajadseja wiru bildinat? — tas tatschu aistlehra wirnas leynumu! — jeb waj wirsch buhtu wiru aismirfisch, bauditu dshwes laimi pee zitas seewas kruhtis? — Nè, nè! — to wirsch newareja, — nedrihkfsteja wiru aismirfisch!

Ar tahdam domam wira paschulail nodarbojas un zeefchi speeda pee kruhtis sawas lartas mihlestibas augli. Te durwis lehni atwehras un tanis parahdijas wezs, bet wehl deesgan spehzigis fimgalwis. Tas bija Jents. Wirsch baudija to teefbu, nepeeteiktis apmeklet sawu pawehlneezi. Wira palaida sawu behrnu wala un steidsas tam pretim. Masais aistejeja atkal projam us zitam telvam.

„Nu, mihlais Jent, kas juhs pee manis atwed?“ wira laipni fmaididama to usrunaja.

„Zeenijama kundse, es nahku jums pawehstit, la atkal esmu laimigi iswedis kahdu spekulaziju, pee lam muhsu mantiba pawairojuses par wairak ne la fiantu tuhstofchu rubkeem!“ wezis stahstija, preezigi rolas bersedams. „Tahds lehrens nenahl latru deenu!“

Hermine tilat wahji pasmaidija. Jenta sirojums wirai nedarija ne kahda fewischka preeka. „Tad jums par to peenahlas manas patezibas,“ wira atbildeja. „Deezeet fewim ismakfat kahdas sumas.“

„Ak nu, to ne mas newajaga!“ Jents, jusdamees zaur to glaimots, atmata ar rolu. „Mana alga jau ta leela deesgan, leelaka ne la es, wezs wihrs, to spehju notehret. Bet es jums te gribu aisrahdit un juhs darit usmanigas us kahdu apstalli, tur mums pateest peenahlas atlihdsinat paradu kahdam zilwefam, kas zaur juhfu tehwa bankroti zeeta saudejumu!“

Wirsch iswillka sawu peefshmsu grahmatu un sahla to schkirfist, kamehr Hermine nosarkufe stahweja wira preekscha un nesamanija, lo teikt. Wira wehl ne mas nebija eedomajuses sawa tehwa paradus.

„Te ir!“ Jents pehz brihtira fajija. „Nogulditajs bija gan kahds Erpowitscha lungs, bet saudejumi, zil man sinams, bija jaatlhdsina pagasta wezafajam Weldermanim. La leeta wehlat nahja teefas

ismelleschanâ, kur israhdijsâs, ka Erpowitzschs bija zaur netaisneem lihdselkeem, wixam nesinot, rihkojees ar scho pagosta naudu. Weldermanis tika gan atfihstis par newainigu un atfwabinats no zeetuma, bet flahde wixam bija sazeesch, tadehl ka wixsch tapa turets par atbildigu tanî leetâ.

„Ko juhs fatal!“ Hermine isbihjufes eefauzâs, „Weldermanis muhsu dehl buhtu zeetis saudejumus un pat launu?“ Wixa pawirsijsâs lahduš fokus at-pafal.

„Deewam schehl tâ gan notika!“ Zents lihds-juhrtigi atbildeja. „Bet juhsu tehwa apstakli nu to-reis bija tahdi, un juhsu nelaita wihrs muhs negehlīgi peekrahpa, zitadi gan tâ nebuhtu notizis!“

„Breesmigi! Redsirdeti!“ Hermine usbudinata eefauzâs. „Un mehš wehl lihds schai deenai neefam domajufchi to wixam atlihdsinat. Al, nu es saprotu, tadehl wixsch no manis ne ka wairs negrib sinat!“ wixa kluku pee fewis fazija un besspehzigi atkrita krehslâ.

Zents bija loti pahrssteigts par wixas ustraukumu.

„Zent, mihlais Zent!“ wixa pahrmetoschi eefau-zâs, „tadehl juhs kawejatees? Kadehl juhs jau ne-efat to darijufchi? Wixam nebuhs zeest muhsu dehl saudejumus; atlihdsineet wixam to diwlahrtigi, — nè, desmittlahrtigi. Ejeet, Zent, nelawejeetees ne weena azumirkla! Juhs efat monas montas neaprobeshots walbineels! Al! — wixsch zeetis muhsu dehl sau-dejumus un launu!“ Wixa schpigi fatriginata ap-flahja sawu waigu abâm rolâm.

Ari Zents, redsedams sawu kundsi schahdâ gara-stahwofli, tika loti aiskustinatâs.

„Zeenijamâ kundse!“ wixsch pehz lahda laizixa to lehni usbildinaja. „Tê wehl weens jautajums —“

„Nesoutajeet ne ka, bet dareet, mihlais Zent!“ wixa dedsiigi eefauzâs. „Es jums par to buhschu no wifas firds pateiziga!“

„Manš jautajums ir schis,“ wixsch lehni atbil-deja, „kur ir schis Weldermanis? Kas sin mums pateikt, kur wixsch tagad atronas? Ja mums isdo-

fees atrast wira tagadejo dsihwes weetü, tad es ari
 bes laweschanas ispildischi juhfu pawehli!"

Hermine wiru sawadi usluhkoja. Ko wirsch
 stahstija?

"Juhß brihnatees, zeenijama kundse, bet man
 jumß japawehsta, ka Welbermanis tulit pehz ta at-
 gadijuma ir pasudis un ne weens zilweß nestn, tur
 wirsch atronas. Wiram wajagot buht tepat Rigâ,
 bet wirsch protot til noslehpumairi apmainit sawas
 legitimazijas sihmes, ka ne weens no wira passista-
 meem un draugeem newarot atrast wira dsihwes
 weetü."

"Schis launs wiram lehras pee firds," Hermine
 dobsi atteiza. "Wira muhschs tika zaur to aptum-
 fchots. Bet, mihlais Jent, netaupeet ne lahduß lih-
 dselkus, raugeet wiru atrast. Es ne weenu nakti
 meerigi neguleschu, eekam nesinaschu, ka wirsch dabujis
 gandarischanu!"

"Gruehti tas nu gan nahlfrees —" wezais wihrs
 domigi atbildeja — "bet të man labs lihdsellis ee-
 nahf prahta. Es greestichos pee Kraupa un wiram
 ustizeschu to leetu. Ja schis isweizigais polizists wiru
 newar usdabut rokâ, tad ne weens wiru neusdabus!"

"Dareet, luhdsami, dareet wifu, las eespehjams!"
 wira tam pamahja ar roku, un wezais wihrs dsili
 aistustinats atstahja wiru weenu.

Tagad Hermine jutâs neissakami aplaunota un
 nelaimiga. Wezas rehtas, kuras wiras firdi jau
 gandrihfi bija aisdstijuschas, tagad ustruhla no jauna
 un sabla asarot. Wira nosodija pate fewi, ka sawâ
 patmihlibâ bija warejuse aismirst wiru, las reifi
 wiras firdij bija til tumu stahwejis. Wira bija ne-
 apstnami bagata, un wirsch warbuht zeeta truhlumu,
 wira nemehginaja atweeglot wira gruehto listeni! —
 Wezâ mihlestiba us Karli usleefmoja atkal no jauna
 wiras firdi.

"Es nerimschos —!" wira tschulsteja. "Es
 esmu wiram wifu laupijuse — es wiram tagad wifu
 atdoschu — sawu mantu, sawu firdi — wifu! Es

nelikšos meerâ, lihds nebušchu wina eemantojuse — ! Nu wairš launais liktens mums newar likt ne lahdus šchlehrschlus želâ. Muhsu muhschš lihds šchim kluwa ruhtti pabrbaudits, bet nu mums jauka laimes faule mirds preti! —

Uš preekšvilkehtas štatuwes, pee kuras muhsu draugs Štrapè-Gudriņš bija par rešchiforu, wina akteeri un aktrises jau bija šanahlušchi us mehginajumu. Pats wadonis wehl nebija eeradees, tadehl la wehl istruhla lahdas žeturkšhna štundas no asto-
neem, kurâ laikâ mehginajumi arweenu eefahlâs. Wīnšch labprahht mehdsa eerastees taišni noteiktâ laikâ. Akteeri un aktrises bija eeradufchees dauds agrati. Wini bija koti usbudinati, un tagad dšihwi šarunajâš šawâ šarpâ. Šahda awises lapa gabja no weenas rolas otrâ — un las wehl nesinaja breešnigo rakstu, tas tagad to lašja. Wiš jutâš pawairak aishahrti, tâ la ne mas newareja apmeerinatees.

„Es šchê wairak lihdsi nekpehlešchu!“ pirmâ sub-
rete, Žezilija-Tilla, fajija. „Tiklihds Štrapè-Gudriņa lungs atnahls, es wiram to pašajšchu. Žui! tahda blamascha! — mana balšš neefot tihra, es newarot wahrdus šlaidri isrunat, hahaha! —“

Wina dufnigi aishweeda awiši projam.

„Un es efot bijis šihws lâ toks!“ pirmais miš-
totajs ruhtti peemetinaja. „Es neefot šinajis, tur likt šawas lahjas un rolas — un las tur wehl wišš naw šapinselets! Nu, es pateizos par tahdu kritiku. Es domaju, publikai par manu špehli ir deesgan to šmeetees!“

„Ja, bet las tad wehl wišš par mani nestahw eekšhâ!“ intrigants eefaužâš. „Es efot šabojajis wišu lomu žaur šawu noschelojamo istureschanos. Es efot bijis šawâ lomâ pa wišara neisprotams rak-
sturs. Nu, tas mah weenalga, es špehleju preekšch publikas un ne wišš preekšch kritika!“

„Un waj juhs ari šinat, las tas tahds ir par tehwiwu, las rakstijis šcho kritiku?“ Žezilija-Tilla nee-
wajošchi eefaužâš. „Tikai prašis šrahdneeks! Nu, es

faku, jauki laiki ir gan peedsihwoti. Par to mehš runašim ar teatra komiſijas preekšneeku. Ja wiaſch to zeefch, ka muhſu teatriš tā teel blameereiš no weena praſta ſtrahdneeka, tad mehš wiſi atſakameeš. Par welti gandrihſi mehš ſtrahdajam, un tad wehl tahda blamaſcha!“

„Ja, ja, ja! Tad wiſi labaki atſakameeš!“ galwenakee ſpehli kauza zits zaur zitu. „Talah jau tē tahdas dumjibaš ſaraſtitas — taš jau domajamš! Waj tahdš kerliš ko ſin no tahdam leetām!“

„Waš weiſ der Bauer vom Kartoffelſalat?“ Zezilija-Tilla ironiſki peefihmeja, apmeerinata, ka galwenakee amata beedri wixai peekrita.

Wixi norunaja, ka, ja netiſchot wixeem gandarichana dota, tad atſtaſchot teatri, — par ko maſalee teatra ſpehli un loriſti llufu preezajaš, jo nu wixi zereja ſaſneegt ſengaidito godu, uš ſlatuweš parahditeeš pirmajaš lomāš.

Tē paſchulaiſ' eeradaš teatra direktorš Skrapè-Gudriſch.

„Labwaſar, behrni!“ wiaſch ſapulzejuſchōš laipni apſweizinaja.

Bet ſchoreiſ akteeri wixi ſweizinajumu ſarehma til wehſi, ka direktorš tulit tapa ušmanigš uš ſcho apſtaſki. Wiaſch nogehriba mehteli, palahra zepuri un apfehdaš ſawā reſchijaš krehſlā.

„Zeeniſami lungi un godajamaš jaunkundſeš!“ wiaſch eefahla, „tagad jumš paſtroju, ka eſmu no teatra komiſijaš iſdabuſiš few benefizeš iſrahdi uš nahloſcho ſwehtdeenu. Eſmu nodomajiš iſrahdit lugāš „Ddš un loddš“ un „Swehtdeenas ſkurba“. Juhš, Klaipira lungš, buhſat til laipni un ušremſateeš ſtudenta Friſcha lomu.“ wiaſch ušrunaja pirmo miħlotaju, „un juhš, Sakit-Briħwokrucht, ſpehleſat wixi ſahnzenſi, pretigo muiſchneeku!“ wiaſch peemineja intrigantam.

„Pateigoš, Skrapè-Gudrixa lungš, eš ſchoreiſ neſpehleſchu liħdſi.“ Klaipiſch iſflaidroja.

„Sem ſchahdeem apſtaſkeem eš domaju pa wi-

fam schirtees no juhsu flaturwes, direktora lungs,“
Sakit-Brihwkruhts atbildeja. „Es ari nespehleschu
lihdsi!“

„Bet kadeht tad, mani lungi?“ Strapè-Gudrixfsch
pahrschteigts eefaugàs.

„Muhfu gods ir aistahrts, mehš efam awisès us
beidsamo tapuschì nožengati!“ Klaipirxfsch fajija ar
patofu. „Ja juhs zeeschat, ta mums kautkahds wih-
relis war usbrukt, tad es neeedroschinosjos wairs tah-
lat spehlet!“

„Waj juhs ari finat, to tad muschils tur faraf-
stijis?“ Sakit-Brihwkruhts spahrdijàs. „Kamehr es
tè pee teatra atrodos, ne-efmu wehl par fewi dsir-
dejis tahdu kritiku!“

„Mani lungi, juhs, tà man rahdas, neisprotat
ihstu rezensijas usderumu!“ Strapè-Gudrixfsch fapihjis
fajija. „Es atrodu scho pahrspreedumu par loti leetisku.
Tur juhsu miselki ir usrahditi, tà ari juhsu spehle-
schanas labàs pufes deesgan flaidri minetas. Juhs
efat paroduschi arweenu tapt usflaweti; bet jo wairaf
kritika eelaischas fihlatòs pahrspreedumòs, jo leelats
preefsch akteera gods!“

Ubi akteeri isbrihnijufchees usflatija direktoru.

„Leetisks pahrspreedumòs!“ intrigants beidsot ee-
fauzàs. „Hahahaha! Arweenu mana spehleschana
ir atsihta par kreetnu, publita mani tihri labi pasihst.
Voi nahf juhsu flawenais kritikis un spehlè manà
weetà, redsès gan, tà wiram weitfees! Nu, nere-
meet par launu, es ari drufku to sinu no teatra!“

„Kamehr schis regensents mani naw noluhdsis
un atfangis fawu rokstu, es turpmat wairs lihdsi ne-
spehleju!“ Klaipirxfsch isflaidroja.

„Waj pateesi juhs tà nopeetni domajat?“ Strapè-
Gudrixfsch nepazeetigi jautaja.

„Ja — ja — ja, pateesibà!“ Sakit-Brihwkruhts
spahrdijàs. „Mehš topam speesti us kahdu laiku at-
lahptees no flaturwes, lihdsi tikfim atkal no publikas
pagehreti atpafat. Tagad juhs paschi finat, tà bei
mums isteezeet!“

Schis Sakit-Brihwkruhts bija Strapè-Gudriam bihtams pretineeks un buhtu labpraht katrà firà patš gribejis tikt par teatra wadoni. Wirsch ne tad neklausja wira pamahzibam, bet gribeja ar weenu buht gudrats par wadoni un nopehla zif waredams wira rihzibu. Wirsch wiseem spehleem puhlejās wiru isgreesi no weetas. Tifai, Strapè-Gudriam par laimi, tam nebija til dauds lihdsjeku, ar to uszeenat teatra komissjās preekschneeku; zitadi tagadejam wadonim jau fen buhtu zitur jamellè maisè.

Strapè-Gudriam, protams, labpraht gribejās tikt wakà no fcha zilwela, un nu wiram rahdijās buht peenahzīs isdewigs azumirkliš preeksch ta noluhka. Kas par wainu, ka wiram lihds ar to bija jaupurè pirmais mihlotajs! Wirsch zereja, bes abeem istikt.

„Eoti noschehloju, mani kungi, ka newarat peedalitees manà benefices israhdè!“ direktors ironiski teiza. „Nu buhs man jarauga zitadi eerihkotees. Seepira lungs, jums tagad ir isdewiba, parahditees Alaipira kunga lomà, un jums, Wahweres lungs, buhs jaispilda Sakit-Brihwkruhta weeta.“

Abi usrunatee jaunatee spehli fahema fcho firu ar leelako preeku. Wiri dabuja no wadora lomas, famehr abi waroni usluhloja tos flaudigam azim.

Strapè-Gudriansch flusumà jau preezajās par famu uswaru, bet tē ari Sezilijas-Tillas jaunkundse atteizās no tahlakas lihdspehlešhanas, kusch apstakliš koti pahsteidsa nabaga wihru.

„Bet kadeht tad juhs, zeenijamà jaunkundse?“ wirsch nospeesti jautaja, jo bes schis Sezilijas-Tillas wirsch ne pa wifam newareja istikt.

„Ach, juhs to warat wehl jautat!“ aktrise aifahrta eesauzās. — Tās dumjās personas wihrs, kas jums leelu leelais draugs, tas raksta par mums kritikas un blameerè mani preeksch wifas publikas. Mana bals neefot tihra, man efot jafaxemas flaidrati isrunat wahrdus! — nē, es wiram isfrahpetu azis par tahdu nelaunibu, ja wirsch buhtu tē! Es esmu peespeesta, no jums schirtees, lai gan to daru ungerne.

Zui, schis tehwiarsch mani ir preelsch wias publikas kompromitejis!"

Wira jutas til stipri apwainota, ta sahla raudat, jo pehz wiras domam wiras mahflineejes flawa nu gluschi ispostita. Wira ari it labi sinaja, ta wira daudsmaš spehja direktoru lozit pehz fawas gribas, un bija tadehl tagad loti sarakhriga, to wiasch atbildes.

Skrapè-Gudriam tagad bihstami schlehrski stahjas zela. Ar Beziliju-Lillas jaunkundsi wiasch newareja wis ta apeetees, ta ar abeem mineteem akteereem. Wiram nebija ne weenas zitas spehletajas, kas wareja ispildit wiras weetu. Jhs apdomajees, wiasch patehra awises lapu un pahrlasija wehl reis kritiku.

"Bet juhs jau esat sche wairat usteiktas, ne ta smahdetas!" Wiasch us reisi nolika awisi un islikdamees preezigs, turpinaja: "Es jau domaju! Juhs man stahstat tahdas breefmu leetas! Bet ta ta juhs arweenu til teizami spehlejat, tad jau wiasch ari gitadi ne mas newareja darit, ta tikai usflawet juhsu labo spehlešanu. Masais aisrahbijums us wahrdu isrunasšanu jau newar atwehrt wisu labo spreedumu, kas par jums rakstis!"

"Zaur to wiasch tikai peerahda, ta wiasch pats ir dumjsch!" Lilla atbildeja. "Wiasch wehl pats ihsti nesin, waj es esmu labi spehlejuse, waj flitti. Un mahjas mani ta dumme person usflata ta grinsend — ach man ir jaatfakas no jums, kaut gan ungerne!"

Tagad wadonim bija jafazemas, lai waretu apmeerinat aislaitinato subreti un wiru wehl turpmaš faistit pee fawas flatumes. Wiasch to preelschlait ne mas nebija apzerejis, lahdu trofni te taisna kritika wareja fazelt un zil loti ta wareja apgrubtinat wira stahwolli. Kur lai wiasch nemtu tagad ahtruma zitu spehku! — Ta ari wira benefizes israhde draudeja isjukt, un wiram tee graschi, kuri tur eenahktu, tal bija til nepezeeschami wajadsigi!

"Kadehl juhs gribat pahrstiegtees, jaunkundse?"

wirsch meerinaja. „Es luhgſchu rezensentu, lai is-
flaidro tumakt, to wirsch ar to gribejis teikt. Jums,
tas publikâ baudat tahdu leelu peekriſchanu, naw ja-
bihſtas no neela aisrahdijs. Repahrſteidſeetes, —
juhs tikai laitetur muhſu ſtatuwei un paſchas tablakai
isglibtibai.“

Bezilija-Tilla jau likas apdomajamees; Skrapè-
Gudrixa wahrdi wirai loti patika.

Bet tē intrigants Sakit-Brihwkruhts tā patš
dewitais jauzās pulkā un mehginaja wirau ſtarpā ee-
laiſt nefatizibas fehllu. „Hahaha!“ wirsch ſobgaligi
xirgajās. „Apdomajeet, Bezilija-Tillas jaunkundſe, ar
lahdeem ſlaweneem ſpehleem juhs tagad ſpehleſat
ſopā. Slawenais Deepirſch un Wahwere! — ja, ſchi
kopſpehle jums isdoſees loti jauki!“

Utrise jau atkal kluwa ſchaubiga. Wira weh-
rigi luhkojās uf Sakit-Brihwkruhti, un ſchis wirai
gan meta ar azim, gan israhdijs waibſteem, lai wira
nepaleef meerā.

„Patureet juhs ſawu labo padomu paſchi preekſch
fewis!“ Skrapè-Gudriſch bahrgi uſſauza muſnata-
jam. „Par jums jau ſen wajadſeja iſſazit pateekgu
wahrdu, jo juhs no fewis eſat eedomajuschees pahr-
leeku leelas leetas. Bet ſtahweet tikai rahmi, ſem
monas wadibas Wahweres kungs labaki israhdis ſa-
was lomas ne tā juhs, — uf to juhs warat pa-
laiſtees!“

Tas bija Sakit-Brihwkruhtim tikpat tā auſtis
uhdens uſleets wirſū. Netad wirsch wehl nebija
dſirdejis direktora kungu tā par wirau iſſakamees. Tas
bija pa dauds! Wirsch gribeja waj puſchu plihſt aif
duſmām. „Juhſu wadibā!“ wirsch ironiſki xirgajās.
„Na, Klaiwira kungs, dſirdeet tatschu juhs ari, tas
tās par eedomām! Ja, ja, katre tatschu ſarga ſawu
ahdu. Bet tikdauds es ſalu, Skrapè-Gudrixa kungs,
ja es buhtu lihds ſchim eewehrojis juhſu mahzibas,
tad es jau ſen ar ſawu ſpehleſchanu buhtu iſkritis
zauri. Waj juhs ſinat to, Skrapè-Gudrixa kungs, es
par juhſu mahzibām nedodu ne peegas lapeilas!“

„Luhdsu, atlahpeetees!“ wadonis fashutis eefauzàs. „Retrauzejeet tè wairaf muhsu mehginajumu! Schè jums naw wairaf ne la lo meklet — juhs efat atlaifsti, waf juhs faprotat to?“ Wiafch ufzehlàs un rahdija ar roku uf durwju puff.

„Al tà, jums ari ir ta wara, muhs atlaifst?“ Sakit-Brihwkruhts f Leedsa, newaredams wairs walbit fawas dusmas. „Tà, tà, labi, labi! Gefim, Klai-pina lungs, pee preefschneezihas un apjautafimees, las fchis Skrahpis tahds tè ir par wadoni. Ja wirreem naw prahtigos zilwefa, las wada flatuwi, tad jau mehs labaf ne mas nefpehlesim lihdsi. Gefim!“

„Juh8 warejat jau fen aiseet, juhs mulka zilwef8!“ Skrapè-Gudrixfch aiflaitinats blahwa. „Sinams, la es efmu tè lungs par fcho flatuwi un man ir ta wara, ne wis jums — juhs — juhs — maifu nefej8!“

„Luhdsu parahdit manim wairaf godprahitibas!“ Sakit-Brihwkruhts, wehl atgreesees, teiza ar aif dusmam aifmakufchu balfi. „Nu, mehs jau wehl runafim par to leetu!“

Abi akteeri aifgabja tagad, par wadoni fuhdsset pee preefschneezihas, lura patlaban notureja fawu fehdi.

Skrapè-Gudrixfch bija tagad tà ustraukts, la newareja wairs norimt fawâ ahda. Wiafch abtreem foleem foloja fchurp un turp pa flatuwi, lihds beidsot daudsmas apmeerinajàs.

Bezillija-Difla pahrdomaja, lo darit. „Es palifchu gan, direktora lungs,“ wirra beidsot fajija. „Bet jums jaapfola, la rezensents man dos gandari-fchanu un uf preefchu ne kad tà wairs nerakfjis. Sem tahdeem nofazijumeem es pee jums paleeku, jitati nè!“

„Mehs wedifim to leetu flaidribâ!“ wadons atbildeja ar til faldu fmaidu, zil ween wirram tagad bija eefpehjams. „Balaideetees uf mani, jaunfundse, un klaufet manu padomu; juhs to ne kad neno-fchelosat. — Nu tad, behrni, fahfchim lafamo promi!“

Wiafch ifdalija akteereem wehl zitàs lomas un

eefahla pirmos lafamos mehginajumus. Jaunee spēkli, jusdamees aplaimoti par ustizibu, kuru wadonis wirneem parahdija, dedsiigi lehrās pee leetas un drihsti ween wiru starpā atrisinajās wispahriga jautriba un omuliba.

Tē peepefchi beedribas schweizeris eenahja un luhdja direktoru nonahlt preelkschneezibas fehdē, jo lungi wiru esot pagehrejufchi. Skrapē-Gudrixfch uszehlās, luhdja lai Zezilijas-Ziflas jaunkundse tahtaku wada lafamu promi, un gahja schweizerim lihdsi. Drihsti wirxfch stahweja preelkschneezibas preelkschā. Jhstais preelkschneeks, tā ari ziti amata wihri, ne to nerunaja, bet tē bija wirneem fawi gari, kas wirus arweenu wadija un wirneem peedewa padomu.

„Juhš esat atlaidufchi fchos abus labakos spēklus, — wiri par to fuhdsas pee preelkschneezibas.“ Tā Skrapē-Gudrixiu stingri usrunaja lahds wihrs ar eefrmu bahrsdu, kurefch bija auglotajs un pee kura wirxfch agrati bija eekihlajis fawu pulksteni un wafaras mehteli.

„Tas naw taisniba, tee lungi paschi ir atfazjufchees,“ direktors atbildeja. „Es til nekahwu wirneem trauzet mehginajumu.“ Wirxfch istahstija wifu leetas fastahwu.

„Nu, tā tad wiri par neekeem buhtu nahlfufchi fuhdsēt,“ lahds zits schaubijas. „Wiri tatschu nebuhs fazijufchi melus!“

„Eh, to nu blehkas! Tas wihrs jau nedaris, kas nepeeklahjas!“ teara komisijas preelkschneeks, kas nebija ne kas zits, tā Karla refnais usraugs, aistahweja wadoni. Tā ka Skrapē-Gudrixfch wirnam arweenu labi ismaksaja, tad wirxfch ari arweenu tureja scha pusi.

„Tomehr mums ta leeta arweenu jaismellē!“ auglotajs pastahweja, jo wirxfch dusmojās, ka Skrapē-Gudrixfch wirnam nebija kahrtigi aismaksajis procentus.

„Manis dehl to juhš warat darit!“ schis pee-fazjis atbildeja. „Preelksch manis tas ir wehl jo labaki!“

„Ro nu neelus!“ usraugs pretojās. „Ro mehš welti nolawesim laiku, — šchis wihrs jau falschi nedaris!“

Preelšchneezibas lozekli zits ar zitu faslatijās; wixi nesinaja, kuram nu peekrist. Tadehl wixi gaidija us lahda, turpat stahwofcha wihra spreedumu, kas gan taisni nepeedereja pee preelšchneezibas, bet to ziti usflatija tā sawas partijās wadoni un wifās leetas nehma wixu par ischl-breju.

„To mehš iswellefim wehlat, tad mums buhs wairaf laika,“ šchis wihrs nopeetni fajija. „Tagad mums ir preelšchā pa wifam zitas, šwarigakas leetas. Strapē-Gudrixa lungs, tā juhs sinafat, tad nahlofchu fwehtdeenu ir D. beedribā ahrfahrtinga pilna šapulze fafaulka, kurai buhs jaischēir strihds, kas zehlees starp tureenes preelšchneeku un muhsu partijās lozekkeem. Juhs sinat, tā juhsu kontraktā minets, tā jums preelšch preelšchneezibas lahdi ahrfahrteji pakalpojumi jaisdara; tadehl jums atgahdinu, lai juhs laikā eerastos un no sawas pufes, zit ween spehdami, puhletos, tā leeta beigtos mums par labu. Ja isdosees gahst tagadejo preelšchneeku un wixu weeta eewehelet lahdu no muhsu pufes, tad juhs dabufat par to sinamu atlihdsinajumu. Juhs šapratifat, tā jums wajaga rihlotees, un es wehlu jums, jau agitet preelšch šapulzes!“

„Bet, zeenijams lungs, fwehtdeen tatschu ir mana benefize israhde!“ Strapē-Gudrixfch iswairijas. „Swehtdeen man ne mas naw eespehjamš tur eeraštees, tadehl tā man general-mehginajums janotura.“

„Juhsu benefize mums ir blakus leeta, mihlais draugs,“ pirmejais atbildeja, „bet galwenakais ir šchis: jums wajaga tā eegrosit šawu laiku, tā juhs warat tur buht, — waj juhs to šaprotat?“

„Es šchoreis pateefigi newaru ispildit juhsu usdewumu, Kraulka lungs, un es ne mas nesinu, waj mans kontraktš mas šihmetos us tahdam leetam. Ja es lahdreis esmu jums pakalpojš, tad tas notika no laba prahta un tilai tad, kad man bija wakas!“

„Tà!“ auglotajs nifni eefauzàs un nofplahwàs.
„Bet par to mehš jumš dodam algu, ja drihſtu
waizat, manš lungš? Kaš ta par walodu, to juhš
runajat — eš juhš nefaprotu!“

„Ja! tad mehš jumš dodam algu, tad jau ari
no jumš waram to pagehret!“ preeſchneekš ari pee-
bilda.

Tagad teatra wadoniš wairš newareja ſawalbi-
teeš. Schee wihri ar wiru tapat apgahjàs, tà ar
maſu behrnu. Wixi par to maſo algu wiru tà jau
trenkaja un tramdiſa lihđj nahwei un tad wehl bei-
dſot gribeja wiru peeſpeeſt, paſtahwigi ſtrahdat pret
ſawu firđš apſirau.

„Juhš man dodat algu —!“ wixſch trihzeja aiſ
duſmàm. „Bada lumofu juhš man atmetat! Kaš
ta par algu! Waſ ta naw wehl neeziga deefgan, par
to la man jaaplopi juhſu ſlatuwe un jawed juhſu
grahmataš? Kaš tàš par agitacijàm, kuràs man
muhſchigi pret ſawu firđš apſirau jaiſdara! Ja juhſu
leeta buhš taiſna, tad ari tapat uſwarefat un at-
ſweedifat wezo preeſchneeziibu. Bet tee ir neeki!
Juhš eſat tumſchi tehwiari un tihlojat pehž bagataš
beedribas kaſeš! Eš biju nelga, la eſmu jumš lihđſ
ſchim klaufiſiš un preeſch jumš laudim kaiſiſiš ſmil-
tiš ažiš! To ne muhſcham wairš negribu darit!“ —

Par ſchahdu Skrapè-Gudrixa lunga ſaſkaiſcha-
noš minetee wihri bija tà pahrſteigti, la newareja
wairš iſrunat ne wahedu un iſbrihnijufcheeš žitš žitu
uſlubloja.

Tikai weenigi Kraullis no wirxeem palika klufš
un meerigš, tà arweenu. „Tad juhš negribat?“
wixſch meerigi ſažija. „Nu, tad laiſkam Sažit-Brihw-
kruht lungam buhš taiſniba, la juhš eſot nodoma-
juſchi mums ſtrahdat pretim. Schweizer, paſauzeet
eeſchà Sažit-Brihwkruht lungu!“

Skrapè-Gudrixfch uſtruhtàs. Wixſch noprata, la
Sažit-Brihwkruhtš bija pret wiru ſlepeni ſtrahdažiš
un wiru apmelojiš pee preeſchneeziibaš.

„Draugeli!“ reſnaiš uſtraugš wiram draudſigi

tuwojās. „Neest multīs! Kam tu gribi pretotees? Ja tu nellauštā, tad tev šhīs smilšhu šahīs norēms pelnu no deguna. Neest behrns! Tu jau wehl dabušt peezus rubkus, ja labi isdošeēs! — Saki, ka buhštur, un tad wišs buhš labi!” Wixam bija šehhl, ka tagadejais wadonis atstahtos, jo us tahdu labu ismaksataju wixsch newareja wairš zeret.

Tomehr Skrapè-Gudriņsch bija tagad tā pahrssteigtš un šadufinotš, ka wairā ne ka newareja isrunat.

Pa tam Sakit-Brihwtruhtš eeradās un niziņofchi fabrus valuhkojās us Skrahpi.

„Sakit-Brihwtruhtš lungs!” Kraullis šho usrunaja. „Kas jums ir šo šuhdsētees par teatra wadoni?”

Brihwtruhtš nollepojās un gahsa walā: „Skrapè-Gudriņa lungs jaunālā laikā zil waredamš strahda jums pretim. Wixsch juhš aij muguras zitadi nefauz, tā par auglotāseem un lupatām, un bes tam eedewiš rezensenta brihwlarti tahdam zilwekam, kaš no teatra ne ka nejehdš, bet nonizina wišus akteerus un tilai wixu pašhu usflawē. Wixsch ir šaswehrešeēs ar šho tehwiņu, atbaidit wišu publiku no muhšu teatra un zaur to jums šlahdet, tadehl ka wixra alga esot pa masu, lai gan wixsch weens patš wairā dabun, ne lā mehš wiš kopā. Es wehl wakar noklausijos, lā wixsch ar šho wihreli norunaja jums kaitet, zil ween wareschot. Kad mehš šchowakar wadonim usrahdišām multigo rezensiju, tad wixsch tapa pret mums rupjš, nowadija mani un Klaiņina lungu no šlatumes un atdewa muhšu lomas koristeem, kaš wehl ne kad naw atklahti rahdišuscheēs us šlatumes. Ar to wixsch tilai grib teatrim kaitet. Es runaju tē wišu akteeru wahrbdā un luhdsu, atzelt Skrapè-Gudriņu no wadora amata un wixra weetā eewehlet zitu no muhšu widus, waj mehš wiš atstahšim šlatuwi. Mehš negribam ilgaki zeešt Skrapè-Gudriņa lunga nekreetnibās!”

Wiš šapulzejuscheēs, dširbedami šchahdu pawehšijumu, šehdeja tilpat lā us adatām. Tilai Kraullis isturejās rahmi.

„Ko juhs atbildat us to, Strapè-Gudrixa lungs?“
wixsch scho jautaja.

„Tee ir wixi Sakit-Brihwkruhta isdomati mell!“
Strahpis firdigi atbildeja. „Es ne kad neefmu doma-
jis zaur rezensiju teatrim laitet, bet taifni to pazelt.
Waj ir wehl tur nekreetnats darbs, ta fleepeni nollau-
fitees zitu walodas un tos prasti apmelot ais muguras!“

„Kungs, es isluhdsos wairaf godpraktibas pret
mani!“ intrigants dischojas, naidigi usluhlodams sawu
pretineeku.

„Klusu!“ Krauklis apfauza. „Ja nu, Strapè-
Gudrixa lungs, juhs negribat wairs muhs klauft,
tad jau mums buhs jaapfkatas pehz zita, kas ispi-
ditu juhsu weetu. To juhs paschi fapratifat.“

„Es juhs klauftschu tiktabtu, zil tas us manu
kontraktu sihmejas!“ Strahpis stuhrgalwigi atbildeja.

Ustraugs wehl mehginaja wixu peerunat; bet tas
wixam neisdewas.

„Ko juhs puhlatees wixra deht! Wixsch ari
juhs isblamejis, ta juhs nodserot trescho daku no
wixra algas!“ Sakit-Brihwkruhts ustraugam fleepeni
eetschuksteja ausi. Bet schim tas ne mas nekehras
pee firds.

„Sihibi, draugeli, ko tad nu daris!“ wixsch smeh-
jas, un kad redseja, ta newar wairs peerunat sawu
draugu, tad noschdas atkal pee galda sawa weeta.

„Nu, ta juhs domajat, Strapè-Gudrixa lungs?“
Krauklis wehl reis noprasija. „Waj juhs domajat
isdarit sawu peenahlumu J. beedribas pilna fapulze?
Apdomajeetees!“

„Ne, es faku, ne — un wehl tuhlfstoschreis ne!“
Strahpis dedfigi attrauza. „Es negribu wairs buht
juhsu rokas par aflu eerozi. Juhs preeksch tam wa-
rat isleetat zitus laudis, kas preeksch tam dsimusch!“
To fajidams, wixsch noschmigi passlatijas us Sakit-
Brihwkruhti.

„Nu, tad jau mehs paschi sinasim, kas mums
jadara!“ Krauklis atbildeja. „Ta tad zaur scho jums
buhtu weeta usteikta. Bet kad nu juhsu kontraktis

wehl naw notejesis, tad wehl nahkoschu mehnesi juhs warefat te rihtotees. Peh; tam juhs nodofat fawu amatu jaunà wadoxa rokàs, kuresch laikam gan buhs Sakit-Brihwkruhta lungs!

Sinams, ta schahda wehstis stipri fatreeza nabaga Strahpi. Wixa gara azim parahdijàs ruhpu pilna nahkamiba.

„Tas nu gan naw teizami, tas ir loti negodigi no jums, mani lungi, ta juhs tadehl, ta nestrahdaju pret fawas frds apfiru, man atraujat maifes kumofu!“ wixsch nospeesti atbildeja. „Bet es ejmu! Manàs kruitis wehl taifnas juhtas mahjo un tas, lo juhs no manis pagehrat, ar tam ne kahdi nesaetas. Lai zits ehd to maifi, lo juhs man atmetat, man ta lihds kallam apnikufe! — Ar Deewu, mani lungi!“ Wixsch palozijàs un gribeja atstahf fapulzi, bet Krauklis to wehl aistureja.

„Pagaiheet!“ wixsch eesauzàs. „Man jums wehl kas jafaka! Gewebrojot kaitigo wirseenu, kahdu juhs pret mums esat usrehtmusch, meh; jums atremam scho benefizi un atdodam to Sakit-Brihwkruhta lungam par wixa nopelneem. Wixsch ari tadehl pats usremfees schis israhdes wadibu, un juhs peedalifatees tikai ta akteers.“

„Ari tas wehl!“ Strahpis newikot eesauzàs. „Nu, to jau paredseju!“ —

„Jums naw ne kahdas teesibas, scheem lungeem atraut lomas,“ Krauklis wixu pahtrauja; „un tam wihram, kas nohengajis teatri, juhs atprafeet brihwbiketi un nododeet to preekschneezibai!“

„Un kad juhs man nesamalkafat drihsà laikà fawus prozentus,“ auglotajis pikti nosplahwas, „tad, Deewo fodi, es pahrdoschu juhsu neelus aukzionà!“

Bet Strahpis ne mas neewehroja wixa wahrus. „Ka man buhtu jafpehlè par akteeri zita wadibà, Kraukla lungs, tas nestahw manà kontraktà!“ wixsch rahmà garà isflaidroja. „Kad nu juhs tam lungam atwehlat benefizi, tad ta naw mana dala,

bet kad juhs wixam atbodat resčtiju, tad ne lahdi newarat mani peespeest lihdsi spēhlet!"

"Weenalga!" Kraullis atteiza. "Nu, bet wehl juhs jau warat apdomatees. Aprameetees ispidit fawus peenahkumus, tad wifs paliks pa wejam!"

Sakit-Brihwkruhts jau sahla kofitees ais austru, jo redseja, la Kraullis ne labpraht gribesja atlaist Strahpi, tadehl la bija eewehrojis, zil isweizigi schis jau reis bija pratis agitet preesk wixam l. k. s.

Bet wezais, godigais Strahpis palika pee fama aprehmumees.

"Kad juhs to fawzat par peenahkumu, tad labati es nomirstu badâ, ne la wehl jums ilgati kalpoju!" wixsch usbudinats atteiza. "Moni lungi, juhs barojatees tilai no kauschu multbam, bet tizeet man, atnahks reis laiki, kur katre nosplaufees, tilai peeminot juhsu wohrdus. Gaismas, gaismas, wehl wairaf gaismas wajaga, lai juhsu blehdibas tittu atlahtas un lai katram zilwekam azis atwehrtos par to, zil negodigi juhs rikojatees, leetodami wispahigo isghltibas leetu par eerozi preesk faweem nekreetneem mehrkeem! Juhs dehwejatees par tautas pihloreem un apgaismotajeem, bet nesinat ne lo zitu, la plehst nabaga laudis, un wixkeem laist smiltis azis. Beerahdeet darbeem la juhs esat zeenigi, spēhlet sadshwê to eewehrojamo lomu, kuru juhs usnehmuschees, tad jums newajadses ne agitoziju, neds flevenu lihdselku. Juhtos laimigs, la reis esmu tizis walâ no juhsu deenasta, jo tas til pat la smaga nastâ guleja man us kruhtim. Es jums tilai waru pateiktees par to! Nohks laiks, kur juhs atminefatees, la mani wahrdi bija taifniba! — Ur Deewu, mani lungi!"

Daschi no šapulzes lozelleem ne mas nefaprata wixam wahrduš; wixi klaušjâs mutes eephehtuschî, lo wixsch tur runaja; bet wadori, us lurreem schee wahrdi pa leelakai dakai simejas, wairaf reischu usschahwâs no krehfleem un wihtija duhres, naida pilnam azim usluhtodami pahdrofcho runataju. Wehl

ne weens nebija eedroschinajees, wizeem azis teift tildaufs pateefbas. —

Skrohpis usgabja us flatuwi un ihseem wahrdeem isskaidroja, las bija notizees, un la teatra tah-lala wadiba ustizeta Brihwkruhtim. Alteeri tila loti ustraukti un aisskustinati parschahdu websti, la tas reebigais lischais dabujis wadonra weetu un wiru eemihkotojam Strapè-Gudrixam bija jaatstahjäs. Wiri noxehmas wif atstahtees no teatra un ahtraki nenahkt atpala, lihds zits wadons nebuhs peexemts. Ari Zexilija-Lilas jaunkundse stahweja firdigi us Skrahpja puft. Kad Sakit-Brihwkruhts eeradas us flatuwes, tahlat wadit mehginajumu, tad tur ne weena dwehfele wairs ne-atradäs. — Schim brihscham wirsch newareja wifai preezatees par sawu uswaru. —

34. Viltena zeki.

„Wibrix, dserfm nu tehju!“ ta Vihfira usrunaja Karli, uslikufe palaunagam tehju us galdu un wiram mihli atbrauzidama matus no peeres. „Radeht tu til dauds noskumsti, mihlais Karli, gan jau atkal tur lahda weeta gadisees. Ra lihds schim efam istikusch, ta istikfim ari turpmal!“

Ta wira meerinaja sawu wihru, las tagad, no-grimis dsikas domäs, fehdeja pee galda un, galwu atspeedis us roku, druhmi luhkajas us semi.

„Tu gan ta doma, bet to tu ne mas neapzeri, zil grehti tagad seemas laika dabut lahdu darbu!“ wirsch nospeesti atbildeja. „Es ne mas nesinu, mums neeet un neei wairs us roku! Til lihds la buhtu labazi, te atkal schahda waj tahda klisma usbruhl!“

„Lai nu, lai, wibrix, apmeerinees!“ Vihfira wiru preezinaja. „Paldees Deewam, mums tatschu mihla wese-liba un ja man schis darbs paleef arweenu pee manas zeenmahtes, tad es jau gandrihst weena pate waru nopelnit maist. Waj tad nu mums Deews nepalihdses, gan jau tew ari schur un tur lahda pelra gadisees.“

Tas leelakais jau ir, ta mehs wif efam pee wefe-
libas!"

Schee wahrdi darija us Karli labu eespaidu. Wiza
waigs noslaidrojās, wifsch peefehdās pee galda un
fahla dsert tehju.

"Tra ra rah!" masais Anstis dseedadams pee-
steidsās un usrahpās tehwan us klehpi. "Tu dsersf
tehju, tehtē?" wifsch jautaja.

"Ja, Anst! Waj tu ari gribesf?"

"Gm!" Anstis pasmejhās par schahdu peedah-
wajumu. Wareja jau gan nolast atbildi wiza smai-
doschaja fejira.

Drihs wizi wif eebaudija garfchigo dsehreenu un
bija pee labas omas; ari wezā seepeene, noschdufes
us trahfns muhrifcha, dsehra no sawas kruhfites.

Tē lahds peeklaumeja pee durwim. "Gelschā!"
Karlis fajija, un wif gaidija firahrigi, tas eenahls
istabā.

Durwis atwehrās un tanis Strahpis parahdijās.

"Ah, direktora lungs!" Dihfira steidsās wizu ap-
fweizinat. "Loti preezajamees, ta muhs apzeemojat. Lubdsu,
peefeshchatees! Waj jums warbuht nepatiktos ar
mums lopā eedsert lahdu glahfi tehjas?"

"Paldees, Dihfiras kundse, labprahf!" weefis
atbildejo, Karlim sneegdamš roku. "Bet pirmš jums
jastin, ta es wairš neefmu direktora lungs. Efmu at-
tal weenkarfchs akteeris — bes weetas!"

"Nu, nu, tā tad tas war buht?" Karlis isbrih-
nizees eefaujās. "Tu laitam joko, mihlais draugs!"

"Nejokojū wis, Karli! Schinis laikš wif war
notift!" Strahpis atbildeja. "Ja, bet nu es negribu
juhš trauzet no tehjas dserschanas, wehlahf jums wifu
istahstifchu.

Dihfira wizam schigli pasneedsa tihru glahfi un
trehflu un luhdja wizu, xemt par labu, tas wizai
pee rotas.

Strahpis pateizās un peefehdās pee galda.
Anstis wizu wehrigi apluhloja, wizam patika weefa
silās briles.

„Bet teiz totschu, mihlais draugs, la tad tas nahas, lo tu man patlaban fahli stohstit?“ Karlis usfahla walodu. „Waj tas mas waretu buht taifniba?“

„Taifniba, taifniba!“ Strahpis rahmi apgalwoja. „Saprotams, tad es wairs neefmu wadonis, tad tu ari wairs neef rezensents — mehš abi efam attal brihwi!“

Wirsch nolika fawu glahsi un isstahstija laulatam pahrim fawu klismu galu no gala. Karlis un Lihstra uswanigi klausijas.

„Bet nedomaseet, la es par to noslumstu,“ Strahpis beidsot peemetinaja. „Es wehl preezajos, la teeku wala no scheem tehwiareem.“

„To jau es ari nopratu, la tew wiru deenasta bija nepanefama dshwe“, Karlis eebilda; „bet lo tu doma tagad eefahlt?“

„Wehl es dabuschu scha un nahloscha mehnescha algu, un lihds tam laikam padoms war rastees,“ Strahpis atbildeja. „Bet tam refnajam tehwiaram, tam teatra komijas preefschneekam, es nedoschu wairs ne par tapeiku eedsert, lai wirsch manis pehz waj noslahpst!“

„Tas funis jau mani ari isehda no darba, tad wairs wiram negruhdu fawu pelxu rihle,“ Karlis ruhkti fazija. „Ja schis zilwels newar dabut fuhlt, tad wirsch kosch otram lihds laulam!“

„Ko? Tu ari hes weetas?“ Strahpis isbrihnijees eefaugas. „Ja, nudeen, tas ir jaukas leetas! Un to tew schis tehwirsch isdarija?“

„Taifni wirsch! Wirsch bija paradis wifu manu pelxu nodsert waj noblehdit, un tad redseja, la wiram mas atleza, tad wirsch paaugstinaja manu algu. Bet tiklihds nu fahlu pelnit preefsch fawas familijas un nenodewos wairs wiru nagods, tad wirsch mani beidsot it weenlarschi atraidija no darba!“

„Safodits tehwirsch!“ Strahpis firdijas. „Bet beedribas fapuljes, tad tu dsirdetu, kas tad wiram

par muti, kas tad wirtsch tew par goda wihru! Lai jods parauj wifu scho jesuitu lizi!"

"Bet teiz, ko tagad lai eefahku, mihkaiš Strahpi?" Karliš baschigi jautaja draugam. "Kā lai turpmaš apgahdaju femim un fawejeem pahrtiku?"

Schiš jautajums ari Strapè-Gudriku speeda pahrdomat. Wira drauga stahwollis pateest nebija apflauschams.

"At nu, wihriš, leez jel reis tās ruhves pee malas!" Lihšina atkal eejauzās walodā. "Gan jau pahrtikšim; tadehl tu esi tik mastizigs? Ja tas buhtu notizis zaur tawu wainu, tad tu waretu few pahrmest, bet ja nu tā —!"

Bet tē ari pašchai meerinatajai ašaras sagās azis. Kas gan tās iswikinaja, waj behdigā nahlotne, waj pafaules launprahtiba?

"Ja, ja, es juhs šaprotu, Lihšinas kundse," Strahpiš lihdsjeetigi fajija. "Lai mums ari neshin zil grehtas likstas usnahktu, bet ja tas naw notizis zaur pašcha wainu, tad tās newar muhs wifai nospeest nedš noskumbinat. Schi runaja lihds" — wirtsch rahdija us širdi — "un schai mehš negribejam pretotees. Un ja schē mums taifna apšina mahšo, tad mehš isteelam labali pee fahls un maises, ne tā zits, ehšdams gahrdus zepešchus! — Apmeerinajees, mihkaiš draugs, likšera zeki ir doščureiš neišprotami; taifni tur, tur domajam, la wišš pagalam, la nespehšim isbehgt draudošam postam, tur wehlaš israhdas, la tas wišš bišis tikai pašcheem par laimi! Bet galwenakais ir, ja tew taifna šrdsapšina, tad turi galwu us augšchu — wajaga zeret us labakeem laikeem, un zeriba nekrahpi!"

Lihšina, noslauzijuse ašaras, nonehma trankus, jo tehja bija padserta.

"Es tagad eeschu!" Strahpiš fajija, uszehlees un nama mahtei pateizees par palaunagu. "Es grihu dotees us pilšehtu, aplauschinatees pež lahdas weetas us preehšcheenam. Kolas ari newar klehpi turet, jo klahi mums ne weens ne la neneshis. Ar Deewu,

Karli, neftatees wis til tumfchi nahlotnê, — zif war-
refchu, ari preekfch tewis raudfifchu lo fallaufchinat.
Dfihwojeet wefelas, Lihfinaas kundse, un fweiks ari tu,
masais waroni!" wixfch atfweizinajâs no Anfifcha.

"Ar Deemu, Strapè-Gudrina lungs," Lihfina
atbildeja. "Pateizamees par apmellejumu, bet apzee-
mojeet jel atkal muhs lahdureis!"

"Nu, nu, gan jau wehl tifamees!" Strahpis
fazija, ifeedams pa durwim.

Lihfina feidsâs atkal klast pee fawas wefchas
bakas un strahdaja duhfchigi, pee lam leelas fweedru
labfes parahdijâs us wixas peeres. Un tagad, fur
apfakki bija til behdigi, wixai wajadseja foxemtees
un wifseem fpehleem puhletees, jo wifas familijas ufu-
refchana tagad guleja us wixas lameefcheem.

"Tu laba dwehfele!" Karlis pee fewis nodomaja.
"Râ tu nomozees un nopuhlejees faweju laba, un
turklast tu wehl juhtees laimiga, tew darbs ne mas
neifrahdas par gruhtu. Un es — es efmu til dauds
pret temi noseedsees, bet tu to ne mas nepeemini, tu
efi gatawa preekfch manis usupuret fawus beidsamos
dfihwes fpehlus. Al, lâ tas man firdi fahpina, la
newaru un newaru tew to atlihdfinat, lo tu preekfch
manis efi laba darijufe. Man peenahktos tewi far-
get un glabat lâ dahrgu pehri, bet ne wis laut tew
strahdat til prastus darbus. Man ir wefeli un fpeh-
zigi lozetki, man ir finofchanas — un es to wifu
tomehr newaru preekfch tewis ifleetot! Al Deems, zif
tas ir breefmigi! — Waj man klast fchim Expo-
wiffcham? Es wakar wakarâ atkal ar wixu fatikos
un wixfch man apgalwoja, la es tiffchu prahtu at-
stumjot velku, las tihri godigâ zelâ dabunama. Zif
daudfi tâ nepelnotees pafaulê — un tomehr wehl ap-
drofchinafchanas beedribam atleetot milfigi eenehmumi.
Schis gudrâs beedribas efot aprehlinajufchas few aug-
stus jo augstus prozentus. Wezaku zilweku un ne-
fpehjneeku wixas ne par lahdu naudu neuskemot ap-
drofchinafchanâ, jo tad wixam wajadsetu ari lo at-
lihdfinat; ja teefcham grihot apdrofchinat lahdu, las

gluschi bej 'jeb lahbas palihdsibas, tad tas esot jais-
dara zaur wiltu. Un tas tatschu esot latra kreetna
zilwela peenahkums, nespehjneelam palihdset. — Ja,
ja, bet ta buhtu blehdiba, tas buhtu pret manu frds-
apfira!" — Wira goda juhtas atkal pamodas.
„Blehdis jau wifu ko iskulko fewim par labu. Ja
tew tihra frdsapfira, tad turi galwu us augfchu!"
Schee drauga wahrdi wiram wehl tagad flaneja aufis.

Wirsch uszehlās un sahla nemeerigi staigat pa
istabu. Kur ween wirsch paluhlojas, wifur taira na-
badfiba duhrās azis! —

Wira feewira tagad stahweja pee weschas baļas,
greesa un masgasa, leedama fubrus fweedrus, bet ar
to til knapi wareja apgabdat faufu maises garofira,
— un kur xemt zitām wajadsibām? Apgehrba ori
wifem wajadsēja — un deefin, tad atkal tiks darbā
un pelnā!

„Nē, es peexemfchu gan wira peedahwajumu!"
Karlis beidsot tšhufsteja. „Deems lai man peedod,
ja es zaur to grehtotu. Es newaru to wairis ilgaki
panest, es newaru laut fawai feewirai nomozitees
lihds nahwei! Kadehl lai es laifchu garam fcho
pelnu? Redarifchu es to, tad daris zits — un
mans stahwollis pateefham behdigs! — Showakar
pulksten astorōs — wirsch man teja — es warot
tur eerastees, ja grihot itin godiga zelā nopelnit tuht-
stosch rublu. Es buhfchu tur — man fchi pelna
steidsami wajadsiga — nost ar wifām fchaubām!"

„Lihfir, es fchowakar iseefchu!" wirsch fajija
nedroschu balfi, it tā behrns, tas prasās laulā pa-
fkraiditees un fin, tā mahte to neatwehles.

„Kur til wehlu, mihlais Karli? Ahra jau ir
tumfchs!" wira gribeja to aisturet. „Ej labal rihtā,
lihds tom laifkam ne tas neisbehgs!"

„Kas war finat!" wirsch domigi fajija. „Waj
tu nedfirdeji, ko Strahpis pirmal fajija: Riga ne
weens ne tā klast nenefis — te wajaga pascham
publetees!"

Ahtri wirsch bija apgehrbees un gataws us ee-

fchanu. Bet Lihfirai til fmagi metas ap firdi, la wira ne mas negribeja to laist abra is mahjas. Wira poredseja breesmas. Tomehr wirsch nebija atturams. Tad wira noslauzija fawas flapjas rotas, aplampa Karli un fluhpstija wiru til karsti, til firnigi, la tad us ilgeem, ilgeem laiteem buhtu no wira jafchiras.

„Es buhschu wehlakais deminos atpakal, mihla feewira“, Karlis fajija. „Man lahda masa dari-fhana! Paleezi wefela!“

Bet wira balfs flaneja it fawadi un nospeesti, un tad nebuhtu tagad bijis labi pakrehfils, tad wira buhtu flaidri no ta fejas lafjufe, la wiram las fe-wischs gul us firds.

Wirsch isgabja lehni pa durwin. Lihfira aisbedsa lampiru un nolika to us krahns malu, lai waretu redset strahdat fawu darbu.

Mafais Anstis, eeraudfijis uguni, tapa atkal lihgfms un fahla lehlat un deet, flaki usgawiledams fawu trara rah.

Wezajai Deepeenei, lurai fchahds trofknis nebija ihsti pa prahtam, bija faws lihdsellis, la wiru ap-meerinat. „Nohz schurp, Anst!“ wira aizinaja puiku pee fewis. „Es tew pastahstischu lahdu pasazixu!“ Un Anstis wirai schigli peetezeja flacht un usmanigi flausfjas wiras stahsta par funiti, lakiti un gailiti. Wegenite daschu labu reisi eegrima ta fawa stahstifchana, la nolaida azis no irbeem, un ta adillis wirai wairal reischu bijis jaisahrda un jausfahl no jauna. „Sunit, lakit un gailit, waj laidischu eefcha?“ wira stahstija — un uhdens schiafstifchana wefchas baka, la ari druhmi apgaismota istabira darija us Ansti fawadu eespaidu. Wirsch bija lihgfms, la pee wira bija meme un wezmahmula, jo zitadi wiram buhtu bijis bail no budekeem. —

Karlis Inascheem fokeem fheidsas pretim fawai laimei waj nelaimi. Bet wirsch nemanija ne mas, la, tiklihd wirsch bija isgabjis pa wahrteem, wiram apdomigeem fokeem feloja lahds wihrs, luru pehz is-flata wareja noturet par zuhku luptschu.

„Uha, tas well!“ fweſchais pee fewis noruhja. „Tas blehdis tatschu wiru beidsot gribes peemahnit! Wiktoram taisniba! Wixi abi wakar esot bijufchi kopâ Bula wihnusi un, lâ wiram rohdisees, tad Erpowitschs wiru galu galâ esot peerunajis un ſchowakar pulkſten aſtonds apſtellejis us pilnu ſapulzi. Tos ir loti brangi, ka patš usnehmos ſcho leetu, jo nesinu, waj lahds no maneem paligeem buhtu pratis deesgan iſweizigi riklotees un wiru atturet beidsamajâ brihdi no ſcha ſoka. Mans noluhks ir, ſcho wihru pahrbaudit lihds beidsamam un tad pahrfteigt wiſu blehſchu publi!“

Wixſch ſokojâ Karlim palaſ ſinamâ attahlumâ un neiſlaida to iſ azim.

„Wezais Zents grib var wari, lai usdabunu paſudufcho pagasta wezako Weldermani; es eſmu pahroleeginajees, ka ſchis wihrs un Weldermanis ir weena un ta pate perſona. Wiktors gan man paſaraja, ka ſcho ſauzot Weldſi, un tâ es dſirdeju ari no blehſcheem wiru usrunajam, bet war jau buht, ka wixſch pahrgroſſijis ſawu wahrdu, gribedams flehp-tees no paſaules. Nu, gan drihſumâ wiſs iſrahdiſees; bet Zentam wehl ne ka no tam neteiſſchu, kamehr man wiſſ peerahdijumi nebuhs rofâ. Manas domas ari tas apſtaklis apſtiprina, ka wixi wixreis runaja ſawâ ſtarpâ no ſahdas naudas leetas un peemineja ari Nordmillera wahrdu!“

Tas bija Kraups, kas tē flehpās zuhku tuptſcha uſwalkâ. Wixſch nebija ſtahwejis meerâ; wixſch bija daudsmaſ eeklatiſees Karla dſihwê un ſtingri uſtraudſijis wixâ ſokus. Erpowitschs ari bija paſtahwigi detektiva uſtraudſibâ un ſchis bija wakar Pahrdaugawâ ſatizis Erpowitschu kopâ ar to paſchu zilweku, ſuru Kraups wiram wixreis bija apſibmeſis. Saruna esot bijuſe loti noſlehpumaina, tilai ſchirotees Erpowitschs esot ſajizis otram, lai neeſot mulkis un neatgruhschot tihschâ prahtâ tuhlftoſchu rubku, to warot til weegli nopelnit, un lai eeronotees ſchowakar Krafnaja-gorkas

wihnuſi. Wairaf poliziſtſ newareja paſtabſtit. Bet Kraupſ jau ſinaja wairaf, ne lã wixam waſadſeja.

Tadehl wixſch ori ſchodeen, pahrgheerbeeſ par zuhlu-lupſchu, eeradaſ Pahrdaugawã. Pirmkahrt wixſch zereja atklaht blehſchu bandã nekreetnoſ noluhkuſ, un otrkahrt wixſch zereja, la wixam drihſumã buhſ eefpehjamſ Jenta preelſchã ſtahteel un fazit: „Man ir ſinamſ, tur ir pagalta wejalaiſ Weldermaniſ!“ Taſ bija taſ dſinelluſ, taſ pamudinaja iſweizigo poliziſtu, til bedſigi un ſparigi rihtoteel preelſch ſchis leetaſ.

Karlim nenahja ne prahtã, la wixſch tika ſoli pa ſolim uſraudſitſ, jo tad wixſch gan ne par' lahdu naudu nebuhtu eelaideel ar tumſchajeem weikalneekem. Tomehr wixa ſirdſ bija ſaſchraugta un neiſprotamaſ baileſ wixam ar waru uſmahjaſ. Nè, nè, noſt ar bailibu un wilzinaſchanoſ! Wixſch gribeja tilt waãã no nabadſibaſ ſloga, wixſch gribeja tapt bagatſ, ne wiſfewiſ dehl, bet ſawa behrna dehl, lai ſchim waretu ſagahdat labaku dſihwi, ne lã paſcham bija.

Ar tahdam domãm laudameel, wixſch bija pahrnahjiſ par Daugawaſ laipãm un atradaſ tagad oſtaſ malã, tur zitreiſ til dſihwa kuſtiba un roſtba bija waldijufe, bet tagad wareja eeraudſit tilai retu gilwetu. Upe bija aiſſaluſe, un taſ nahja no Pahrdaugawaſ, waj dewãſ turv, tee gabja pa laipãm taiſni ſawu zeãu, un nonahluſchi pilſehtã, iſſlihdã pa daſchdaſchadãm eelãm. Maſajãſ pahrdotawaſ gan wehl ugunſ dega un auglu pahrdewejaſ ilgodamaſ wehl gardija uſ pirzeem, bet ſchee wairſ nerahdijaſ, tã la ar andeli gabja deelgan wahji. Tikai wehl leja pee muitãſ dahraſ lahdeja beidſamo twaitoni, taſ jau rihtu pat gribeja doteel juhã.

Karliſ gribeja patlaban doteel uſ Kraſnajaſ Gorlaſ puſi, tad wixa wehriba tika greeſta uſ louſchu fleegſchãnu, taſ behdja no Grehzineeku eelaſ puſeſ uſ wiſam malãm. „Sargeel, ſargeel!“ dſirdeja wixnuſ ſauzam — un diwi ſatrazinati ſirgi nahja ſchrahl-damã, krahldomi, la paſawi ſchãhla uguni ween, uſ

Daugawmalas pusi un willa few lihds labdu flehgtu ekipaschu, kura pa nelihdseno brugi fwahstijas drihfi us weenu, drihfi us otru pusi. Kutscheera us bukas nebija, tas laikam bija nosweests semē, un sirgi dewas taifni us upes pusi, — azumirski wixem wajasēja buht fasneegufcheem bulwerka malu, un kas tad tah-laf wareja notikt, tas gan bija paredsams.

Uri Karlis atlehas nost. Wehl wareja palihdsēt, ja gribeja; wehl sirgi bija fokus desmit no wira at-tahlu.

„Kaunees!“ tahda eefschēiga bals Karlim us-fauja. „Tu wari lihdsēt un negribi! Tu gribi laut zilwela dschwibai eet boja!“

Un it tā tahdas augstakas waras dsibts, wixsch gabjas sirgeem pretim un fahhra wixus aij groscheem pee galwām. Lai gan wixam bija stipras rokas, tad tomehr nebija wis til weegla leeta, fawaldit istraultos kustorus. Wixi pagahsa Karli gar semi un willa wixu wehl labu gabalixu lihdsi, kamehr zuhlu kuptschs no weenas pufes un wehl tahds wihrs no otras pufes peesteidsas un sirgus galigi aptureja. Satrazinatae lopi newareja wairs tahlak tilt un trahldami mih-dijas lahjam. Karla rokas besfpehzi atlaidas wala un — wixam famana suda.

Laudis tagad bareem peesteidsas un israhwa no sirgu lahjam pagahsto wihru, kas bija dabujis wairaf bruhzes un stipri asiroja. Wixi panesa to gabalixu fahrus un noguldija us zeeta bruga.

„Rad schis nebuhtu usdroschinajees dotees sirgeem preeschā, tad karite buhtu nogahjuse tā Ge-zawā!“ wixsch it tā pa meegam dsirdeja laudis runajam. „Trats zilwels, kas nu wairaf — glahbj zitu un nu pats warbuht pagalam!“

Wairaf wihru aistahja sirgeem preeschā, kamehr kraups feidsas trihsofchai dahmai pretim, kura tagad islahpa no karites, wesdama pee rokas masu pui-feni. Sulainis, kas kutscheerim bija fehdejis blakus us bukas, breesmu briedi bija nolezis semē, bet zaur

to tà fadausijees, la newareja wairš ne no weetas lufstetees.

„Kam man par to japateizas, la pašā breesmu brihdī firgi tapa aptureti?“ kundse, bahla aif bailēm, waizaja, tad Kraups wixai tuwojās.

„Pateizeetees Deewam, zeenijamā kundse,“ Kraups atbildeja, „tam nahlas wifupirms pateiziba, un tad tam zilwekam, kas tur eewainots gul bes famaxas. Nebuhtu wixšch ihstā laikā, nebehdadams par famu dšchwibu, steidsees preefšā, tad nesinu, kas tad buhtu notizis!“

„Breesmigi!“ dahma eesauzās drebofšā balsī. „Waj tē lahds ahršs nedšhwo tumumā? Warbuht la šchā zilwela dšchwiba wehl glahbjama, tadeht newajaga lawetees! Wajaga wifu darit, kas eespehjamš!“

Wixa peenahja tuwaki un lihdsjeetigi luhklojās us eewainoto wihru.

„Aifbildineet, zeenijamā kundse, eš peederu pee fšepenpolizijas nodatas,“ Kraups wixai teiza Franzschu walodā. „Ja juhs wehlatees, tad wixu nogahdashu us diakonifu namu, tur wixšch taps aptoptš us labako un tur wixam ahrstu palihofiba taps pašneegta.“

Kundse, kura bija bagatā Šheroma atraitne, isbrihnijufēs usluhloja weenlarfšo zuhku luptschu, kas runaja pa franzi.

„Dareet, dareet it wifu, kas ween eespehjamš,“ wixa luhgdama fajija. „Gahdajeet wixu bes lawefšandš profam, lai wixam palihdšiba teel sneegta; nebaideetees no isdosčanām. Eš jumš wifu bagatigi atlihdsinafchu!“

Ari dashi ziti polizijas eeredxi bija peesteigufšees, kureem Kraups pawehleja eewainoto lehni eezelt suhrmaxa ratšs un nowest us diakonifu mahju. Wixšch peeteiza, eeweetot šlimo pirmās klafes apfopšchānā, un rati lehnām aifbrauja.

„Bet, zeenijamš kungs, tà tad fauz manu glah-

beju?“ kundse ahtri watzaja Kraupam. „Kas wiaſch tahds ir?“

„Schim brihſcham man naw laika, jums to tuwaki iſſklaidrot, jo wiaſch ir jagahda pee weetas!“ Kraups atbildeja. „Wehlat, tad wiaſch iſwefelofees, tad es jums wareſchu par wixu wairat ko paſtahſtit. Es pats wehl neefmu ar wixu ſklaidriba. — Bet nu, zeenita kundse, jums ari droſchibas pehz wajaga braukt praſta droſchla uf mahjam,“ Kraups atgahdinaja Herminei. „Juhſ nedrihſtat wairs uſtizetees fatrozinateem ſirgeem. Es liſſchu ſaweem laudim pahrbraukt juhſu ekipafchu mahjas. — Eh, fuhrman', brauz ſchurp!“ wiaſch uſſauza lahdam diwjuhgam.

Fuhrmanis peebrauza. Polizifts palihdſeja dahmai un wixas behlenam tani eelahrt, un godbihſigi palozidamees atwadijas no wixas.

„Es jums firfnigi pateizos, mans lungs, par juhſu puhlineem,“ wixra teiza. „Luhdsami tilai neaſmirſteet manu ſlimneeku un paſtrojeet man rihta par wixra ſtahwofli. Luhdsu, te ir mana fahrt!“

„Balaideetees uſmani, zeenijama kundse!“ Kraups wehl palozijas, un droſchla aſtripoja proſam.

Kutſcheeris, kas bija nolezis no bukas, tagad atkliboja, un Kraups ſteidsas wixu iſtaujat ta tas nahzees, ta ſirgi ta iſbihjuſchees un ſahluſchi trakot.

„Welns ſin, kas wixreem tagad bija notizis!“ wiaſch ihdſigi atbildeja, jo neſinaja, kas juhlu kuptſcha perſona flehpas. „Loitam ſabihjas no tam, ta pee dſelſchu magafixas dſelſs tapa ſkladita. Lahda leſa man wehl ne tad naw atgadijufes!“

„Waj wareſat weeni paſchi wixus pahrbraukt mahjas?“ Kraups ſautaja. „Ja newarat, tad xemeet lahdu zilweku lihds, kas palihds wixus ſawaldit!“

„Tagad jau wixi gan rahdas buht itin rahmi,“ kutſcheeris atbildeja, „bet droſchibas pehz jau gan man lahds waretu palihdſet. Kas war ſinat, ta neſahl atkal ſkreet!“

Kraups pameta ar azim lahdam gorodowoſam, un ſchis azumirkli bija augſcha uf bukas, lamehr lu-

tscheeris no otrās puses usrahpās; sirgi tagad apmeerinati šokeem gabja pa brugi projam.

Dauschu puhlis wehl brihtinu noskatijās paķaļ aishrauzejeem. „Tas bija gan teijateris, jāteiz, bes naudas!“ lahdš strahdneeks peesihmeja. „Ja, tas wifs nenoteel tai pasaulē!“

„Kas tur par teijatri!“ otrs šapihziš atruhza. „Es ari palihdseju, peeskrehju reisē ar to wihru (wirsch rahdija us Kraupu), un palihdseju apturet sirguš, bet Wahzeete aishrauz projam, nepafazijuse ne paldees. Waj newareja eedot par mums abeem lahdu trijneeku?“

„Waj tad pateescham juhs domajat, ka esat pelnijuschi dšeramu naudu?“ Kraups jokoja. „Jums laikam ta buhtu tihri labi noderejuse preeksch tschar-tas?“

„Kā nu nē! Waj tad jums negeldetu?“

„Man gan nē!“ Kraups atbildeja. „Bet lai nu juhs buhtut apmeerinati, tad šhē jums buhs!“

Wirsch iskehma malu un eedewa wihram trihs-rubku gabalu, un tad pats eelahpa šhigli lahdā pajuhgā. „Krasnaja Gorka!“ wirsch usfauza, un suhrmanis laida wakā.

Updahwinatais wihrs wiram wehrigi noskatijās paķaļ. „Ekur labs zilweks, eedod man trijneeku! Nu, naudu war bruhlet! Eestim, eedsert!“ wirsch usaižinaja famus darba beedrus.

„Waj tu domā, ka wirsch tew no šawas naudas dewa?“ lahdš eebilda. „Wirsch wifu laiku ar zeenmahti runaja, kas šin, zil wiru wiram eedewa!“

„Lai nu, lai, deesgan ari par tik daudš!“ laimigais fajija un gabja ar šaweem beedreem us tuwejo wihnusi.

Pa tam droščka, turā Kraups atradās, ripoja knaschi ween us Krasnaja-Gorkas pusi.

„Rezerets gadijums!“ wirsch noruhza. „Man labā buhtu patizees, kad tas nebuhtu notizis; tad es jau šhowakar buhtu nahzis šklaidribā un wifus tos blehschus notwehris jo drihsā laikā. Tagad leeta at-

kal isbojata! Nu man ti! jausmanas, lo wixi dabus fcha eewainota weeta. Nu, nu, mani putniri, gan juhs reisi noferschu!"

Wixsch istahpa no rateem, atlaida fuhrmani un pahrejo zeta gabalu gahja lahjam, lihds fahneedsa finamo wihnusi.

"Labwatar, papu!" wixsch apfweizinaja wihnuschneeku, kas fchkeeledams wixu uslubloja neustizigam azim. "Janahl tatschu reis ari juhs apraudsit. Nu, la tad nu jums labi fweeschas?"

"Labwatar, labwatar!" fchis faufi atbilbeja. "Ro tad labu pateilfat?"

"Birms eelejeet pahris tsharku — paschi tatschu ari dserfat?" Kraups pastelleja — „un tad tahdas butelites alus sakustam!"

Krodseenees tulit patlaustija, un abi fadschra kopä schnabi.

"Nu, la tad ir, waj onluki naw lo eeweduschhi no semem?" Kraups noslehpumaini jautaja wihnuschneekam. "Pee jums jau alasch mehds nolikt, waj nu tahdu wepruku, waj zitu lo? Es jau ne mas negribu lehti pirkt, es jums labi famalkafchu!"

Wihnuschneeks atkal neustizigi us wixu palublojas. "Kas tad juhs tahds esat?" wixsch fchim jautaja. "Es negribu ar fweescheem eelastees. Es juhs ne tad neesmu redsejis!"

"Wai, papu! la juhs ne mas neatminatees?" Kraups spehleja isweizigi tahkal fawu lomu. "Es tatschu wehl toreis noandeleju wepri, luru leelais Wasilijis bija nopirgis no onluka, un tad wehl tos Wahgsemes zahlus, lurus Siders bija te apstis weenam direktoram! Waj tad juhs to ne mas neatminat?"

Wixsch stahstija ti! pahrlceeginoschi, la wihnuschneeks beidsot fahla tizet.

"Wasilijis — Siders —!" fchis domigi atfahrtoja. "Es ne mas newaru atminetees — Ah! Juhs esat tas zuhlu luptschs, un waj juhs nefauz Schori?"

"Nu ja, Schori, la tad!" Kraups peekridams

atbildeja, wixam taifni flatidamees azis, tà ka bleh- digais wihnuschneeß tagad bija pilnigi pahrleezinats, ka tas ir weens no wixa sagtu mantu pirzejeem.

„Uhà! Nu es pasihstu!“ Wihnuschneeß wixam draudfigi sneedsa rolu. „Juhß jau efat mans wezu wezais künde! Bet tagad gan man naw ne ka — peenahzeet zità reisē; ja buhß, tad tulin warefat dabut!“

„Tà ka til nedodeet ziteem!“ luptschß peeteiza. „Juhß jau sinat, ne weens zits jums til dauds nemakfà, tà es! Un juhß mani ne mas negribejat pasihst, fawu wezo draugu, hahaha!“

Wixi fahla it omuligi treekt un eedsert, un Kraups prata tà apstrahdat blehdi, ka schis wixu pateest tureja par fawu wezo draugu. Tomehr ismanigajam polizistam aufis bija wakà, wifu dsirdet, kas otrà istabà tapa runats. Wixsch nomanija, ka tur fapulzejuschamees bija stribdus neatnahluschà Welbjes deht.

„Juhß efat multis!“ fahda balß eefauzàs. „Kas wixam par to dos tuhßstoschu rublu!“

„Bes schis fumas wixsch to neustremfees!“ otrs zeeti atbildeja. Kraups pasina scho balß par Erpowsitscham peederoschu.

„Eika drufku pagaidit!“ Kraups pee femis nodomaja. „Wixu gan juhß tē nesagaidifat!“

Tē lahds wihrs isnahja ahra un neustizigam azim luhkotas wisaplahrt, waj naw lahds weefis, lam nederetu nollaufitees wixu farunu. Tas bija tas patß firmais auglotajs, ar luru mehß eepasinamees X. beedribas preeßschneezißas sehde.

„Kas schis ir par zilweku?“ wixsch wihnuschneeß lam flusu jautaja, sihmedams us Kraupu.

„Labs draugs!“ schis atbildeja. „Pasihstams zuhlku luptschß. Wixsch man schad un tad to atpehrl; no wixa naw jabaidas.“

Auglotajs wehl reis pehtijoschi paflatijas us Kraupu, un kad schis til fwabadi isturejas, tad wixsch apmeerinats eegahja atpatak dibena istabà.

„Tä tad paleet, lä es teigu, mani lungi!“
Kraups dsirdeja wixu runajam. „Scho fchaubigo
zilweku mehš neveexemfim. Es wixu weetä peeda-
buschu akteeri Sakit-Brihwruhti, tas mums buhs
dauds lehtakš un uftizamakš. Pariht isdarifim to
leetu!“

„Un tad, kad leeta buhs nofahrtota, frodsineekš
Eindmeieram war atkal dot dsert, zil grib,“ lahda zita
balkš fazija. „Jo ahtrali wixsch top mehms, jo la-
bali!“

Kraups bija deesgan dsirdejis. Wixsch famalkaja
wihnuschneeekam famu rehkinu un taišijās eet.

„Tä lä nu, papu, neaismirsteet, ko mehš runajam!“
wixsch atwadidamees fneedsa wixam roku.

„Ja, ja, peenahjeet til fchinis deenās,“ fchis air-
gadamees atbildeja. „Gan jau onluki buhs no semem
laut ko eeweduschki, ko warefat atkal isleetot. Bet tur
tad nu til ahtri fkreefat? Eedserfim wehl lahdu zela
lahju!“

„Zela lahju nu gan war wehl eedsert, bet ilgi
man ari naw wakas,“ Kraups atbildeja. „Wehl fchur
tur pahris weetās japeeet!“

Wihnuschneeekš bija til glauns un ismalkaja Krau-
pam no famas pufes zela lahju. Wixsch gribeja fcho
pazeenat, jo tahds uspirzejs, kas wehl pee tam labi
tebreja, wixam bija koti noderigš. Wixi atfweizina-
jās lä wezu wezee draugi, un tad Kraups atstahja
reebigo lolalu.

„Labs eedomš!“ wixsch pee fewis fazija, kad
bija atkal us eelas. „Turklaht wehl dabuschu eepasih-
tees ar wifseem schulikeem, kas të til nelaunigi un
pahdrofchi apsog nabaga semneeziarus, un tad rau-
dsfchu, waj newar fchos putnus reis nolikt drofchā
weetā. Scho blehdi wihnuschneeeku smalki peemahniju.
Deesin, kas tas tahds war buht, kas manā weetā no
wixu pehrf sagtas leetas? Nu, gan to isdabuschu.
Man laimefees të west gaismā koti dauds interesantu
leetu!“

Tä preezigi pee fewis domadams, wixsch fa-

Lihhina, isgahjuse us eelu, newareja waird fare-
dset famu wihru. Noflumuse wirra greesàs atpatak.
Reisprotamas bailes fashraudsja wiras firdi.

Wirra stahjäs atkal pee famas weschas balas un
turpinaja usfahkto darbu, bet Karlis wirrai negahja
is prahta. Anstis, peeglaudees pee wezäs Leepenes,
usmanigi klauvisjäs wiras pafazinas. —

Rahda stunda wareja buht pagahjuse, kad tahds
pee durwim peeklauweja. Lihhina luhdsja eenahkt, un
wezais draugs Strahpis stahweja wiras preekschä.

„Kur ir Karlis?“ wirsch ahtri jautaja, kad bija
apfweizinajees.

„Wirsch aigahja us pilsehtu!“ Lihhina atbildeja.

„Wiram wajadsetu gan drihsumä buht atpatak. Bet
luhdsu, waj drihksu sinat, kas jums no wirra wa-
jadfigs?“

„Tad es wirru fagaidischu mahjäs!“ Strahpis
preezigi fajija. „Jr labas wehstis, Lihhinäs kundse,
ko es atnefu. Man sinama weeta preeksch wirra.
Karlis dabüs weetu un kreetnu weetu!“

„Waj pateest?“ Lihhina preezigi eefauzäs. „Ai,
tas buhtu pahrlaektu brangi! Bet teizeet man, teizeet,
tä jums tas til laimigi isdewäs?“ Wirra, preezigi us-
traukta, nolaida weenu roku ar weschas gabalu atpa-
tak bakä un, ar otru atspeedufes us trauka malas,
mirdsofchäm azira uslubloja Strahpi.

„Kad es no jums aigahju,“ Strahpis eefahka
stahstii, „tad es eegreesos tanü restorazijä, tur mehš
akteeri arweenu mehdsam peeeet. Es pafauzu butelt
alus un nehmu tulit awisi rokä. Bet mans eera-
dums jau ir no laiku laikeem, apflatit pa preekschu
fludinajumus. Tē man tas duras azis — stahw
trekneem burteem: Rastwedis tulit wajadfigs Sche-
roma bankas weikalä. Japeeteizas ** bulwarä pee
direktora. — Tur tew jamehgina! patš pee fewis
domaju un, steigchus isdsebris famu alu, dodos pro-
jam. Domaju, tä jau labaki pee deenas tiftu wakä
no famas nepatihlamäs weetas, kura man tagad lihds
kallam apnikuse. Bet tē zelä atgahdajos Karla, —

jums wiseem tatschu leelata wajadsiba ne là"man, tadeht aprehmos pee fewis, preelsh wina runat tās wietas deht —"

"Wai! Juhš nefat muhsu deht tahdus upurus!"
Lihšira eebilda, aiskustinata par tahdu Strahpja lab-
firdibu.

"Lai nu lai!" šhis atmēta ar rošu. "Es no-
nahku — stahdos preelshā direktoram un usdodos
par kandidatu us šho weetu. Wirsch ir wežš, firms
wihrs, bet, là man rahdijās, wehl deesgan spehzigš
un asprahdigš. Wirsch mani apflata no galwas lihš
lahjām un istauja mani, kur lihš šhim esmu bijis.
Es wiram issaku wifu taisnibu, bet ari to peeminu,
lai wirsch labat dod šho weetu manam draugam
Weldsem, kas jau reis lahdā bankā bijis par grahmat-
wedi un lam šhi weeta ari wairal wajadsiga ne là
man. Wezais lungs mani gan šawadi usflata, bet
tad paleel omuligš un eelaisčas ar mani walodās.
— No kurenes wirsch tahds ir un kas wirsch agraki
bijis? wirsch man waizā. Lahdam goda lungam,
domaju, newajaga ne la flehpt, tadeht isstahstiju tam
wifu, peemineju pat, la mans draugs us semem reis
bijis par pagasta wežako! — Waj wiru nefauz
Weldermani? wirsch mani laipni jauta. — Welder-
mani wiru gan nefauz, bet Weldsi; juhs warat us
to palaištees, la wirsch toti godige un ustizams
zilweš. — Nu ja ja, wezais lungs beidsot fajija.
Lai tad juhšu draugs peenahl! — un, atwadisees
no manis, leelas atkal pee šawām leelajām grahma-
tām. Es steidsos šhurs, jums to pawehšit!"

"Tas warbuht manam wihram lahdš wežš pa-
sištams no agrakeem laikeem!" Lihšira atbildeja.
"Wirsch jau fenal bija šauzees par Weldermani. Un
tās bankas wahrds man ari tihri pasihštams isleelas,
pag', là to banku šauz?"

"La ir Šheroma banka!" Strahpis atlahrtaja.

"Ja, ja, man leelas, la es buhtu reisi kur dšir-
dejuše šho wahrdu, bet kur? — to newaru atmi-
neteš."

Wizi tagad fahla it jautri tehrset un eegrima arweenu wairaf walodās, gaididami Karli mahjēs. Bet fchis wehl arweenu nepahrradās.

Mis seenas pulkstens nofta dewito stundu. Strahpis ari lehra pehz faweja, bet peepefchi atgahdajās, la bija to eefibljais.

„Kur wixfch til ilgi war palikt?“ Lihfira fahla baschitees, bet Strahpis wixu apmeerinaja, la Karli warbuht fwarigas darifchanas aisturot ilgaki.

Tē peepefchi foki us trepēm bija fadsirdami.

„Tas jau nu wixfch buhs!“ Lihfira domaja pee fewis. Tapa peeclawets pee durwim. „Nahz nu eefchā, nahz!“ Lihfira jautri fajija. „Keds, tā wixfch grib mani maldinat!“

Durwis atwehrās, bet tā wira fatruhlās, tad wiras vreefchā pa wifam fwefchs zilweks stahweja.

„Alsbildineet, waj juhs esat Weldešes kundse, un waj juhsu wihrs atgahja fchowakar us Rigu?“ wixfch jautaja.

„Ja!“ Lihfira nobahledama atteiza. „Bet fafeet, luhdsami, kas ir notizis ar manu wihru? Teizeet man taifnibu, neflehpeet ne la! Wai! — nu es noredsu, la nelai me notikufe!“ wira eefleedjās.

„Titflikti ne maj naw, tā juhs domajat!“ fwefchais, kas bija Kraupa fuhstis flepenpolizists, atbildeja. „Wixfch tikai dabujis neezigas bruhjes un atronas togad kreetnē aptopschanā. Wixfch drihfi iswefekofees!“

„Wixfch ir pagalam!“ Lihfira waimanaja rokas fchraudsidama. „Mana paredsefchana! Mana paredsefchana! Kadeht es wixu laidu fchowakar us pilsehtu!“

Ari masais Anstis fahla brehlt, tā la polizists azumirkli apjuka un nesinaja, tā wixai tablat istahstīt wifu atgadijumu.

„Bet, zilweks, teizeet tatschu! Kahdas breefmu leetas tad ir notikuschās?“ Strahpis, ustraukts, nepazeetigi usfauza polizistam.

„At tā, lungs!“ polizists atjehdsās. „Apmeeri neet tatschu juhs wixu! Naw jau ne kas breefmitgs notizis!“

Winfch iſtſtahtija wiſas leetas faſtahmu.

„Wedeet, wedeet, mani pee wiru!“ Uihſira raudadama luhdsas. „Es gribu wiru redſet un ar wiru runat. Mana ſirds naw meeriga!“

„Apmeerineetes, Uihſir! Aisbrauſim turp! Juhs tatschu dsirdat, ta ne las breeſmigs neefot notizis!“ Strahpis wiru meerinaja.

„Ja, brauzeet man lihds, es juhs pee wiru nowedifchu!“ poliziftis peebilda.

„Valeez nu wefels, mans mihkals Anſt!“ Uihſira porzehma us roku un nobatschoja raudofcho behrnu.

„Valeez pee wezas mamas, es brauſſchu raudſit tehti!“ Wira eetinäs ſawâ wilnainê, weenigajâ ſiltajâ drehbes gabalâ, las wirai bija, un atſtahta lihds ar Strahpi un ſweſcho lungu iſtabirau. Wira dedſa ais nevazeetibas, redſet ſawu mihlo, nelaimigo wihru.

Anſtis nu tilai iſhti puhta walâ, tad mahte aisbrauja, tâ ta wezajai Leepeenei deefgan gruhti nahzäs, wiru apmeerinat. Wira ſoliſa tam gan ſcho, gan to, bet Anſtis nelitäs ne dsirdot. Beidsot wira ſahla ſtahtit ſawas jaulatäs paſaziras, lihds Anſtis aiſmirſa ſawas behdas un ſahla uſflauſtees.

Winfch klauffjäs — klauffjäs ar leelako uſmanibu, to wezenite wiram ſtahtija — lihds beidsot wira galwina noſlihta us wezenites flehpi un dsikee elpas wilgeeni ſchai atgahdinaja, ta meega mahte bija wiru eerehmufe ſawâ flehpi.

„Wismidſees!“ wezenite pee ſewis nodudinaja un noſtahta ſtahtit. Wira iſgehrba maſo puiſeni un nolika to lehni wira weetirâ.

35. Atkalredſefchans.

Sneega mahte wiſas eelas bija papilnam apklahjuſe ar ſawu balto ſegu, tâ ta pa tam tagad bija weegls lamanu zekſch. Tagad reebigais ratu troſtnis nebija wairs dsirdams, bet ta weetâ muhſchiga podſirau ſwahrdſefchana atſkaneja.

Laudis runaja, ta wiszauri ari us laukeem esot labš seemas zefš, un tas wareja gan buht taifniba. Lauzineeki, gan no Widsemes, gan no tablās Kursemes ar faweem raschofumeem til bagatigā mehrā bija saplubdufši Rigā, tā tas wehl ne tad nebija redsets. Tas, sinams, atkarajās no labā ragawu zēla.

Rahda fvehziga, stalta feewa, pehz isflata laužineeku faimneeze, apdomigeem fokeem gabja pa lahdu no eewehrojamafeem pilfēhtas bulwareem un ruhvigi apflatijās nama numurus. Wixa pagahja patlaban garam bagatās Hermineš namam, un rahdijās azumirklī efam peemirfufe to numuru, luru melleja.

„Eš domaju, fšis buhs tas nams, kuram nupat pagahju garam, — zita tahda tē wairs nam!“ wixa pee fewis runaja. „Kaudsifšhu tē awaižatees.“

Wixa greesās atpakaļ un atradās drihfi pee gresnajām durwim. Bet tē wixa atkal fšaubijās. Rā rahdijās, wixa neusdrofšinajās paswanit.

„Buhtu jaeet aplahrt pa fehtas puš!“ wixa, tā jau godiga laužineeze, domaja. Bet tad wahrti bija zeeti, tad wixai zits ne tas neatlikās, tā eet atpakaļ pee preefšdurwim.

Nedrofšhu rofu wixa peespeeda swana pogu. Pehz tahda brihtira durwis atwehrās un tanis parahdijās trefots fulainis un jautaja, ko wixa wehlotees.

„Eš grihu runat ar Šeroma zeenmahti!“ laužineeze atbildeja. „Eš domaju, wixa dšihwo fšini mahjā?“

„Wixa dšihwo gan fšini mahjā!“ fulainis atteiza. „Bet tā tad juhs efat eedomajufšās ar wixu runat? Nu, nahzeet eefšhā pee faimneezes, dširdēs, ko wixa teiks!“

Laužineeze gabja lihdsi trefotam fulainim pa gresnajeem koridoreem pee faimneezes, lurai, tā rahdijās, fšē bija leela wara.

„Eši feewa grih runat ar muhsu zeenmahti!“ wixfš fazija faimneezei, lura laužineezi uslubhoja sarakbrigām azim un til ko farehma wixas fweizinafumu.

„Ar muhsu zeenmahti?!“ fainneeze isbrihniju-
fès eefauzàs. „Ro juhs gribat no wiras — to juhs
wirai teikfat?“

„Do es wirai paschai pasajischi!“ lauzineeze
strupi atbildeja, tura bija favihluse par tahdu mas-
zeenigu istureschanos. „Luhdsu, peeteizeet mani pee
zeenmahtes un fakteet, ta es wehlos ar wiru runat!“

„Rà juhs warat tik dumji runat!“ fainneeze,
degunu usmetufe, fajija. „Do es gan sinu, ta juhs
wehlootes, bet man turpretim jasin, waj zeenmahte ari
to grib. Muhsu zeenmahte labpraht nemehts ar kaut
kuru katru runat!“

„Rad zeenmahte to negribetu, tad wiru man ne-
buhtu rakstijufe, lai es wiru apmelleju!“ lauzineeze
stingri fajija, pee lam afnis wirai fakahpa waigòs
par schahdu fainneezes kirzinaschanos.

„Jums rakstijufe, lai juhs wiru apmellejot?!“
fainneeze pahrschteigta eefauzàs. „Waj tad wiru juhs
pasihst?“

„D ja, loti labi. Esmu agraki pee wiras dee-
nejufe!“ lauzineeze atbildeja. „Bet kad es labi ee-
flatos, tad jau ari mehs efam wezas pasihstamas.
Juhs efat Berta! Mehs tatschu abas reisè deenejam!“

„Katixa!“ fainneeze eefauzàs, un wiras ghimis
peerehma faldi fmaidofchu issklatu. „Nè, tas ir labi,
tas ir jauki, ta juhs neefat aismirfufchas fawu kundsi.
Zeenmahte peedfihwojufe loti dauds behdu. Rà tad
jums tagad flahjas, Katix? Nu apsehdeetees ta-
tschu!“

„Baldees par apwaijaschanos,“ Katixa apsehda-
màs fajija, „esmu jau apprezejufès un dsihwoju itin
laimigi. Sen jau nodomaju apmelleit fawu wezo
kundsi, tadeht ta wiru man rakstija, lai to drihsumà
darot, bet lihds schim tas man lahga nebija eespeh-
jams. Bet kad tagad parleekam teizamš zela laifs
un mehs ar fawu wihru scho to eewedam pilsehtà,
tad jau nu gan newaru palaisf garam labo gadi-
jumu, wiru neapmellejufe. Rà tad jums pascham
flahjàs?“

„Es ari esmu prezejusēs, Šhoršs jau mani ap-
nehma,“ Berta atbildeja, „un paldeēs Deewam, ka-
mehr esam atkal zeenmahtes deenastā, mums tihri labi
eet. Tikai preekš kohda laika manam wihram masa
nelaime notika. Winš bija kritis no bufas un tū
stipri fastees, ka tagad wifu laiku gul flims. Zi-
tadi ne lo newaru fuhdsētees!“

„Tā, tā, tā,“ Katina atbildeja, „nu, lai Deews
palihds iswefeloteēs. Bet, mihlā Berta, es gribetu
labprāht parunāt ar zeenmahti kahdu wahrdu. Man
wehl jasteidsās atpakaļ us tirgu, luhkoteēs, tā wixam
eet ar ondeli!“

„Nogehrbseeteēs, Katina, esēet ari mans weefis!“
Berta laipni fajija. „Geshu papreekšu paluhkoteēs,
waj naw fweefi preekšā pee zeenmahtes.“

Katina ari pallausija laipnājam usajinājumam,
kamehr Berta steidsās wixu peeteikt zeenmahti.

„Kahds welns tad to tē atdsinis!“ Berta pee
fewis pukojās. „Ar tufchām rokām jau zeenmahte
wixu neislaidis wis! Newareja tahda labal deestin
kur aiskalteēs, ne wis tē nahkt lihst wirsū us kalu!“

No tam wareja noslahrst, ka Bertai nebija wis
labs prāhts, ka Katina bija nahkuse apmelleit zeen-
mahti. Wixa bija fklaudiga par to, ka zeenmahte
fawu fenalo deenastneezi warbuht apbalwos kahdām
dahwanām.

Peh; kahda laizixa wixa atnahja atpakaļ.

„Jums drusku jausgaida!“ wixa fmaididama
fajija. „Patlaban diwi lungi runā ar zeenmahti.
Tiklihd tee aiseēs, tad juhs tikfat preekšā. Bet esēet
tagad mana weefšna — tulit paraudstihu lo, juhs
pazeenat!“

Kamehr Berta pazeenaja fawu agrako drau-
dseni un ar wixu jautri patreezās, eestim aplausiteēs,
to abi lungi runā ar Šheroma kundsi. Tee nebija
nelas zits, tā wezais Jents un fšepenpolizijas preekš-
neēs Kraups.

„Un tā tad stahw ar manas dšhwibas glahbeja
wefelibu?“ Hermine patlaban jautaja Kraupam.

„Waj ir zerbās us glabbschanu? At, es esmu pa-
wisam peemirfufe wiru apmelle!“

„Es wakar pee wiru biju.“ Zents atbildeja wai-
zata weeta, „wirsch jau fahl stipri labotees. Bet ahristis
labpraht negrib, la wiru apmelle, pat wiru seema
netop arweenu peelaista. Man tila apgalwots, la
wirsch schinis deenas wareschot atstahst flimnigu.“

„Tad juhs gahdajeet, la wirsch pee manis eero-
nās!“ kundse teiza. „Es gribu wiru redset. — Bet
waj par Weldermani ne lahdas siraas naw dabutas?“

„Ubi lungi fasklatijas.“

„Man jums japasixo, zeenijama kundse, la es
esmu wiram us pehdam, un drihsa loika wareschu
par wiru jums lo tumaku pasixot. Efeet bes ruhpem,
gan es wiru usdabuschu!“

„Es jums muhscham to neaismirschu, Kraupa
lungs!“ Hermine aiskustinata fazija. „Man wiram
jaatlidsina tas, lo mans tehws pee wiru grehlojis!“

„Es tilai daru famu peenahlumu, zeenijama
kundse, man par to ne lahda pateiziba nenahlas!“
Kraups palozidamees atbildeja. „Bet zeenijama kundse,
neaismirsteet tilai to, lo jums peemineju!“

„Uha, Stiltrechtera dehl! — bet las jums par
eemeslu, to no manis pagehret?“

„Nejautajeet mani, ladehl, bet luhdsamas, luh-
tojeet zeefchi us to, la schis zilwels wairs neteet juhfu
nama. Esmu stipri pahrllezinasees, la tas waretu
jums tilai laitet! Juhs weblat nenoschelosat, la
buhfat mani klaufsjuschas. Tizeet man, la es tilai
juhfu laba dodu jums scho padomu, — Stiltrechters
nedrihst wairs spert lahju par scho fleegfni!“

„Es juhs palaufschu!“ wiru beidsot atbildeja.
„Es sinu, la juhs ar mani labi domajat!“

„Pateizos jums par schahdu ustizibu!“ Kraups
palozijas. „Tagad waru atwaditees, jo peenahlumis
mani fauz!“

Wirsch godbihjigi atfweizinajas no Hermines un
atstahja ar Zentu wiras buduaru.

„Juhs darijat gudri, Kraupa lungs, la juhs

manai pawehlneezei wairaf ne la nefazijat no Wel-dermana," Jents fazija, tad wixi bija isgabjufchi abra. "Es domaju, mehš abi esam pahleezinati, la Weldermanis un wixas dšiwibas glahbejs ir weena un ta pate persona. Mufsu kundsei ta leeta loti žeras pee firdš, tadehl ir labaki, la nogaidam, lihds wixsch galigi iswefelojees."

"Bet la tad juhs to finat?" Kraups isbrihnojees eefaužas.

"To tulin jumš isstahstifchu. Preeksch neilga laika mums weikalā wjadseja ftrihwera, un tad man ne weena nebija pee rolas, tad es isfludinaju scho weetu laikraštis. Uš to pee manis peeteizās lahds akteers, ne wis preeksch fewis, bet preeksch sawa drauga Welses, las atronotees grubtis apstaf-šis. Las zilweš sahla mani intrefet, es ar wixu isrunajos un beidsot wixam peefoliju to weetu. Dtrā deenā tas patš akteers atkal atnahza un stahstija man, la wixa draugam nezereta Elisma atgadijufes — la wixsch no sirgeem famihtš un tagad gušot flim-nižā. Es no wixa wahrdeem nopratu, la wixa draugs ne las žits newar buht, la manas pawehlneezeš dšiwibas glahbejs!"

"Un kur schis akteers palika?" Kraups nepazee-tigi eefaužas.

"Manā deenastā!" Jents atbildeja. "Kad nu wixsch man isstahstija sawa drauga Elismu un patš luhdsās pehz tās weetās, tad es wixu ari peerehmu. Wixsch nu gan wehl deefin žil kreetni newar ispildit to weetu, bet toteef es esmu no wixa dauds, dauds dabujis finat par wixa drauga pagatni, tā la esmu pilnigi pahleezinats, la schis ir mekletais Weldermanis!"

"Šm! Las ir laimigs atgadijums!" Kraups beidsot fazija. "Bet waj es newaru dabut runat ar scho ftrihweri?"

"Kalab ne! Ja jumš patihl, tulit!" Jents atbildeja.

"Tagad man naw laika, bet wehlat, warbuht schowakar pat," Kraups teiza.

„Juhš wixu warat fatilt Latweeschu beedribas namâ, turp wixsch mehds arweenu noeet.“

Abi lungi schlihrâs. Jents eegahja fawâ kon-
tori, un Kraups aibrauzâ atpakâ us pilfehtu. —

Hermine weena pate nemeerigi staigaja pa fawu
buduaru. Wixas firdi jauno, jaula zeriba modâs.
Wixa domajâs efam fasnēegufe til karsti lahroto mehri.

„Drihsâ laikâ es juns par wixu pasirofchu to
tuwaku!“ tã freetnais polizijas eerednis fazija — un
wixam tas isdosees, no tam esmu pabrleezinata. Mi,
laut jel drihsi ta stunda peenahktu, kuzâ dabufchu at-
tal redset wixa waigu. Tad es wixam warefchu
wisu atlihdsinat, to wixsch manis dehl zeetis. Tad
warefchu wixam sneegt fawu rolu, jo tatschu weenigi
wixam peeder mana firds, nu es buhſchu laimiga!
Muhſu mihlestiba ir tapuse deesgan ruhkti pabrba-
dita, bet nu tai ne kahdi schlehrſchli wairs nestahw
jekâ. Tagad es esmu pate fawa waldbneeze un waru
bes kaweschanaš faweenotees us wisu muhschu ar to
wihru, kuru til karsti, til neissakami mihlu!“

Tã wixa istehloja fawu nahlamibu wisjaukalâs
krahſâs, loloja fawâ firdi faldas zeribas. —

Durwis pawehrâs, un Berta eenahja istabâ.

„Zeenigâ kundse!“ wixa palozijufes teiza. „Tã
kahda no juhſu agralâm deenastneezem eebrakufe.
Waj lai wixai to dahwinu juhſu wahrdâ un atlai-
schu? Juhš tatschu nelikfatees trauzetees, zeenigâ
kundse?“

„Mana agralâ deenastneeze?“ Hermine ahtri ee-
fauzâs. „Waj ta naw Katixa?“

„Es domaju gan!“ Berta atbildeja, weikli ap-
flehp dama fawu nepatilschanu par to, ka kundse schla
interesetees par wixas agrako darba beedreni. „Ro
lai es wixai dahwinu, zeenigâ kundse?“

„Kã juhš warat tã runat, Berta?“ Kundse
wixai uffauza. „Es tatschu gribu redset un runat
fawu Katixu! Wedeet wixu ajumirllî schurp!“

Berta isgahja, lai gan ne labpraht, ispildit fawas
kundsas pawehli.

Drihst pehz tam Katina eenahja pee fawas agralas pawehlneejes.

„Katix', mihlâ Katix'!“ Hermine, wiru firfnigi noskubpstidama us peeres, apfweizinja. „Kâ nu jums eet, mihlâ Katix'?“

Katina bija gluschi aisgrahbta par tahdu laipnibu. Wira noskubpstija dedsigi fawai kundsei abas rolas.

„Man eet tihri labi, zeenmaht'!“ wira beidsot atbildeja. „Muhfu mahjas ir labi eefoptas, tâ ka mums deesgan branga istikšana. Ari esam wisi pee labas wefelibas.“

„Ko tad juhsu behrnixi dara? Waj mana krustmeita jau labi paaugufes?“ kundse notul ween waijaja. „Juhš tatschu man atbildejat us manu wehstuli, tâ juhš esot nokristijuschî famu wezako meitixu manâ wahrda?“

„Ja, mehš wiru nokristijam par Hermine Mildu! Es jums faku, zeenmaht', tas ir xiprš flukis! Lasa jau it flaidri grahmatu un masgâ pate famus mutautixus!“

Hermine laipni fmaididama nollausjâs wiras runâ. „Apfehdeetes tatschu, Katix'!“ wira pasneedsa weefchrai krehflu un pate noschdas wirai pretim. „Pastahsteet man wehl wairak ko no fawas dsihwes. Zit jums pa wisam ir behrnixu?“

„Bes Mildas wehl diwi! Baldim palika pa atwentem peezi gadi, un masâ Laimixa pa rubsu laiku gadu weza. Wisi til wefeli tâ firtixas uhdeni; naw wehl ne weenas deenas gulejuschi flimi!“

„Milba, Waldis, Laimixa! Kas tee par jaukeem wahrdeem, ko juhš esat dewuschî faweem behrneem! Man tee koti patihl!“

„Tee ir muhsu paschu tautas atwasfnati wahrdi, un mans Indriks zitadi behrnus negrib list kristit, tâ tahdôs wahrdôs! — Bet tâ tad jums tagad labi eet, zeenmahtix'?“

„Pateigos, Katix', itin labi! Mani gan Deewš naw apfwehtijis behrneem, bet toteef' man ir weens

audschu behls, kuru es koti mihlesu. — Juhš tatschu, Katix', palikfat pee mums us pusdeenu, waj nè, to? Tad mehš labi warešim istreeltees."

"Pateizos par juhfu laipnibu, zeenmahtix, bet til ilgi gan newaru uskawetees. Man wehl jasteidsas us tirgu, redset, là wihram eet ar andeli!" Wixa lautrejās ar Hermineš kundsi ehst pee weena galda un no fulaireem likt aplapotees.

"Gan jau juhfu wihrs weens patš pratis pahrdot fawas prezes! Kahda flahde tad tur war notikt! Paleezeet tatschu kahdu brihdi pee manis! Juhš tatschu wehl arweenu us mani turat labu prahtu?"

"Kà lai us jums neturetu labu prahtu!" Katixa nosarkufe atbildeja. "Bet nu redseet, tee wihriškli tà daschdeen nefaprot no tahdam fihlalàm leetàm un atdod tàs par pušwelti. Ja juhš man atwehlat, tad atnahšchu rihtà, kad buhšim pahrdewufchi fawas prezes."

"Kad juhš nu ne pa wifam nekaujot peerunatees," Hermine fajija, "tad jau newaru juhš aisturet. Bet tà ka tad rihtà atnahzeet un atwedeet ari fawu wihru lihdsi; es wixu ari gribu redset. Neaismirsteet to, Katix'!" wixa fchai wehl ar pirktu pakratija.

"Labpraht, labpraht, zeenmahtix'!" Katixa atbildeja. "Tad es jums atnesišchu ari kahdu no fawàm sošim un pašchu taišitas defas. To jums wajaga no manis peekemt, zeenmahtix'!"

Hermine laipni pateizās par fcho peedahwajumu un pašwanija us galda atrodofchos fudraba swanu.

Sulainis tulin parahdijās durwis.

"Atnefeet wihnu un bislwitu!" Hermine fchim pawehleja, un turpinaja atkal ar Katixu fawu šarunu.

Katixai wjadseja wixai smalki apstahstīt fawu familijas, là ari wišpahrigi lauzineeku dsihwi. Jau wairak reišchu Herminei bija wahrds Weldermanis mehles galà, par kuru wixa gribeja dabut tuwakas širas, bet baididamàs par wixu dsirdet tilai behdigas wehstis, wixa labak zeeta klusu. Bes tam jau wixai bija sinams, ka wixsch fchim brihšham atradàs Rigà. Kraups tatschu bija folijis, wixu usmellel. Un Ka-

tira, redsedama, la kundse pehz Karla ne mas neap-
waizajās, ari fargajās peeminet wira wahrdu.

Tā jautri tehrsedamas wiras alasch eebauidja
wihnu ar biftwitu.

Tē pehz lahda brihscha masais Karlitis eenahja,
apmellel fawu mahti. Bet eeraudfidams fwešho fee-
weeti, wirsch kluwa drusku bailigs un atturigs.

„Tas ir mans dehls, Katira!“ Hermine fajija,
ar fawadu lepnumu noskuhpsidama fawu puifeni.
Preekšč pahris nedelām wiram skolotajs tapa pee-
remts, tas wiram tagad pasneeds pirmās mahzibas.
„Apfweizinees ar frustmahti, Karlit!“ wira mudi-
naja puifeni. „Ta ir frustmahte no semēm!“

Masais Karlitis tuwojās Katirai un, wira ne-
wainigi usluhklodams fawām filajām axtiram, rahtni
pret wira palozijās. Katira ar labpatišchanu no-
skatijās us loscho puifeni — un tagad wira peepeschi
eefšahwās prahtā wira breefmu naktis, tur wira to
bija isglaħbuse no negeħligās nahwes!

Puika, brihtira uslawejees, atstahja atkal istabu
un aigahja us fawām stundām.

Wehl lahdu brihdi patreelufes ar fawu agrako
kundsi, Katira taišijās eet.

„Nu, bet tā la, Katira, rihtā neaismirsteet mani
apmellel!“ Hermine atwadotees fajija. „Lihds tam
laikam apdomaschos, to preekšč fawas frustmeitas
jums lihds eedot!“

Katira gahja us Bertas istabu, apgehrbt fawu
laschoku, un Hermine wira pawadisa. —

Bertas istabā lahda bahla feeweete stahweja,
tura patlaban bija nolituse fawu kurwi, is tura Berta
paschulail israhma weschu. Katira azumirkli apstah-
jās, wira schis gihmis israhdijas passtams. See-
wira bija loti nabadsigi gehrbuses, un redsedama,
la top til zeeschi apluhlota, nosarka la beete.

Zit labpraht Katira ari buhtu tuwaki faruna-
jufes ar scho feeweeti, tomehr, eewehrojot, la Her-
mines kundse bija kļahst un us wira gaidija, wira
neatrada par peeklahjigu, to darit. Wina atwadijās

ari no Bertas, un tad ſchi peemineja wiras wahrdu, tad bahlâ feewirra wehl wairaf nofarla. Ta nebija ne taſ zits, ta Lihſira; bet behdas un raises bija ta pahrwehrufſchas wiras waigu, ta Katira wiru ne domat newareja paſiht. Un wirra lautrefas dotees paſihtama ſawai draudsenei.

Hermine pawadija Katirru lihds ahrdurwim, tur trefotais ſulainis wiru iſlaida uſ eelu. Hermine wehl reis peeteiza Katirrai, lai rihâ wiru apmekle, un tad lehnâm dewâs atpakaſ uſ ſawâm iſtabâm.

Bet ari wirra bija eewehrojufe nabadſigo feewirru. Wirrai ſchis godigais, bet nofabehdajees gihmis ſtahweja dſihwi preekſch azim. Lai gan wirra ſweſcho wehl ne tad nebija redſejufe, tad tomehr wirra ſajuta preekſch tâs neisprotamu ſimpatiju. Wirra dewâs atpakaſ uſ Bertas iſtabu, griedama par to dabut tumafas ſiras, bet pee durwim iſdſirda Bertu ſtrupâ un bahrgâ balſi ſarunajamees ar ſweſcho. Wirra apſtahjâs un uſklauffjâs azumirkli.

„Tas neet, taſ neet, mihlâ feewir!“ wirra dſirdeja Bertu ſalam. „Zeenmahte leel maſgat ſmalto weſchu maſgatawâ, un eſ tur newaru ne ko groſit. Muhſu zeenmahte nedrihſt wiſ rahdit ſanerrotu darbu!“

„Bet dodeet man lahduſ gabalirrus tilai iſmehginafchanas dehl!“ ſweſchâ luhdsjâs. „Juhſ redſefat, ta eſ labi un glihti paſtrahdaſchu darbu. Eſ jau jumſ ne maſ til daudſ nemahktos wirſu, bet manſ wihrſ gul ſlimnizâ, un eſ newaru ar praſtâs weſchas maſgaſchanu ween til daudſ nopelnit, zil wajadſigs preekſch uſturaſ. Eſeet til labas un parunajeet ar zeenmahti par ſcho leetu!“

„Al, ta tad man note!“ Berta zeetſirdigi atbildeja. „Mehſ jau neefam par to wainigi, ta juhſu wihrſ gul ſlimnizâ un juhſ newarat ar leelâs weſchas maſgaſchanu ween nopelnit pahrtiku. Melleſeet few zitu darbu. Mehſ jau jumſ ta dodam maſgat leelo weſchu un par to ari ontligi ſamaſſajam. Eſ lai juhſ laiſhot zeenmahte wirſu uſ kaſlu, turai til mihlſta ſirdſ — nu, taſ tilai wehl truhſt!“

„Kad juhs sinatu, zif man grehti eet, tad juhs gan tà nerunatu!“ Hermine dsirdeja, la fweſchà ſmagi nopuhtàs.

„Ja, mihlà ſeewix, tur ne la newar darit,“ Berta ſlarbi atbildeja, „mehs jau newaram wiſu paſauli uſturet!“

Schahda Bertas iſtureſchands Hermine loti ſadufmoja; wixra ſpehji atdarija durwis.

„Zeenmahte!“ Berta, atſlatijufès atpaſaſ, eefauzàs. „Tà, tè nu juhsu weſcha ir rittigi nodota — ſchè buhs juhsu nauda,“ wixra ſazija uſ Lihſixu, „un gità beenà warat atkal atnahkt pehz netihràs. Tagad, tà redſat, man naw wakaſ, jumš to eeflaitit — man jarunà ar zeenmahti!“

Lihſixra patlaban gribeja uſzelt ſawu kurwi uſ muguru un aiſeet. Wixra wehl buhtu luhgufès Bertu, bet zeenmahtes klahtbuhtnê to neeedroſchinajàs.

„Paleezeet, ſeewix,“ Hermine lihdszeetigi ſazija, un wixras mihligee wahrdi atſpirdſinaja apbehdinatàs Lihſixras ſirdi.

„Bet zeenmaht', juhs tatſchu redſejàt, la eš wixrai jau labi ſamaſſaju —!“ Berta, ſajukufe, raudſija eebilft.

„Kluſu!“ Hermine, ſaſlaitufès, peeſita ſahju pee ſemeš. „Kad eš wehl reiſ to peenahſchu, Berta, la juhs neleetigi walkajat manu uſtigibu un to waru, to jumš eſmu dewuſe, tad eš juhs beſ ſchelaſtibas atlaidiſchu no weetaš. To eegaumejeet, ja gribat uſ preekſchu ehſt manu maiſi! — Un juhs, ſeewix', noleezeet ſawu kurwi un nahzeet man lihdsi — eš gribu ar jumš aprunatees!“

Lihſixra puš bailiga, puš preeziga, nolila ſawu kurwi un eegahja Herminei lihdsi wixras buduarà.

Berta wixrai naidigi noſlatijàs paſaſ. Taš bija par dauds preekſch augſtprahtigàs ſaimneezeš, la wixra, jumprawai un ſehkſchai dsirdot, kuras turpat otrà iſtabà wiſu bija noſlauſijufchàs, ſweſchàs dehl no zeenmahtes bija dabujufe bahreenu. „Taš nah! no tam, la ar tašdeem nabageem eelaiſchàs!“ wixra ſirdijàs.

„Dod wirreem darbu — bet paslat', wehlat' wiri leen tew tikpat lā utes wirfū! Lai welns parauj wifus fchahdus deedelneekus!”

Bet istabmeita ar tēhlfchu no wifas firds preezajās, tā Berta bija dabujuse tahdus piparus. Wira fawas zeetfirdibas un uspuhshanās dehl no wifseem deenastneekseem tapa eenihsta. Ar til to waldamu preeku wiras tagad usluhloja Bertu, kura ais dufmām nesinaja kur dehteēs. —

Hermine eeweda Lihfīru fawā buduarā un lila tai apfehsteēs. „Waj juhs jau ilgi preefch mums masgajat wefchu, mihlā feewir?” wira waizaja Lihfīrai, lihdszeetigām azim usluhlobama wiras naba dfigo uswalku.

„Jau tahdus fefchus mehnefchus, zeenigā kundse!” fchi nedrofchi atbildeja. „Bet tagad es luhgtu — ja juhs manim wehl — waretut ustizet — fawu fmalto wefchu —!” wira stomijās. „Mans wihrs ir flims un man weenai wifa pahrtika janopelna.”

„Kā tad juhs fauz un kur juhs dshwojat?” Hermine taujaja tablat. Lihfīra pateiza fawu dshwes weetu un istahstija fawus behdigos apstakus.

„Juhš peeminejat, tā juhfu wihrs esot flims,” Hermine eebilda, kas tad wiram lait?”

„Tas ir pa wifam nelaimigs atgadijums, zeenigā kundse,” Lihfīra teiza. „Mans wihrs bija bes weetās; wirsch isgahja tahdā wakarā us pilsehtu applaufchinateēs pehz darba. Wehlat' man no polizijas peenahl fīra, tā mans wihrs eewainots aiswests us diakonifu namu. Wirsch esot gribejis noturet pahris fatrazinatu firgu, kurei ar wifu kareeti buhtu eestrehjuschi Daugawā. Tā manim tika stahstīts.”

Herminei gandrihfi elpa nostahjās, to klaufoteēs. „Waj tad juhs nesinat, tam wirsch isglahbis dshwibu?” wira, aiskustinata un til to waredama fawalditeēs, jautaja. „Waj juhs newaresat greestees pee tās perfonas?”

„Es neefmu pehz tam taujajuse,” Lihfīra newainigi atbildeja. „Birmkahrt man nebija walās, un

oirfabrt, taš buhtu isflatiſees itin lā eš pagehretu par ſawa wihra teizamo darbu lahdu atlihdſnaſumu. Taš buhtu til pat lā ubagoſhana, un nabaga maiſe ir ruhta, zeenigā kundſe. Man jau wehl ne maſ til ſlikti neſlahtoš, ja tilai dabutu wairaf darba, la waretu ko nopelnit!“

Hermine newareja wairš walditeeš. Spoſhaš aſaraš noriteja par wiraš waigeem. Lihſirai palika itin ehmoti ap ſirdi; wira newareja iſpraſt kundſeš peepeſhā uſtraukuma zehloni.

„Eš eſmu ta!“ Hermine trihzoſchu baſt eefahla. „Eš eſmu juhſu paradneeze! Juhſu wihreš mani iſglahba no redſamaš nahweš, un eš neeſmu wiram wehl ne paldeeš par to ſaſiſuſe, Eš neeſmu to apdomajuſe, la nabaga wihram war ari ſeewa un behrni buht, lūreem truhſt maiſeš. — Peedodeet man to, mihlā ſeewir!“

Wira ſirniſi ſaſehra Lihſiraš roku, lūra bija loti pahreigta, dſirdebama Hermineš wahrduš.

„Bet zeenigā kundſe — luhdſu tatſchu —!“ wira nolaunejufeš ſtomijaš, „taš tatſchu katra zilwela peenahlumš — waj tad juhš buhtut zitadi darijuſhaš —?“

„Taš ir katra zilwela peenahlumš, ſawam tuwakam trublumā palihdſet!“ Hermine wiru pahtrauza. „To eš gribu darit, eš eſmu loti daudſ paradā. Juhš nedrihſtat to atſtunt —“ wira iſnehma no ſawa rakſtama galda lahdu pakiru un ſneedſa to Lihſirai — „jo zitadi juhš mani gauſham apbehdinatut. Nepretoſeeteeš, eš ſinu, la jumš taš nepeezeſhami wajaſigš!“

Lihſira gan negribeja ne par ko peeremt naudaš pakiru, bet tad Hermine uſ tam zeefchi paſtahweſa un wirai iſflaidroja, lai to uſſlatot lā aiſnehmumu no wiraš, ko wehlaſ atkal atdoſhot, tad wira ari ilgati nepretojaš un eebaſa pakiru labatā.

„Eš neeſmu wiru ne weenu reiſi apmellejuſe, lamehr wirſch atronaš ſlimnižā.“ Hermine noſcheh-

lobama fazija. „Tagad gribu to darit. Juhš man braukfat lihšft — apmeklešm wiru abas diwas!“

Schahšs pawehstijums Lihštrai darija koti leelu preeku, wiru tam ne buht nepretojās. Wira nebija wairat pee fawa wihra titufe peelaišta, tā pirmo reiši, kur wiršch bes famanās guleja. Kad šchi augštā kundse wiru pawadija, tad gan wirai ne weens ne-leegš apmeklet fawu flimo wihru.

Uš Hermineš paswanišchanu šulainiš eenahja.

„Leezeet kufšeerim aišjuhgt troiku!“ wira pawehleja. „Eš isbraukšchu!“

„Kā pawehlat!“ Sulainiš palozijās un aišgahja.

Hermine mehginaja gan wehl ar Lihštru patreeltees, bet šchi jutās tā tā aplaunota, — kadehl walodas negribēja ihsti weiktees.

Drihšft šulainiš atnahja un pawehstija, ta firgi gaidot.

Hermine pawehleja atnešt diwas kašchokus un peespeeda Lihštru weenu no teem apgehrbt. Kaut gan šchi pretojās, tad tatschu tas ne ko nelihšseja.

„Šhini aukštajā laikā juhš warat fašaldetees til plahnā apgehrbā, Welšses kundse!“ wira ruhpiigi fazija. „Ušwelzeet tikai šcho kašchoku, un ja tas jumš buhš pašchulaiķu, tad warat to arweenu paturet. Neušflateet mani tā lahdu šwešchneezi — ušflateet mani tagad tā fawu draudšeni!“

Un kad Lihštra, kurai tahda pagodināšchana iškliās netizama, wiru pehtijofchi ušluhkoja fawām godigajām azim, tad lepna, bagatā kundse newareja nozeestees, wiru neaplampufe un uš peeres nenofluhštijufe.

Tagad Lihštrai beidsamā bailiba un atturiba suda, tagad wira išturedjās pret šcho bagatneezi šwabadi, jo bija pahrleezinata, ta ta ar wiru labi domaja. Wira apwilka dahrgo kašchoku, kas wirai, tā fakot, stahweja tā ušleets, un atstahja ar Hermine buduaru.

Sulainiš wiras išwadija un palihšseja eesehštees famanās.

Berta, to noflatidamās, gribēja ais dufmām waj plihst. „Stat, flat', jau tū taklu — es jau domaju!“ wixas firds eelščā wahrijās. „Tū ko tapa klah t peē zeenmahtes, un nu jau tehrpjās wixas kaščofā un brauz ar wixu weenās lamanās. Tas tū ir jauki! — Gelaid welnu basnijā, pehz wixšč tew fahls kahpt us kanželi! Al kaut jel zeenmahte mani klawstū un neelaištos ar tahdeem lupatām!“

Wixa naidigām azim noflatijās pakat, tā troika pa glumo eelu aišščlūhja. Bet ščo abu seeweefšču krukšis walbija pa wifam zitadaš juhtaš. Bai gan troika škrehja, ko ween jaudaja, tomehr wixu krukšis dedša aiš nepazeetibaš. Hermine gribēja redset ščo wihru, kas preekšč wixas bija usupuresees un glahbis wixas dšhwibu. Wixa gribēja tam is-teikt šawu atšihščanu un patelzibu, un tagad kaunejās, tā bija warejuse tū ilgi nozeestees un nebija likušes gar wixu ne ko šnot.

Dihšira turpretim, sehdedama miħštajā sehdeli, jutās loti aplaimota, — wixa manija, tā wixas behdigais liktens šahla labotees. Wixas firds tagad karsī pukšteja, jo nu wixa atkal dabus redset šawu miħlo wihru, kura dšhwibas dehl wixa bija deenu un nakti ruhpeš.

Troika beidsot peectureja pee diakonisu nama durwim, un wixas islahpa. Wixām tika parahdita se-wiščla usmaniba, šahlot no durwju šarga lihds pašam direktoram.

„Ko juhs wehlatees, zeenijamās kundses?“ direktors laipni waižaja.

„Wehs nahlam apmeklet šlimo Welšes lungu,“ Hermine atbildeja.

„Al, Welšes lungu!“ direktors eefauzās. „Ja, ja, tulit jums pašlaušiču. Wakar ahršis atwehleja, tā pee wixa war peelaišt apmekletajuš; wixšč ir is-wefelojees un driħst, ja patihl, ščodeen pat atstah t šlimnizu.“

Dihširas azis, to dširdot, eemirdsejās aiš preeleem, un ari Hermineš sešā apmeerinosčs šmaids parahdijās.

„Lubdsu, manas zeenijamàs kundses, es juhs turp noweditshu!“ direktors peedahwajas. „Ejeet un pee-teizeet Welbdes lungam, ka wixam ir weest!“ wixsch pawehleja kohdam apkalpotajam.

Schis schigli ussteidsàs pa trepèm augfchâ, un dahmas, direktora pawaditas, lehnam tam fehoja.

Drihfi wixi atradàs pee Karla istabixas. Direktors pawehra durwis un, palozijees pret wixam, aisgabja projam.

Karlis isbrihniijees usluhkoja abas eenahzejas. Waj ta nebija Hermine, un otra — wixa feewixa, bet tahdâ dahrgâ kaschokâ! Wixsch bija tà pahrsfeigts, ka newareja ne wahrdu isrunat.

Hermines lozekli fastinga. Wixa to pasina, tas bija wixas Karlis — bet waj tas wareja buht, waj listens wareja buht til breefmigs? — Wixas firde nostahja pukstet, wixa, peetebrufes pee krehfla atsweltnes, tilai ar molam wareja noturetees us kashjam.

„Wihrix, mihlais wihrix!“ Drihfi preeta pilna apkampa Karli. „Kâ es preezajos, redsedama tewi atkal til tahlu atspirguschu! Redsi, schi ir ta kundse, kurai tu isglahbi dshwibu!“ Wixa laimigi smaiddama nostahjäs tam blakus.

„Waj tas ir juhtu wihrs?“ Hermine, it tà apjukufe, waizaja drebofchu balk. Wixa farehmäs wifseem spehkeem, lai nefaschluktu. Wixai bija til feh-rigi ap firde, ka afaras ar waru speedäs azis.

„Ja, zeenijamâ kundse!“ Drihfi firfnigi fazija. „Bet kadehl juhs raudat, zeenitâ kundse? Wixsch ta-ischu til tahlu isweselojees, ta naw wairs janoskumst!“

Ari Karla gihmja krahfa tagad mainijäs fahrtumâ un bahlumâ, ari wixa kruhtis fawadas juhtas pamodäs.

„Ne kas, mana mihlâ!“ Hermine, ar puhlem sawalbidamäs, beidsot atbilbeja. „Man tilai eenahja prahtâ, zil tas ir behdigi, tà ilgi gulet flimnizâ, kad — kad —! Pateijos jums, zeenijamais lungs, par juhtu waronibu, ka juhs preefch manis esat usupu-

refuschees!" Wira kneedsa Karlim roku, bet wiras balfs flaneja notpееfta un nedabiga.

"Zeenijamà kundse!" Karlis fajija, firfnigi wiras roku turedams fawesà. „Viltexa zeli ir neisfibinajami! Bet leelaka alga man ne tad newar buht là apfira, la esmu juhs isglahbis no nahwes breefmàm. Isgi gadi pagahjuschi no ta laika, tur man bija tas gods, là juhsu tehwa draugam apmellet juhsu namu. Un tai draudfibai, to es pret jums jutu, ir wehl tagad dsikas faknes manà frdi. Es esmu neisfakami laimigs, la man radàs gadijums, jums to atkal no jauna peerahdit! Juhs tatschu wehl atzeresatees zit-reisejà Karla Weldermaza?"

"Es juhs us weetas pafinu!" Hermine atbildeja, ar molàm fawalbidama fawu eelschejo nemeeru. „Bet là jums zitadi lihds schim laikam flahjees — waj juhs esat laimigi?"

"Ja, zeenijamà kundse," wirasch stingri atbildeja. „Manai dsihwei ir gan fawas tumschàs, bet ari fawas gaischàs pufes. Tumschàs pufes ir manas muhschigàs raises un suhdifchanàs pehz ufturas, un gaischàs pufes ir — schè mans dsihwes engelis, mana uftizamà, mihlà feewira!"

Vihfira nosarka, la Karlis wiru fwefchàs kundses preelshà tà usleelija — bet Hermine fajuta tikpat là fahpigu nascha dubreenu fawà frdi.

"Saxemeet wehl reis manas firfnigakàs pateizibas, Weldermaza lungs!" wira fajija ar pusairahwufchos balfi. „Apmellejeet drihsà laikà mani manà dsihwofki. Es palaischos us to, la pallausfat manu luhgumu. Tagad no jums atwadifchos. — Dsihwojeet ari juhs wefelas, mana mihlà!" wira teiza, pagreesufes pret Vihfira. „Pirmit, tad redseju juhs til noftumufchàs, tad es domaju, la juhs esat koti nelaimigas; bet tagad atsihtu, la juhs esat simtreif laimigakàs par mani, jo juhs topat — mihletas!"

Ufaras wirai atkal ar waru speedàs azis. Wira mehmi palozijàs un pasuda ais durwim. Tagad wira redseja, la bija breefmigi wihtlufes fawàs zeri-

bâs. Wiſi wiras jauke ſapri bija iſgaisufchi. Wahrbraukufe mahjâs, wirâ eeflehdſâs ſawâ buduarâ un wiſu deenu nerahdiâs ne weenam.

Ari Karliſ bija loti pahſteigtâ un aiſkuſtinatâ par ſcho nejauſcho ſaſtapschanoâ. Wirſch tatſchu reiſ bija kaiſligi mihleſiâ ſcho ſeeweeti; wirſch manija, la wirâ firde tagad ſahla ahtraki puſtet. Bet wirnam jau bija ſawa mihlâ ſeewirâ, kura wirnam ne-bija ſaruhktinajuſe wehl ne weenu deenu wiſâ wirau laulibaâ laiâ. Wirâ ſenatâ mihlâtâ neſpehja wiâ atſumt pee malaâ ſcho dahrgo pehri, wirâ Lihſiau, kuru wirſch til zeſchi bija eeflehdſiâ ſawâ firde, kura wirnam pekehrâs ar wiſu meefu un dwehfeli, lai pirmejâ ari buhtu bijuſe wehl reiſ til flaiſta un bagata.

Wirſch aiſkuſtinatâ aplampa ſawu Lihſiau un dedſigi noſluhpſtiija.

„Waj tu paſiſti ſcho kundſi jau no agrakeem laiſkeem?“ wirâ pehâ brihtira jautaja.

„Ja, Lihſia,“ Karliſ lehni, bet ſtingri atbildeja. „Eâ wirai reiſ loti tumu ſtahweju, bet liktenâ to nebija tâ lehniâ. Tagad mana mihleſtiba peeder tilai tew, manai dahrgai firdepuktitel!“

Lihſia tizeja wirâ wahrdeem un tahkaf ari ne-taujaja. Tagad wirâ iſſtahſtiija Karlim, la wirâ bija peetikufe pee ſchiâ kundſeâ, un newareja beigt flawet wirâs labſirdibu. Karliſ kluſu zeſdamâ no-klauſiâs wirâs runâ, un tilai fehrigi paſmaidija.

„Zil neiſdibinajami ir liktera zeki!“ wirſch pee ſewiâ nodomaja. „Laiſni ſchiâ breeſmigaiâ atgadijumâ mani iſglahba no galejâ poſta. Ja eâ nebuhtu tapis eewainotâ tanî wakarâ, deefin kur tad manâs lahjaâ buhtu aiſmalদিয়ুſchâs. Sawâ iſſamifchanâ eâ buhtu kluſiâ un aptraipijiâ ſawu tihro firde apſiau! Eâ tew pateigoâ, augſtaiâ Deewâ, la Tu mani ſchehligi paſargaji no wiſa kauna!“

Drihſi pehâ tam ahſtiâ eeradââ un, apluhkoiâ Karli, paſirojo, la wirſch warot atſtaht flimnizu.

Daulatais pahris laimigam juktam dewas us fawu dsihwokli.

Tagad masaja istabira waldija tahda omuliba, lahda te wehl ne kad nebija redseta. Karlis bija lihgfms, la liktens wixam til brihnischligâ wihsê bija aistrustojis zeku un wixu atturejis no noseedfigâ soļa, to wixsch ne kad nebuhtu warejis deesgan ruhkti noschlot. Lihfira turpretim preezajās, la wixai bija lihdselki, apgabdat wifu wajadfigo pahrtiku. Tomehr wixu neusdrošchinajās sajit Karlim, la labā kundse wixu bija peespeeduse peexemt naudu tā masu mihlestibas dahwanu, jo wixu sinaja it labi, la wixsch zaur to jutifees aiskahrts un apwainots.

Bet par wixem lihgfmašs un jautrašs bija masais Anšts. Wixsch wehl fawâ muhschâ nebija redsejis tahdas leetas, neds baudijis tohdus gahrđumus, to tehws wixam tagad bija pahrnešs.

Wežâ LEEPENE ari nomanija, la kas fewischšs atgadifees; wixu laimigi fmaididama adija fawu seļi un, schad un tad pazehlufe azis us augšchu, ar labpatifschanu noslatijas us Anšicha darbošchanos. Lihfira stahweja pee ugunsčura un pagatawoja gahrđas spēžigas wakarizas. Wezenites runzis wixai trinās pee lahjam, meta kuhlumus un pa brihscham atkal apmehrja fawu žetnu mutē un tad ar to masgaja few aif ausš.

„Kazis laisās,” LEEPENE, to noslatijufēs, eebilda; „buhs žeemixi!”

Karlis tilai lehni pasmaidija par wezenites wahrdeem. Wixam galwa tagad bija pilna žitadu domu, jo peepeschâ, nezeretâ fastapšchanaš ar Hermini nebija us wixu palitufe bes eespaida. Tomehr wixam nebija ne jaušmas, lahđas wehtras plošjas tagad wixas kruhtis, lahđas dwehfeles molas wixu žeeta. Wixsch tilai redseja, la wixu nehma firfnigu dalibu pee wixu behdigâ likteņa, bet nesinaja wis, la wixu wixu mihleja til pat laifligi, tā agrak, la wixai, redsot fawas jaušas žeribas ispostitas, schehlabas un flumjas fashraudsja ņrdi. Un

là lai wiarsch to ari eedomatos — jo wiarsch tatschu mihleja fawu Lihstau til karsti un dedfigi, là fchi to ari pelnija. Laimigi fmaididams wiarsch noluhkojäs, zil fkaista wira tagad isskatijäs, stahwedama pee ugunskura un domigi luhlodamäs leefmäs.

È peepefschi koridorâ foki bija fadsirdami. „Nah-zeet, nahzeet drofschi!“ lahda halves pussditti fazija. „Pagaideet, tulit eewillfschu fehrkojiru, lai warat labaki redset. Tulit buhfm pee durwim!“

Soki apstahjäs un pee durwim tapa pee flauwets.

„Gefschâ!“ Lihstaa fazija.

Durwis atwehräs, un tanis parahdijäs Strahpis ar lahdu fwefchu wihreeti un feeweeti.

„Labwatar juh' mahjäs!“ Strahpis jautri fazija. „Waj gaidijat zeemirus?“

Lihstaa faskatijäs brihdi ar fwefcho feeweeti, lamehr wihreetis Karlim tuwojäs.

„Katina', Katina'!“ wira beidsot preezigi eefauzäs un metäs eenahzejai ap laklu. Karlis fpeeda firfnigi fawam draugam Indrikim rolu.

„Un tatschu tu pateefham ta biji!“ Katina teiza, firfnigi fluhpsidama fawu draudseni. „Bet là es tewi ne mas newareju fchoriht passht! Tu tatschu biji fchoriht manas wezäs kundses namâ un nodewi wefchu?“

„Ja, Katina'!“ Lihstaa atbildeja. „Es tewi fchoriht gan us weetas pasinu, bet es negribeju tur täs kundses flahtbuhtnê tew dotees passhtama!“

„Bet Lihstaa', tu esi pa wifam pahrwehrtufes. Es tewi tagad ari gruhthi buhtu pasinufe; bet kad nu Strahpis mani taifni pee tewis atweda, tad ari nefchaubijos, la tu esi Lihstaa, mana wezâ, ustizamâ draudsene! Bet là tad tew nu eet, mihlais zahlit'? Ahâ! tas laikam buhs taws dehlis?“

Wira noleezäs pee masâ Anfscha, kurfch firalah-rigi luhkojäs us fwefcho weefchru, las wira memei til firfnigi tuwojäs.

„Bet là tad tewi fauz, masais funkulit'?“ Katina waizaja, mihli nosfluhpsidama puiku us peeres;

bet masais wihrinſch ſakaunejās par tahdu leelu laipnibu, ſo wiram gluschi ſweſcha perſona parahdija.

„Anſis wahrđā!“ Lihſira atbildeja wirā weetā. „Anſit', nekaunees, dod roku, ta ir kruſtmahte!“

Anſitis wehl ſchaubijās. Wirſch nebija wehl ne tad redſejis tahdu kruſtmahti. Bet tad ſchi wiram til draudſigi tuwojās un ari meme wiru pamudinaja, tad wirſch ilgati nekawejās, bet ſneedſa droſchi ſawu roziku ſweſchajai weeſchrai. Un gala isnahlumš bija taš, ſa wirſch dabuja no wiras zutura gaili.

„Ak tu manš ſnotiaſch!“ Katira maſo apglaudija. „Waj tu pregeſt manu meitu, Anſit'? Man ir mahjās meita, wiru ſauz Wildu. Wira ir til pat leela lā tu — jeb waj tu labat gribi Vaimiru, ta ir par tewi maſa?“

Anſitis preeka pilnām azim uſſlatija dahwinato gaili un, protamš, apſoltjās ari prezet meitu. Wirſch rahdija ari wezajai Deepeenei ſawu dahwanu.

„A — a — tawu ſmuķu gailiti!“ wezenite uſflaweja. „Ehd nu ehd, Anſit', leelš!“

„Schē nolostees, wezā mem'!“ Anſitis wirai peedahwoja un neatlaida ahtraki, lihds wirā nenokoda gabaliku no garka. Pehz tam wirſch, peeglaudees pee wiras ſahneem, apehda ſawu gahrđumu.

„Kakis laſijās, zeemiri ari bija!“ wezenite pee ſewis noruhza un adija tahlat ſawu ſeži.

Pa tam weeſt bija nogehrbuschi wirsdrehbes un tagad jautri treezās. Lihſira bija pagatawojuſe watarikas, un Katira wirai peepalihdſeja, tās uſlikt uſ galdu. Schi ari nebija tuſſchā nahluſe, bet pazehmufe lihdsi labu zeema kukuli, ſo tagad wareja weeſeem zelt preeſchā.

„Bet Karli, waj tu ſini, eš eſmu koti duſmigs uſ tewi, ſa tu no ſewis mums nedewi ne lahdaš ſiras!“ Indrikiš ſazija, tad bija daudſmaš dabujiš ſinat par ſawa drauga lihdsſchinejeem peedſihwojumeem. „Kā tu nu wareji aiſmirſt ſawuš wezoš drauguš?“

„Waj tad man taš deeſgan gruhti nenahjās?“

Karlis aiskustinats atbildeja. „Bet tu tatschu sinaji, ka mans godigais wahrds bija aptraipits, tadehl es tilai pehz gadeem gribeju rahditees dsimtenē. Es domaju usstahtees la wihrs un peerahdit, la lauschu domas par mani bijuschas maldigas, — bet deemschehl tas wehl schim brihscham man naw eespehjamš.“

„Laudis par tewi wairs flitti neruna,“ Indriks teiza. „Wisi tewi noschello, ka tu esi kritis ta fashodita skrihwera blehdibai par upuri. Bet wareji tatschu mums masalais dot lahdu srau no sewis. Tawa weza mahte jau ta pehz tewis ilgojas!“

Dsirdot peeminam fawu mahti, afaras Karlim speedas azis. „Ko tad wira dara, mihlais Indri?“ wirsch ahtri jautaja. „Ka manai mihlai mahmulikai klahjas?“

„Nu, gitadi jau wirai tihri labi eet. Krischjahnis un Matilde, kas tawas mahjas dsihwo par fainneekem, jau neshin, la wiru isturet. Bet wira loti fehrojass tewis dehl, jo tu wirai tatschu esi weenigais behrns. Nabadsite jau loti raisejas, la til tewim klahjotees?“

Karlis klawa kluss un domigs. Sawas mahtes atgahdajotees, wiram palika fehrigi ap sirdi.

Pa tam Lihstra ar Katiras peepalihdsibu bija apklahjuse galdu un luhdsa tagad fawus weefus peesfehstees pee wakarizam. Wisi paklauskja laipnas nama mahtes usajzinajumam, isremot maso Anfiti un Seepeeni, kuri eebaudija fawu daku us krahfns muhrischa.

Pee galda tapa westas jautras un dsihwas walodas. Tagad wifs tika pahrrunats, ko katrs peedshwojis pa to laiku, kamehr nebija tiluschees.

„Bet la juhs sinajat muhs atrasti, la ar Strahpi fatikatees?“ Karlis eewaizajass.

Strahpis tulit patrauzas atbildet. „Es biju nogahjis us Latweeschu beedribas namu, jo schowakar tur jautajumu issklaidroschanas wakars,“ wirsch stahstija. „Tur man lahds fweeschs lungs peenahl klacht un wajza, waj es neefot draugs lahdam bijuscham pagasta wezalam Weldermaxam, un schah man scho

to par tewi isprafchaat. Es par to loti nobrihnifos, ta pat là ari par to apstalli, la muhsu direktors ar weenu grib par tewi ko issinat. Tewi jasina, la es tagad efmu rakstwebis Scheroma bankas weikalâ. Muhsu direktors ir loti omuligš weziš, tam es ari wairaf ko waru pastahstis; bet fchis, domaju, gluschi fwefchš zilweš, tadehl ar wiru negribeju dauds eelastees walodâš. Pagasta wezako Weldermani nepasistu, es tadehl atbildu un, aishildinasees, gribu eet. Te diwi lauzineeki man peenahl klah un luhds mani, waj es pateescham nesinot, kur Weldermanis tagad atronas. Es eefkatoš labi — un luhl! tee jau ir wezi pasihstami. Indriš, Katina, es isfaujos. Saprotama leeta, la tagad ilgaki neuskawejamees beedribas namâ, bet nahzam tulit juhs apmellet!

Karlis ar Lihšiku wehrigi noklaustjâš, ko Strahpis stahstija. Bet nu gribeja ari ko no fawas dsimtenes dsirdet.

„Nu, bet là tad maneem radeem us semem klahjas?“ Lihšina waizaja. „Ko tehws dara, là Lihšina pahrdshwo ar fawu Greetiku?“

„Tehws, gods Deewam, tihri brangš un wefelš,“ Katina stahstija, „un nokemâš daschreis zaurâm deenâm ar maso Krishjahni. Lawam brahlm ar Greetiku ir jau trihs behrni, no kureem wezakaš puika Krishjahnis ir tawa tehwa mihlulis. Winšch, Leelkrompis un mans tehws tagad ir neschkirami draugi, wiri daschreis zaurâm naktim xemas spehlet pipariku, pee lam, sinams, ari kreetni isbaras. Abu Krampju fainneezibas Schonis pahrwalda là pakopus, pee lam abi wetšchi wiram duhschigi peevalihds. Zitadi jau wiſeem laba wefeliba un istikšana, tikai tewi peeminot wiri top tahdi flumigi.“

„Bet kad tu redsetu, Karli, là Krishjahnis usdshwojis tawas mahjas!“ Indrišis peebilda. „Wixam til warena labiba paaug, là retam kahdam. Ir gan semes strahdneelš tas Krishjahnis!“

Lâ wixeem peetika runat un tehrset lihds wehlai naktij. Tad weefi taiſjâš us projam eefchanu.

„Rihitu warbuht wairš nefatifikimees,“ Katira teiza Vihstirai. „Mums japeeet pee manas wežas zeenmahtes — wizza tā luhdsā — un tur warbuht buhs ilgaki jaustawejas; bet rihitu mums wifadā firā jabuht mahjās. Tā ka nu lahdreis isbrauzeet pee mums labi iszeemotees — pa seemfwehtkeem — ko? Un atraksteet tatschu kahdu wehstuli, zitadi jau efat preeksch mums til pat tā pasudufchi.“

„Nedsēs gan,“ Vihstira atbildeja; „kad jau til warefm ween, tad labpraht juhs apzeemofim!“

„Indriķ' un ari juhs, Katira,“ Karliš scheem peelodinaja, „luhdsami, nefakeet wehl ne weenam, ka efat ar mums fatikuschees un tā mums klahjas. Manai mahtei juhs warat gan aplinkus pateikt, ka efat no manis lo dsirdejufchi, un ka man tihri labi eet — lai wizza nabadsite tatschu tildauds neraisejas. Ja Deews lihdsēs, gan tad lahdreis isbraufam, bet tagad wehl nē.“

„Bet kadehl tad tu newari nahlt us šawām mahjam, Karli?“ Indriķis teiza. „Tew til laba weeta; Kriščjahnis jau tew tās atdos ar mihlu prahtu! Kam tew wajaga tē pilfehtā tildauds nopuhletees?“

„Nē, nē, draugs!“ Tas wišs man wehl japahrdoma. „Eš til labs un pallaufi manu luhgumu!“

Indriķis ar Katiru to ari apfolija, un nu weefi atwadijās. Seewas mihli fabuščhojās, un wihri firnigi kratija rokas. Masais Anšits bija jau aigahjis gulet. Katira nofluhpstija aismigufcho behrnu us peeres un tad lihds ar ziteem atstahja istabu. Wizza ar šawu Indriķi bija nodomasufchi eet us eebrauzamo weetu, pohrgulet par nakti, un Skrahpis dewās us šawu dšhwofli.

36. Šilihdsinaščhanās.

Kahdu deenu, ihš pehz fastapščhanās ar Karli, Hermine nemeerigi fokoja pa šawu buduaru. Wizza wifceem spēhkeem pubhejās apšpeest tās juhtas, kas ta-

gad neganti trakoja winaš kruhtis; bet tas wina
lahga negribeja isdotees. „Es esmu wina atraduse
un tomehr pasaudejuse us wifu muhschu!“ winaš
firdš fahpigi waimanaja. „Ko man tagad lihds wifa
manta, bagatiba, tad newaru wina eeguht! Es ne-
waru — jo winašch peeder zitai, laimigakai! — At
Deems, at Deems, la tas wišš beigfees! Man pa-
faulē naw wairš ne lahdu zeribu! — Kreetnais
Kraups, la winašch preelšch manis puhlejās, un beidsot
apfinigi pawehstija: zeenijamā kundse, es esmu wina
atradis! — Ja, ja, es ari esmu wina atraduse —
bet tomehr wišš pagalam!“

Durwis pawehrās, un fulainis tajās parahdijās.
„Kahds Welšes lungs wehlaš ar jumš runat, zee-
nigā kundse!“ winašch pasiroja.

Hermine nofarša, un tad nobahla. „Saleet, la
es leeku luhgt to lungu ščurpu!“ wina fajija; bet
winaš kruhtis bija tā fahšnaugtas, la wina til to
wareja isrunat ščoš wahrduš.

„Man jafaremas, man ar wina jarunā!“ wina
fščulstēja, tad fulainis bija aigahjis. „Man ar
wina jarunā la ar gluschi fwešchu zilweku. Es ne-
drihstu wina israhdit fawas juhtas! Debess, dod
man fwehlu!“

Wina farehmās un drudšchainā ustraufumā gai-
dija wina eeronamees. Durwis pehž brihtira atdari-
jās, un — Karlis stahweja winašch preelšchā.

Wina eestatijās wina azis, tas wina til meerigi
un newainigi usluhloja, la fahpigiš ščehlums pah-
rehma winaš firdi. Tā tad teescham ne lahdaš ze-
ribas!

Karlis godbihjigi apfweiznaja flaišo atraitni.
„Zeenijamā kundse,“ winašch fajija rahmu balfi, „es
paklausju juhfu laipnasam usaižinajumam un apme-
lleju juhfu namu. Toti preezajos, la juhš atmina-
tees wehl wežās draudšibas, laš man, nabaga wih-
ram, dara leeku godu.“

„Es jumš esmu muhschigu pateizibu paradā!“
wina atbildeja ar lehni trihžošču balfi. „Juhš es at

isturejuschees là ihstis waronis — fakteet, là lai jums to atlihdsinu?"

"Zeenijamà kundse!" Karlis drustu aissahrtis eefauzàs. "Es to nedariju wis tadeht, lai dabutu no jums atlihdsinajumu, es dariju tà, là katram godigam zilwetam peenahkas. Juhš jau efat man issa-zijuschas fawu pateizibu, ar to peeteef. Es juhtos jau laimigš par to, ka man isbewees, glabht juhsu dsihwibu!"

"Ja, ja, Weldermana lungs —" wira nosarka — "naxemeet launà, efeet pateefigi ar mani. Kabdi ir juhsu apstakli? Waj es jums tur newaru laut kahdà sira lihdsset?"

"Zeenijamà kundse!" Karlis aissustinats fajija lehnu balsi. "Pee manas laimes wairak ne ka nawo wajadstigs, là godigas istifchanas. Ja juhs man pagahdatut darbu, ku es ar fawàm sinaschanàm waru nopelnit maissi, tad es buhtu neissakami laimigš!"

"Neissakami laimigš!" Hermine, dsirdedama fchos wahrduš, lehni nodrebeja. "Es jums waru peedahwat meetu fawà weikalà, Weldermana lungs. Es ar wezo Jentu jau runaju par fcho leetu. Juhš warat tulit pee mums eestahtees."

"Paldees, zeenijamà kundse, paldees!" Karlis firsnigi pateizàs. "Juhš mani pa teefcham darat laimigu! No wifas frds puhleschos jums uszihtigi kalpot, lai ari buhtu zeenigš tàš ustizibas, luru juhs man dahwajat!"

Hermine apmeerinata pasmaidija. Wira bija lihgfma, la tatschu wiram bija darijuse preeku. Wira luhdša wira peefehstees un fahla ar wira wairak eerunatees, apwajadamàs par wira dsihwes-gahjumu.

"No fewis newaru jums ne ka fewifchla pastahsit," Karlis atbildeja. "Bet, zeenijamà kundse, waj drihstetu sinat, là jums flahjas? Waj juhs efat laimigas?"

"Es laimiga — nè, nè!" wira laifligi eefauzàs, newaredama wairš fawalbit fawas juhtas. Wira abàm rolam aissedša fawu gihmi.

„Bet zeenijamà kundse —!“ Karlis isbrihnijees fazija; „waj —“

„Ai, Weldermaza lungs!“ wira fahpigi eesauzàs. „Kadehl juhs mani isglahbåt? Kadehl man neatkahwåt atrast nahwi upes wehfajòs wilkàs? Man pasaulê naw wairò ne lahdu zeribu!“ Wira newareja wairò waldit afaras.

Karlis flusu zeesdamò usluhloja laifligi ustraukto feewu.

„Karli, Karli!“ wira peh; brihtina eesauzàs isfamifuschu balf. „Rà tu wareji mani aismirst —!“ Wairaf wira nespehja, bet schaukstiedama atkrita atsweltnê.

Karlis bija tà pahrssteigtò, ta newareja ne wahrdu isrunat. Wiram tagad til pat là swihxi nokrita no azim. Schi flaiста feewa wiru mihleja til pat dedfigi un laifligi, là agrafi; neds ilgais laifs, neds liktera wara nebija warejuschi wiras fruhthò apflahpet scho mihlestibu. Wira bija zerejuse un us wiru gaidijuse, bet atrada wiru pee zitò fahneem. Wirsch pasina wiras laifligo, newaldamo raksturu, wirsch bija jau reis zeetis zaur wiras greifirdibu — un tadehl nogida it labi, lahdaò fahpes tagad faplofija wiras firdi. Wirsch sehdeja til pat là us kwehlofchàm oglèm — wira stahwolliò bija nepanefamò. Wirsch nolahdeja fewi un nelaimigo stundu, kura bija spehriò pahrssteidfigo foli, — jo wiram bija tagad no fewis jalaunas. Wirsch newareja wis wirai newainigi tuwotees un wiru meerinat: tee bija liktera zeki, kureem wjadseja padotees! — Wirsch bija wainigò un tapa tagad bahrgi foditò no fawas firdò-apfiraò. Wirsch zeeta flusu, ne weena flana nenahja pàr wira luhpàm.

Là labò brihdiò pagahja druhmà flufumà. Hermine bija afaràm atweeglojuse fawu firdi. Wira launejàs par fawu wahjibu. Ko tagad afaras wairò lihdsesja, to pahrmetumi! Wirai tatschu bija jaavron ar domàm, ta newareja wiru eemantot! — Un

waj tad wirsch bija fodams? Waj wira nebija wiru jau agraki atstahjuse?

Wira lehnam peezehlās un tuwojās Karlim.

„Peedodeet man, Welbermana lungs!“ wira klusu fajija, sneegdama wiram rolu. „Peedodeet man manu wahjibu! Es šawā pašmihlibā aismirfos un isfaziju jums nepelnitus pahrmētumus. Bet es jau esmu tikai seeweete — tadehl nedusmojeetees us mani!“

„Us jums dusmotees!“ Karls aiskustinats atbildeja. „Waj man jel wismasala teešba, to darit? Es newaru aibildinatees, jo esmu pret jums grehti noseedsees! Tomehr likteka zeli ir neisibinajami! Waru jums apgalwot, ka man, esofšam nelaimigam un gluschi issamifusšam, bija nepeezeesšami wjadšiga uštizama dwehsele, ar to tagad dalu šawu muhschu, jo zitadi es buhtu aigahjis boja!“

„Ja — ja —“ Hermine fajija asaru pilnam azim, „jums ir mihla, laba seewa, juhs esat laimigi — lai Deems juhs šwehti! Bet tomehr es juhs neaismirššchu, lihds lamehr šchi nostās pukstet!“ Wira rahdija us šawu šrbi un runaja šchos wahrduš til fehrigu balst, ka Karlim asaras ar waru speedās azis.

Par laimi wezais Jents eenahja un tā wirus nogreesa no šcha wahrigā temata.

„Ah, tas ir labi, Welbseš lungs, ka esat eeradufšees!“ wirsch laipni fajija, šchim sneegdams rolu. „Tagad mehš warešim aprehlinatees.“

„Bet Jenta lungs, es juhs wakar ne mas newareju isprast,“ Karls atbildeja. „Ko tad juhs man buhtut paradā?“

Jents deenu preešch tam bija wiru apmeklejis un usajinajis nonahlt pee wira kundses, un bija pee tam peeminejis, ka šchai esot lahds weš paradš wiram jaatlihdsina.

„Juhš esat to gluschi peemirfuschi, Welbseš lungs,“ Jents šmeedamees teija, „bet es gan nē. Nu jau buhs wairal ne tā septimi gadi pagahjufchi, tad lahds Erpowitšs nogulbija nelaiža Nordmillera bankā peešpadšmit tuhštostošus rublu. Drihši pehš tam bijam

peespeesti bankrotet un warejam atmakfat tilai astorus tuhlfstoschus. Es domaju, schis naudas dehl juhs eekuwat nepatiffchanas, un wehlati istruhlfstoscha fuma jums bija jaatlihdfina —“

„Bet es tatschu nela nemalfaju!“ Karlis wiru pahtrauja. „Mana feewa toreis deponeja preefsch manis trihs tuhlfstoschus rublu, un zitu — zitu —“ wirsch apjuka.

„Un zitu peedfina no juhsu mantas!“ Zents peemetnaja. „Jums bija flahde jazeefsch.“

Karlis drufku pahrdomaja. Wiram ta leeta lihdschim nebija ne mas prahta nahlfufe.

„Peedodeet manam nelaita tehvam!“ Hermine teiza luhdsoschu balfi, Karlim peenahlfufe foli tuwak. „Wirsch sawa nelaimē bija peespeests, ta darit. Bet atkauseet tagad meitai, nolihdsinat tehwa paradu, lai gan tas, to juhs esat iizeetufchi, ne kad naw atlihdfinams!“

Wiru runaja schos wahrdus til juhtigi, ta ari wezais Zents klawa aisgrahbts un mirdsosham azim, farehmis rokas, luhlojas us sawu pawehlneezi.

„Zeenifama kundse!“ Karlis, ihfi apdomajees, fajija. „Lai gan es esmu nabaga wihrs un man ta nauda buhtu wairaf wafadfiga, ne la ziteem, tad tomehr newaru peexemt schahdu juhsu peedahwajumu. Kaut gan esmu pahrleezinats, ta juhs labi ar mani domajat, tad tomehr mana firds-balfs to neatkauj; warbuhf ta to schini brihdi waretu apklusinat, bet wehlat schi balfs tomehr pamostos un graifitu mani wehl jo afaki, ta esmu bijis naudas wehrgs. Naudas fumas, un lai tas ari buhtu negin zil leelas, nespehj atfwehrt eewainotu godu! Bet schi atfifschanas no juhsu pufes, fihmejotees us juhsu nelaita tehwu, — ta islihdfina wifu! Muhfu starpa naw wairs ne lahdu paradu — mehs efam islihdfinajufchees!“

Hermine bija loti pahrsteigta un apbehdinata par scheem wahrdeem. Wirsch atraidija wiras peedahwajumu! — Wiru jautajofchi usluhloja Zentu.

„Juhš esat loti augstfirdigi, Welldses lungs!“

weziš flarbi eebilba. „Bet tahdi mehš nedrihštam buht šhiniš laikš! Lai nu buhtu bišis, lā buhdams, tad tatschu juhš esat saudejufchi sinamo nau-das fumu; un kadehl juhš negribat, la jums to atlihdšina? Tahdejadi fewi apkrāpšdami, juhš nedarat neds fewim neds mums lahdu labumu!“

„Juhš man darat pahrestibu, Weldermaza lgs!“
Hermine pahmetošchi eefaužās.

„Zeenijamā kundse, juhš mani nefaprotat!“ Karliš lehni eefahla. „Kad es toreis, pehž nelaimigā atgadifuma, atstahju dšimteni, atstahju fawu mihko, wezo mahti, kad es rubpigi fargajoš, fatiltees ar ra-deem un draugeem, tad es to nedariju wiš tamdehl, la bišu saudejiš preelšch fewiš deesgan eewehrojāmu naudas fumu, bet tamdehl, la mans eewainotaiš gods to no maniš praštja. Zilweiti mani pasudināja, tu-reja par noseedsneeku; es maldijoš lā behgliš ap-fahrt pa pafauli, bet paliku uftizigā fawai šrds-balst, kura mani weenmehre brihdināja: nedseneš pehž mon-taš, bet turi flaidru fawu šrds-apšrau, jo ta ir wiš-augstakā manta pafaulē! — Turedamees pee šcha prinžipa, es pateesčam esmu peedšhwojiš fuhraš behdu-deenaš, kuras juhš newarat wiš atlihdšinat ar naudu; bet juhšu atšinigee wahrdi, labā kundse, tee ir wehrtigaki par wišeem kapitāleem. Ar teem juhš esat nomalš-jufčas fawa tehwa paradu!“ Wirsch fahhra Hermineš roku un to šrsnigi kratija.

Wira ne la neatbildeja, bet tikai šlumigi šmai-didama luhlojās wiram ažiš.

„Ahā, nu es šaprotu!“ weziš Jents jautri ee-faužās. „Ja, ja, es šinu — juhš wairat negribat, lā zil jums peenahlas. Luhdsu mani tagad usflaušit, man ir glušchi jauns preelšchlikums. Rihlošimees ta-gad šauš pehž weikalneeku paraduma: zeenijamā kun-dse wairat nemalšās, zil wirai jamalšā — un juhš wairat neremfat, zil jums jadabun. Labi! Nauda toreis pee mums tapa noguldita us astoneem prozen-teem, jums palika septixi tuhštošchi rublu leelš defi-ziš. Septixi tuhštošchi, septixi gadi, astoni procenti

auglu-augli — istaifa lopä tã ap diwpadfmit tuht-
stofchu rubku leelu sumu, lura mums tagad jums
jaismakfã. „Ar tahdu preekschlikumu juhs warat buht
pilnigi meerã, jums naw wairs eemesla pretotees!“

„Peexemeet jel masakais to, kas jums pehz taif-
nibas peenahkas!“ Hermine luhgdama peebilda. „Lau-
jeet tatschu man eeguht to apstiru, ka esmu preeksch
fawa nelaita tehwa to darijufe!“

„Pateizos, zeenijamã kundse, es peexemu fcho
dahwojumu,“ Karlis aiskustinats fazija. „Bet tagad
greeschos pee jums ar lahdu luhgumu: juhs nedriht-
stat wairs ne tad peeminet fcho leetu — tagad mehš
efam pilnigi islihdfinajufchees!“

„Ja, ja, lai tas wifs nogrimst aismirstibas juhrã!“
Hermine klusu atbildeja. „Ir fahpigi, aiskustinat fchah-
das leetas!“

Wini bija islihdfinajufchees. Us brihdi klufums
eestahjãs un katrs nodewãs tagad fawãm juhtãm.

„Bet juhs tatschu peexemfat weetu muhsu wei-
kalã?“ Jents beidsot peemineja. „Juhfu draugs
Strapë-Gudrix lungs jau juhs usleelija, ka juhs efat
bantas weikalãs labi eestrahdasufchees un ispildijufchi
eewehrojamas weetãs. Lai gan es wehl nebihstos
ne no lahda darba, tad tomehr juhtu, ka wezumš
man stipri ween usmahzas un ka man paligs waja-
dsigs, kas tad, tad manas azis aisdarifees, buhtu
muhsu weikalam drofchs, isweizigs wadonis un ma-
nai pawehlneezei ustizams kalps!“

„Juhš tatschu nepretofatees, Weldermana lungs,“
Hermine lehni fmaididama fazija, „ka es juhs eezeku
par muhsu weikala otro darbweidi? Es zeru, ka juhs
wifas darishanas pratifat pareisi wadit!“

Schahds pawehstijums darija Karlim neissalamu
preeku. Tad nu reis peepildijãs wiza geribas, luras
wixsch til ilgi bija lolojis un tã alaschira pahrzeetis
wifus ruhktos brihschus. Wixsch bija zerejis us la-
bakãm deenãm, un tãš nu bija peenahkluschas. Wi-
nam tapa peedahwata weeta, zaur luru wiza nahlotne
bija pilnigi nodroschinata. „Es jums no wifas

frds pateizos, zeenijamà kundse,“ wixsch preezigi us-
trauktis fajija. „Zuhs newarat eedomatees, zil juhs
zaur to mani aplaimojat. Zuhs stiprinat atkal manu
paschzeenibu un paschapsrau, so leelakas laimes wih-
ram newajaga, la to, la wixam ir peexemigs darbs,
zaur kuru wixsch war noderet zilwezei un nopelnit
fewim pahrtiku!“

„Tad nowehlu jums dauds laimes jaunaja weetâ!“
Hermine firnigi teiza. „Zents jums dos tuwakus
issklaidrojumus schini leetâ.“

„Kas us algu sijnmejas, tad juhs eefahumâ da-
bufat trihs fints rubku par mehnest,“ Zents eebilda,
„bes tam brihwu dsihwolli, aplurinaschanu un ap-
gaismoschanu. Tad jums wehl sinami prozenti pee-
nahlfes — nu, to jau mehs wifu wehlat notaisfam.
Waj juhs buhfat ar to meerâ?“

„Waj es tur waretu wehl wahrdu teikt?“ Kar-
lis aplaimots atbildeja. „Esmu loti, loti meerâ!“

„Tad juhs warefat drihsâ laitâ eewadatees fawâ
forteli,“ Zents, apmeerinats, bersedams rolas fajija.
„Tâ tad nu mehs buhtum skaidribâ.“

Karlis, wehl reis Herminei isteizis wisfirnigalâs
pateizibas un no wixas atwadisees, ar Zentu isgabja
ahrâ. Schis wixu gribesa drusku eepasibstinat ar
weikalu un wixam eerahdit jauno dsihwolli. Wezais
kungs pret wixu isturejas loti laipni un usmanigi.

Hermine tagad palika weena pate un nogrima
attal behdigôs domu-fapnôs. „Wixsch mani naw
spehjis galigi aismirst — bet scho seewu, kuru isre-
dsejis par muhscha beedreni, wixsch mihl ar neisfa-
lamu laiflibu! Un schi seeweete stahw preefschâ ma-
nai laimes faulei, apehno manu muhschu! Zil wil-
tigs tatschu liktens! Kur tas peeschlihris laizigas
mantas tahdâ mehrâ, la man pasaulê wiss buhtu
eespehjams, tur wixsch nostahda zelâ wahju seeweeti,
kura spehj isahrdit wifus manus jaukos faprus, is-
postit manu nahlamibu!“

Wixa dufmigi uslehja stahwus. „Wixa man
atwihlufe wixa frdi, es wixai to —!“ Bet tè wixa

atkal beſſpehziigi atſlihdeja ſehdelki. „Eſ wina ne waru ne fo darit, nedrihſtu ne la pahrmest. Wina ir newainiga un pilnigi ſawâs teeſhbâs!“

Wina raudaja larſtaſ aſaraſ par ſawu paſau-
deto paradifi un melleja apmeerinajumu ſawâ maſaja
luhgtawâ. Tur pee altara nometuſeſ jekôſ, wina
ſuhtija larſtaſ luhgſhanaſ augſchup pee debefu tehwa.

37. Janni tihlli.

Atkal labſ laika ſprihdiſ ir pagahjiſ. Karliſ
jau ſen un ar ſelmem rihtôſaſ ſcheroma bankas wei-
lala un ir Jentam topiſ nepezeefſhamô paligſ. Bet
weza wihra iſmaru un aſprahtibu wixam wehl daſchu
labu reiſi nahzaſ apbrihnot, un Jentô, la wareja ſa-
zit, bija ari pateefi rutinets bankas waditoſ. Tomehr
Karliſ ahtri ween no wina peefawinajaſ to iſweizibu,
lahda wajadſiga, wadot leelatu naudaſ weikalu.

Ramehr bankas eeredri tſchalli ſtrahdaja leelaja
fontori, Karliſ bija eegahjiſ blakuſ-kabineta, tur
wixſch ar Jentu wadija weikala darifſhanaſ. Wezaiſ
kungſ wehl nebija eeradeeſ; tadehl wixſch weenſ patſ
luhloja zauri „Birſchaſ awiſeſ“ jaunako numuru un
peenahluſchaſ telegramaſ. Wixſch bija ſchodeen iſhti
jautſ un omuligſ, jo ſchodeen bija wina mihtotâſ
ſeewinaſ ſchuhpula-ſwehtki. Wina lihdſekli wixam
ari atwehleja, ſaweem radeem un draugeem iſrihtot
maſaſ weeſbâſ, turam ſchowakar wajadſeja notikt.
Uſ ſcho deenu wixſch gaidija ari eebranzam ſawu ſee-
was tehwu, ſwaini, ſwaineni, la ari Jndrikt un Ka-
tixu. Tapat Jentu un ſawu prinzipali wixſch bija
eeluhdſiſ uſ ſcho goda deenu, un protamſ nebija aiſ-
mirſiſ ari ſawu wezo draugu ſkrapi alias ſkrapê-
Gudrixu.

Wina weza mahmulixa jau ſen bija eenahlufe
pilſehtâ un dſihwoja tagad loti laimigi pee ſaweem
behrneem. Gefahlumâ wina gan nebija lahga ware-
juſe apraſt ar ſcho „lungu-dſihwi“, lahdu ſchee tagad

weda. Bet tà la weza Deepeene ari netapa aismirfla, bet tagad pilnibâ bija tahda pat draudsene, tà toreis truhzibâ, tad fchi wirai bija parleeku laba beedrene. Ubas wezenes nefinaja, tà lolot un isturet maso An-
fti, kuzam lihds ar Hermines dehleu no mahsklo-
lotaja tapa sneegtas pirmas mahzibas stundas.

Karliš, isflatijis zauri weikala rakstus un depe-
fchas, patehra deenas awisi un fahla to lasti.

Tè nejaufchi wiram duhras azis lahds firaojums
par weetigeem notikumeem. Wirsch lastja :

„Muhfu isweizigajai fleepenpolizijas nodakai
isdeweēs atkal taifti brangu fehreenu, isnihzinot
wefelu blehſchu perelli. Pateefſham muhfu pil-
fehſtas blehſchi prot origineli rihkotees un arweenu
fewim isgudrot jaunus weikala-farus. Rahda lihlu-
lafes ihpafſhneeze un wehl daschi ziti tumſchi goda
wihri jau ilgaku laiku strahdajufchi fawus nedar-
bus, isſtrahpdami dſihwibas apdroſſhinaſſhanas beed-
ribam leelas naudas sumas. Leetu wiri isdarifu-
ſchi fehofſhâ lahrtâ : Jauns, ſpehzigis zilweks ſtah-
das preekſhâ beedribas ahrſtam ar otra, weza nih-
luka, papireem un leef ismekletees. Dabujis apleezibu,
wirſch eemakſâ premiju un fanem poliſi, kuzu wirſch
ſinams atdod leetas rihkotajeem, pehz tam kad fchee
atlihdſinajufchi wiru puhlihus. Apdroſſhinatais,
las pateefſbâ ne las zits naw, tà lahds wezs, no-
nihzis dſehrajs, teel tagad uſturets uſ apdroſſhina-
taju rehlixa, pee lam wiram jo leelâ mehrâ reibi-
noſchi dſehreeni top paſneegti. Saprotama leeta,
ta tahdejadi wiru jau tà wahja wefeliba top galigi
isnihzinata, un wirſch drihſi ween aifeet pilnâ duh-
ſhâ uſ wiru paſauli. Bet jo labaki tas preekſch
apdroſſhinatajeem, jo nu wiri uſtrahda apdroſſhina-
ſſhanas beedribâ wajadſigos dokumentus, ta ne-
laihtis miris dabigâ nahwê, panem fawu laupijumu
un isdala to fawâ ſtarpâ. — Muhfu fleepenpolizijas
preekſhneeks Kraupa kungs nu nokehris wairaf
tahdu weikala dalibneeku. Rodomatais upuris bijis
lahds pehdigi nodſehrees ſaktu adwolats L., las

jau wairaf reischu fobits par daschadeem noseegumeem; wira representants ir lahds akteeris S. B. Gewehrojami lihdsrihlotaji, bes lihlu kafes turetajas D., bijufchi wehl: ari jau reisi fobitais pagasta fkrilweris E. un tas paschas dschwibas apdrofchinatschanas beedribas agenturas eerednis S. — Tad wehl lahds wihtuschneels apzeetinats, las tirgojees sagtam mantam. Weens no wainigajeem pats nogalinajees, eeschaudams fewim lodi peerê; wif ziti atronas tagad drofcha weetâ un drihsumâ dabus pelnito fodu par saweem nedarbeem."

Karlim, to lasot, drebuki pahrgahja pa lauleem. Kas gan ar wiru buhtu notizis, ja wirtsch zaur atgadijumu ar trakosofcheem firgeem nebuhtu tapis attureis no noseedfigâ foka!

Tê wezais Jents ar Kraupu eenahja kabinetâ.

"Labdeen, Welches lungs!" Jents scho awfweizinaja, un ari Kraups wiram fneedsa rolu. "Juhâ jau weikalâ. Nu, to dsird no jauna?"

"Ne to fewischlu!" Karlis atbildeja nedroschu balfi. "Wifs turas pehz wakareja turfa."

"Waj juhâ ari sinat wisjaunako notikumumu?" Jents turpinaja. "Wifa pilfehtha zaur to usbudinata."

"Es par to ihsumâ gan lastisu laitraktâ!" Karlis manami ustraukts atbildeja, lamehr Kraups wiru afi usluhloja.

"Un man par leelako nepatilschanu, blehschi ir pahrdewuschhi sawu polifi sche muhsu weikalâ!" Jents fawihzis fajija. "Schi leeta man ne mas nepatihl. Dubdsu, usgaideet, Kraupa lungs, es tudaf usmekleschu to dokumentu."

Kraups ar Karli palika diwatê.

"Tas ir tas pats Erpowitschs, las juhâ reis tit negodigi peekrahpa, Welches lungs," Kraups ussahla walodu. "Nu, schoreis schis tehwirtsch dabus par wifseem saweem darbeem kreetnu algu!"

"Ja — un zil trubla, la wirtsch ari mani buhtu peekrahpis —" wirtsch apjula — to wirtsch runaja!

„Es sinu wifu, Weldses lungs,“ Kraups frfnigi fazija. „Es biju par jums nomoda.“

„Juhš sinat wifu?“ Karlis nobahla. Wixsch fazujis ustruhlas lahjas.

„Apmeerineetees, mans lungs, es ar jums kauni nedomaju,“ Kraups lehni fazija. „Es biju par jums nomoda un ne tad jums nebuhtu lahwis eestigt blehschu tihklos. Juhš mani gan nemanijat, bet es juhš ustraudsiju il us foka. Tulit jums wifu isteikschu.“

Wixsch istahstija Karlim wifu galu no gala, ta wixsch pirmo reisi bija noklaustiees scha farunu ar Erpowitschu un ta tahlal. „Te war nomanit Deewa brihnischkigo roku, kas grossija juhfu likteni,“ wixsch teiza. „Bet ir tad, ja tas nebuhtu notizis, es wixnem ne tad nebuhtu lahwis, juhš apmahnit. Bet gods Wisuaugstajam, ta Wixsch ir wifu greefis par labu!“

„Juhš esat ar mani til labi domajuschu!“ Karlis aiskustinats eefauzas, frfnigi wixam speesdams roku. „Ka lai jums to atlihdsinu? Ja jums ne kas naw pretim, tad tapfim draugi us wifu muhschu!“

„Ta ir preeksch eeredna leelala alga, ta wixa grubtee puhlari top atsihti,“ Kraups preezigi fazija. „Un es peexemu juhfu draudsiibu, Weldses lungs, ar leelako preeku; gan reis pee glahsites to zeeschaki noflehgim.“

„Bet schowakar juhš wisada sira eeroneetees manas feewas schuhpuka-swehtklos,“ Karlis luhdsa. „Juhš nedrihtat atrautees!“

„Es buhschu!“ Kraups draudfigi atbildeja. „Sweiks, draugs!“

Wixi sneedsas rotas un noslehdsa draudsiibu, kura teescham wifu muhschu pastahweja wixu starpā.

Jents eeradas ar melleto polifi. „Schē buhs, Kraupa lungs,“ wixsch fazija. „Dirreis tahdas lee-tas buhschu usmanigats!“

„Juhš tur ne la nesaudefat!“ Kraups wixu meerinaja.

„Ja, ja,“ firmgalwis atbildeja, „bet lursch gan labpraht ar blehscheem gribetu eelaisstees darischanas!“

Kraups atwadijas un aisgabja projam.

Tagad Karlis laimigam juhtam lehras pee fa-weem deenas darbeem, jo wirsch tatschu bija issar-gajis famu firds-apsrau tihru.

Un tad wirsch walarā pahrgabja pee fawejeem, tad atrada jau preelshā famus no laukeem eebraufuschos radus. Ai, lahda bija lihgsma ap-fweizinaschanas no abām pufem! Katixa un Indri-tis wareja ihsti preezatees par famu draugu stahwotka laboschanas. Bet ziti radi, tā Dihstinas tehws, wiras brahlis un fwainene til pirmo reisi ar wirneem fati-lās pehz til ilgeem gadeem! Karlis bija pahrwehre-tees par smalku lungu un Dihstina par gresnu pilseh-tas dahmu, lahduš weentahrschee lauzineeli wiras ne mas nebija zerejuschi fastapt. — Tapat ari eedshwe bija fposcha un lepna.

„Rā redsu, tad jau jums, behrni, tihri brangi eet!“ Mas-Krampis beidsot Karlim fajija. Wirsch, lai gan stipri nosfirmojis, bija wehl itin fpirgts un wefels.

„Deews mums ir palihdsejis, tehw“, Karlis ais-fustinats atbildeja. „Mehs newaram tagad it ne par to fuhdssetees!“

„Tā, tā,“ wezis firfnigi teiza. „Ari mums tihri brangi eet. Schanis jau labi cepaurejees un ir ta-gad par abām mahjam faimneelš.“

Karlis tagad greesās pee fama fwairra un, ar wiru farunadamees, tulit noprata, ta no scha bija isnahjis prahtigš wihrs un kreetns semkopis. Drihfi ari Strahpis eeradās, un nu tilai joki un jautras walodas pluhda wakā.

Katixa un Greetixa bija nosehduschās pee Karla mahtes un ar scho patreezās.

„Rā tad nu jums eet, maht?“ Katixa wirai jautaja. „Kahda tad jums ir dshwe pee wedellās?“

„Al nu, meitix, dshwoju tihri tā Deewa aufi!“ wezenite laimigi fmaididama atbildeja. „Ne masatā wehfmira man wirsū neusnah. Ari us laukeem man

bija laba dšihwe pee teem behrneem, bet taš jau nu nebija, kaš tē!”

„Tad jau Lihšira gan labi juhs istura, maht!“
Katira peemetinaja.

„No nu tur runat, meit’! Wira jau man tif pat tā ihstā meita!“ wezenite apgalwoja. „Bet Kattira,” wira, noleekufēs, ūhai tškursteja pee aušs, „mans Karlis jau pelnot brihnum dauds naudas — nesinu, jif to ūmtu par mehnešt! Tā gan man Lihse ūabstija. Un tad ūhowakar jau ari pate ūeenigā buhšhot pee mums etnahkt. Neesmu wiru wehl ne maš redsejufe, deesin lahda gan iūflataš!”

Katira paūmaidija par wiras noflehpumu. „Wira ir loti ūalta kundse, bet parleekam labu ūirdi,” wira ūabstija wezenitei. „Eš jau wiru gan paūhstu, jo ešmu pee wiras deenejufe.”

„Al tā, tā, tad tu pee wiras deeneji! Ja, ja, laba wira ešot gan — tā man Lihse teiza.”

Wiras treežās par ūho un to, lamehr Greetira bija aiūgahjufe Lihširai paūhdsēt ūalahrtot waūariras.

Peħ; lahda brihšha Kraups eeradaš un tapa no Karla uš ūrūnigako ūaremts. Wišpehdigi eenahja wezaiš Jentš un Hermine ar ūawu dehlehu.

Masaiš Anūitš wiūu laiku bija ušturrejees pee Krampja, luru wiršh bija atrodiš par loti omuligu wezi; newareja ūinat, kaš wiram wairai patika, waj weztehwa ūudrablaltā piħpe, waj wira westeš pogas; ūhiš diwas leetaš, ūakot pateeūbu, wiršh wairai eeweħroja, ne tā to ihpaūneeku. Bet tad wira draugš Karlis atnahza, tad wiršh beš laut lahdas ūeremonijas atūahja weztehwu un demās pee ūha. ūbi puikas loti labi ūatika — tiħri tā braħki.

Hermine ūrūnigi apūweizinaja Lihširau, nowehledama wirai dauds laimes wiras goda deenā, tā ari ūawu agrašo deenastneezi Katirau, lura wirai wehl ūahdija preeūūhā Greetirau. Laiūnajai kundsei ūhi lauzineeze liūas loti patihlam. Tad wira greešās pee jiteem weeūeem.

Leelalā jautriba gan apklusa uš lahdu briħdi,

jo lauzineeleem bija leels respekts no bagatās, staltās kundses; tapat arī Strahpis wairak atrahwās, fawam preefšneelam, wezajam Jentam, lahtefot. Bet tad abi eewehrojamaļee weefi ne buht nebija lepni, bet tulit ar ziteem usfahta walodas, tad wezā omuliba drihši ween atkal nehma wirsroku.

Drihši peh3 tam weefi tika luhgti pee wafarizām, luras nobeidsās jautrām farunām un atfautigeem jo- leem. Peh3 wafarizām Kraups atwadijās. Wizam tatschu bija jaruhpejās par fawu lihdsplforu dro- fchibu; wiza weeta nebija jautro weefu pullā, wizam wajadseja tumfchās naktis loschraat pa pilfehtas ne- drofchafafeem lakteem un zelt gaismā wifadus nose- gumus.

Jents, Krampis, Indritis un Schanis peh3 mal- tites eefahka spehlet partiju preferansa, un Strahpis gabja patreektees ar lauzineezem. Hermine bija ee- gabjuse blakus istabā un fflumigi fmaididama nosla- tijās us abu puifexu darboschanos.

Wasee it jautri rotalajās fawā nodabā. Waj wizi arī sinaja, ka bija meefigi brahli? . . . Schi dahrgā buhtne Herminei weenigi bija atlikufes no laimigajām fendeenam . . . Waj liktenš nebija pret wizu zeets un bahrgs? Waj tas wifs newareja zi- tadi buht? . . . Wizas azis fapnaini luhkojās us fawu behrnu. Wiza atgahdajās wifu to jauko brih- schu, luri fen, fen bija grimufchi pagahjibas juhrā.

Karlis, redsedams fawu zeenijamo weefchru weenu pašchu stahwam, tulit tumojās, ar noluhku, wizarai palawet laiku.

„Zeenijamā kundse,“ wifsch to usrunaja, „es loti preezajos, ka juhs mums efat parahdijufchi tahdu godu, muhs apmelledami.“

„Juhš preezajatees? ai, tad esmu laimiga!“ wiza it tā pa fapneem atbildeja. „Bet redseet, zif fatizigi muhfu behrni rotalajās!“

„Muhfu behrni!“ fchee wahrdi loti fawadi fla- neja. Wifsch newilot paluhkojās wizas azis, bet rahda uguns tanis kwehloja! Wifsch lehni nodrebeja.

„Karli!“ wixra laifligi tšhufsteja. „Waj taš wifš newareja zitadi buht? Ai, kadeht labat newareju palikt ubadse un pee taweem fahneem baudit to laimi, to newar nopirkt par miljoneem, to newar usfwoert selta laudsem!“

„Zeenijamà kundse! no Deewa pufes —!“ Karliš fatruhlàs. „Aismirsteet wifu, aismirsteet mani —!“

„Tewi aismirst?“ wixra dedsiği pahtrauza wixra runu. „Nè — ne kad!“

Wixsch to atkal luhgdams usflatija; wixsch manija, ta wixra firdš kkuwa aisdedfinata no fšho azu leefmàm. Wixra kruhtis fawadas juhtas pamodàs — ilgošhanàs pehž nefafneedsamas mihtakàs.

„Es luhdsu, aismirsteet mani!“ wixsch tšhufsteja drebofchu balst, fluhpstidams wixras rolu.

Hermine pirmà atšaudajàs no fawas pahrsteigšhanàs un pa eefpehjai fawaldija fawas ustrauktàs juhtas.

„Man peeteet, kad redsu juhš laimigus!“ wixra lehni fazija. „Bet tamdeht jau muhfu draudšibai newajaga atdfist. Neeseet til lepni un atturigi pret mani! Apmellejeet tattšhu mani ari kahdu reifi! Es zeru, juhš riht pee fewis redset!“

„Šahds eeluhgums no fawas pawehlneejes pufes mani loti pagodina!“ Karliš palozidamees atbildeja. „Rà lai tam nepaklaustu!“

Tà wixi nobeidsa fawu farunu un atgreesàs pee ziteem weeseem.

Tomehr wixu faruna nebija wiš palitufe gluschi neewehrota. Katikas azis to wifu ar ruhpem bija noflatijufšhas un wixra fahla tagad nopeetni bašchitees par fawas draudsenes nahkotni. Wixra tattšhu sinaja fšho abu žilweku pagatni un kaš reifi wixu starpà bija notizis. Lai gan wixrai bija gaušham šchehl fawas labàs kundses, tad tomehr wixras firdš stahweja uš lihsikas pufi.

„Wixrai breefmas draud!“ wixra pee fewis domaja. „Es atdarisčhu wixrai azis; wixrai jastahjas pretim un jafargà fawas teesibas, lamehr wehl laiks!“

Wairaf wirai neatlika laika, pahrdomat, jo pašulail Hermine tuwojās un sahla ar wiru jautri farunatees. Wira apwaižajās par ņawu krusmeitu un ņmaidija pee tam til burwigi un laimigi, it lā lahda jauka žeriba buhtu ušauguše wiras ņirdi.

Bet Karlis no ņha brihscha bija gluschi pahrwehrtees. Wirņch patš nefaprata, las ar wiru notizis. Wira jautriba bija suduše, wirņch atradās tagad starp diwām ugunim, un tās dedņinaja breeņmigi wira ņirdi. Un wira dņihwes beedrene bija til jautra un laimiga. „Nē, nē, tas nedrihsst notikt! Nost ar ņheem murgeem! Weenigi ņawai ņewai gribu peederet!”

Tā wirņch apnehmās ņawā ņirdi; bet Hermines dedņigee ņlateeni bija pawairaf dņiki eespeeduņhees wira ņirdi. Wiņs, las tanī til ilgi bija ņnaudis, tagad atkal pamodās. Wismirņtā pagatne jo ņpilgtās krahsās ņahjās wiram preelņch gara aņim. Neisprotamas leegas ņehras pahrnehma wiru — wirņch bija nelaimigs.

Wirņch jutās it lā atņwabinatš no ņmagas naņtas, kad Žents, Hermine un Skrahpiš atwadijās, un lauzineeki radi taiņjās eet pee meera, jo wiram nahjās loti gruhti, israhdit peeņpeestu jautribu.

„Žuhs ispidiņat ņawu ņolijumu?” Hermine waižaja, wiram ņneegdama rolu un wiru dedņigi ušluhtodama.”

„Ja!” Karlis til lo dņirdami iņņukņteja. Wiram wairš nebija par ņewi ne lahdaš waras.

Lihņira eerihloja wiņeem radeem gukas weetas. Telpas bija deesgan, un tas jau pret lauzineeku eerakņhu, dņihwot weefnizā, kad pee radeem war peeeet. Wiri iņtita, žil labi nu wareja. Lihņira pate guleja ar Katiku weenā gultā. Bet til drihsi jau abas neaismiga wiš. Jlgus laikus nefatikuņchām, wiram wajadseja tatschu labi iņņukņstetees.

Bet peepeņchi Lihņirai elpa nostahjās. Ko Katira wirai ņahņtija! Waj tas wareja buht taiņniba? To dņirdedama, wira gandrihsi ledū ņastinga. Bet wiras draudņene to nemanija. Wira iņņahņtija wiņu,

kas wixai bija us ņirde, wifu, to Lihšira wehl lihdi
šchim neginaja, bet to wixai tatschu wafadseja finat.

Katiras wahrdi Lihširai it lā nasis duhrās
ņirdi; nahlotne wixai tagad parahdijās draudofchā
weidā. —

38. Likumibas uswara.

Karliš un Lihšira dšihwoja tagad pilnibā un
labklahjibā, bet tomehr wixi nebija laimigi. Wixi
buhtu labat wehlejuschees atpakaļ ņawu agrato dšihwi
truhzibā — un kadehl? — to wixi gan weens otram
neisfajija, bet deenu no deenas wairaf ņajuta.

Lihšira tagad jo leelā mehrā baudija Hermineš
mihlestibu un zeenibu, wixā bija šchāi tapufe ņirfniga
draudsene. Lihšira ari mihleja un zeenija šcho ņeerou
wixas teizamo ihpafchibu dehl, un tomehr wixu ņarjā
laut kas bija, tā ka wixas daschreis ņlateeneem ņasto-
potees nodrebeja.

Hermine gan zihnijās un publesjās, pahrwaret
ņawas juhtās, bet lā jau pa laikam aisleegti augki
ir tee wikinofchakee, tā ari wixā ņahroja pee ņaweem
ņahneem ņaisit to wihru, ņuru wixā ne ņahdā ņirā
nedrihlsteja eeguht.

Un tahdi pastahwigi eelšchigi zihnizi ņarjā peenah-
kumu un mihlestibu, ņarjā goda-juhtām un laislibu no-
gurdinaja ari Karli un padarija wixā dšihwi ruhktu
un gluschi nepanefamu. Un beeschāla ņastapšchānās ar
ņlaisto ņeerou darija wixā ņahwolkli jo baidigu. Zil
daschu labu reisi diwatē esot, kad wixā to waldņinaja
ilgojoscheem ņlateeneem un apbehra dedšigeem wahr-
deem, wixsch gribeja jau mestees wixai pee lahsām
un ņajit: „Es esmu tawš, peedod man!“ Bet tad
arweenu Lihširas tehls parahdijās wixā azim un
wixu ņehrigi usluhloja, it lā gribetu waižat: „Waj
ta ir ta pateiziba par to, to es preelšch tewiš esmu
darijuse?“ — un wixsch tatschu no wifas ņirde mih-
leja ņawu ustizamo ņeerou. Tad wixsch ņehja is-

behgt wiinoschaj nahrai. Bet tillihds wiru neredseja, wirsch fajuta atkal ilgoschanos pehz wiras. Wirsch zeeta breefmigas dwehfeles molas — un ta bija atreebibas deewe, las wiru fodija par reisi weegsprah-tiba sperto neapdomigo foli . . .

Rahdu deenu wirsch fehdeja ar famu feewiru diwatê pee pusdeenas galda. Wirsch pa wifu mal-tites laifu loti mas runaja. Wiram nebija wairs tas fwabadas wakfirdibas pret Lihsiu, la agrat. Wirsch isflatijas druhms un nospeests. Lihsiu fa-juta ar fahpëm, ta wira firds wirai ween wairs ne-peedereja.

„Karli!“ wira beidsot lehni eesahla. „Karli, est pateests pret mani. Waj tu mani wairs nemihli?“

Wira fehrigu balfi runaja fchos wahrduus un wiras azis luhdsoschi raudsijas us pretim fehdoscho laulato draugu.

„Kas — to?“ Karlis, it la odses dselts, fatruh-las lahjas. „Ro tu runa, Lihsiu?“ Tu est pret mani netaifna!“

„Karli!“ wira turpinaja. „Es gribu no tawas mutes dsirdet wifu pateestbu, lai ta ari buhtu nesin zil ruhka. Es manu, ta tu est gluschi pahwehrtees, ta tu ispildi geuhtu peenahkumu pret mani, bet tawa mihlestiba ir isdsifuse — ta peeder jitai!“

„Lihsiu, Lihsiu, nenofodi mani! Est pret mani lihdszeetiga!“ Karlis eesauzas un wilka wiru pee fawas kruhts. „Tikai temi — temi ween mihlu — bet neaprakstamas ir tas molas, lahdas es zeefchu!“

Wira gribeja to atbildet, bet wirsch apbehra wiras luhpas dedsigam butschiram un speeda wiru laifligi pee fawas firds, it la bihdamees, ta wiram lahds neisrauj is rolam scho dahrgo buhtni.

Un wira laimiga dufeja pee wira kruhts. „Waj tu man ustizees, Lihsiu?“ wirsch pehz brichtina jautaja rahmu balfi, firsnigi wirai luhlodamees azis. „Waj tu wehl schaubees par manu mihlestibu? Drihsaki es bojâ ejmu, ne la pret temi, mana firsnia, apgrehlojos!“

„Es tew ustizos!“ wira laimigi fmaididama atbildeja. „Ne tad wairs par to nepeemineschu!“

Tagad wira atkal jautri tehrseja, kas ilgi nebija notizis wirau starpā. Tagad wira atkal šaprata wirau šrdi, kurā wira ilgi nebija warejuse eeflatitees. —

Karlis pehz tam mihki no wiras atwadijas un dewas tad atkal pee faweem deenas darbeem.

Lihstina šajuta tagad šawā šrdi neaprakstamu preeku.

„Drihsaki bojā esmu, ne lā pret tewi grehloju, mona šrfnix!“ šchee wahrdi wiraai jauki, bet tomehr noslehpumaini šlaneja ausis. Wiras kruhtis dška lihdszeetiba pamodās pret wira. Wira noprata it labi, šahdas dwehfeles zihnas wiram laupija meeru, šahdas wehtras plošijas wira šrdi. Wira welti lausija galwu, lā wirau glahbt, lā atweeglinat wira nepanefamo šahwolli.

Lē peepeschi, lā rahdijas, wiraai labas domas eefšahwās prahtā. Ahtri wira eetehrpās labakās drehbēs un šahweja drihši špoguka preekšā šlaistaka ne lā šahda šaraleene.

„Es gribu peeklawet pee wiras šrds!“ wira iškulšteja. „Es gribu modinat wiras lihdszeetibu!“

Wira dewās uš Hermines istabām. Wiraai bija pateefigs wahrds ar wirau šarunā. Stingra energija un duhšchiba bija tagad lašama wiras šejā.

Hermines usgaidamā istabā wira šastapa Bertu. Zitreis augšprahtigā un zeetšrdigā šaimneeze pret wirau tihri waj iškusa ais leelas laipnibas. Wira bija jau šlušbā isfratijuse šawu šchulti un padewās tagad apšakleem, šahdi tee bija. Un Lihstina žaur šawu istureschanos prata wiraai leeliski imponet. Wira tatschu tagad or pašchu zeenmahti šauzās pat par „tu“ un abas bija leelakās draudsenes.

„Waj kundse eekšā, Berta?“ Lihstina ahtri waižaja.

„Ja, wira ir weena pate, Frau Welbse!“ Berta atbildeja ar šaldu šmaidu. „Waj man juhs peeteikt?“

„Nē, nē, man newajaga peeteikšanas!“ Lihstina

atbildeja un, atšchlirufe gresnos silda preefchlazus, stahweja fawas fahzzenfes preefcha.

Hermine laipni fmaididama peezehlās un wiru apfweizinaja.

„Eoti preezajos, mana mihla, ka tu atnahzi,“ wina fajija. „Man bija loti garlaizigi — nu tu warefi man pakawet laiku.“

„Ja, tulit, Hermin’!“ Lihfina atbildeja fawadi flanofchu balki. „Es tew pastahstifchu lahdu pafajizu, luhdsu, mani usklaufit!“

Hermine wiru ehrmoti usluhkoja, jo Lihfinas gihmis bija pahra! nopeetns. Wina pafneedsa weefchnai krehflu, un pate nofehdaš wina pretim.

„Reis lahda nahra fapluhza flaistas pulēs, kuras bija augufchas un seedeufchas ūrdi, kas wina bija mihla un dahrga,“ Lihfina stahstija. „Wina nopina no ūhim pulēm kofchu wainagu un uslika to few galwā —“

„Tas ir fawads stahsts, Lihfin’! Kur tu to esi lafjufe?“ Hermine eebilda.

„Luhdsu, usklaufees tahlat!“ Lihfina attrauza. „Tu dabufi to tulit finat! — Nahra loti preezajās un bija laimiga par ūcho wainagu; bet drihfi launi gari wiru apfehda un liktehtehwos wiru draudeja istumt is deeweefchu mahjokteem, ja wina teem ne seedofhot ūcho wainagu. Nahra, lai gan ūmagu ūrdi, tomehr seedoja fawu dahrgumu, jo wina negribeja saudet paradisi. Saunee gari fagrahba wainagu, isahrdija to un aifweeda profam. Tagad ne weens wairš nelikās to finots gar ūamihdito wainagu —“

„Un tahlat — tahlat — kas notika ar to tahlat?“ Hermine ufbudinata fauja.

„Tē lahda meitene to atrada. Pulites, no kuras wainagš bija darinats, bija nowihtufchas un nowahrgufchas. Bet wina ūchee seedi loti patila, wina jau agraf bija pehz teem ilgojufes; bet tee wina nebija bijufchi fafneedsami. Wina pazehla ūhis pulites tā lahdu dahrgu mantu un usmelleja to ūrdi, kura tāš bija seedeufchas. Bet ta ūrds, saudeufufe

ƒawuſ ſeeduſ, bija tuſſcha un auſta — tai nebija wairſ ne ſahdaſ ƒeribaſ. Bet meitene dehtija tur par jaunu koſchãſ puſiteſ, ƒlazija tãſ ƒawãm aſarãm, un tãſ auga un ƒrahſchãi uſſeedeja. Tagad meitene noplubja ſeeduſ, darinaja wainagu, uſlika to ƒew galwã — un bija neiſſaſami laimiga. — Pehz ilgeem laiteem, ſad nahra bija atſwabinata no wiſeem ſauneem gareem, wira atrada meiteni: un eeraudſija wiraſ galwã wainagu, ſaſ wiraſ agraſ bija peederejiſ. Wiraſ uſnahja ƒahpigiſ ſchehlumſ pehz ta, un wiraſ gribeja to atkal eeguht — bet meitenei ſchiſ wainagſ bija dahrgaſ, ne lã wiraſ dwehfele. Labaſ wiraſ buhtu atdewuſe ƒawu dſihwibu, ne lã to. Bet weenai wajaſdeja atſahpteſ, jo gitadi wainagſ atkal buhtu tapuſ iſpoſitiſ un ta ſirdſ, kuraſ ſkaiſtãſ puſiteſ ſeedejuſchãſ, beigufeſ aiſ ſchehlãm. Teiz, Hermin', kuraſ bija wiraſ teeſbaſ uſ ſcho wainagu?"

Hermineſ kruktiſ wehtraini ƒilajaſ. „Wiraſ ſin wiſu, ſa eſ eſmu wiraſ ƒahraſenſe!“ wiraſ tſchukſteja. „Tagad wiſſe pagalam!“

„Hermin', luhdſamã, iſſpreed tu to teeſu!“ Lihſira ƒazija aiſgrahbtu baſſi. „Kuraſ ſchiſ wainagſ peekriht?“

„Eſ tewi ƒaprotu! — Manſ Deewſ, lã to lai iſſchãir!“

„Hermin'!“ Lihſira teiza aſaru pilnãm azim. „Wiraſ muhſchſ ir uſ ſpehleſ, wiraſ ſmalſjuhtigaſ ſirdſ to ilgi nezeetiſ — wiraſ dwehfele tapſ nomahſta! Galu galã mehſ wiſi tapſim nelaimigi! Iſrunaſimeeſ lã mahſaſ; bet nexem ſaunã, man jau ſen wajaſdeja tew ƒagit ſcho pateeſo wahrdu!“

„Bet eſ wiraſ neiſſaſami mihlu —!“ Herminei, ſchraudſot rokaſ, newikot paſpruſa.

„Tu? Manſ Deewſ — un eſ gan maſaſ?“ Lihſira attrauja. „Bet apluhloſim tuwaki, kuraſ no mumſ wiraſ pelnijuſe wiraſ mihleſtibu. No mihlaſ lãſ atſtahtſ, ƒawu mantu paſaudejiſ, wiraſch bija lã praſtiſ noſeedſneekſ eeflodſitiſ zeetuma muhrõſ. Wiraſ nebija ne ſahdaſ ƒeribaſ, wiraſch bija galigi iſſamifiſ!“

Tahdu, meesigi un garigi nowahrguschu, es wiru to-reis atradu, taifni tani brihdi, kur ne weens zilwels nelikäs waird gar wiru to sinots. Es eemantofu wiru firidi, un tani spehja wehl usdihgt mihlestiba pret mani. Mehš bijam laimigi behdäs un nelaimê, mehš panefam pazeetigä garä wifus dsihwes geuh-tumus! — Bet waj mums ari turpmaf laime usfmaidis, tas, mihlä, stahw tagad tawä rolä!”

„Lihstia, tu man dari pahrestibu!” Hermine fah-pigi eesauzäs. „Es gribu juhs redset laimigus, — bet wiru nespehju aismirst!”

„Kundse!” Lihstia dedfigi attrauza un wiras azis fawadi usleesmoja. „Darifm schai leetai reis galu! Wirsch to ilgi neistures, mehš faplofam wiru firidi gabalös. Weenalga, waj juhs wiru atlaischat no fawa deenasta, un mehš aisejam tahlu fweeschumä un dalam atkal ustizigä mihlestibä lopigi preekus un behdas — jeh, ja juhs domajat efam spehfigas, wiru aplaimot, tad es atlahpjos, jo gribu tikai wiru redset laimigu, lai ari mana firds par to luhstu! Es atgreesifchos dsimtenê un weentulibä apraudaschu fawu suduscho laimi. Tagad spreedeet, kundse, kurai no mums peekriht, walkat scho wainagu?”

„Lihstia — Lihstia — peedod man!” Hermine tikai spehja eesauktees un fakima pee wiras truhst. Labu brihdi wiru newareja isrunat ne wahrdu, wifš wiras stahws raustijäs lä drudsi. Lihstiai palika gandrihs jau schehl, la wiru tik zeeti ar wiru bija runajufe.

„Es tew pateizos, mihlä mahsa!” Hermine eefahla, tad bija pahrwarejufe fawas leeläs firdsfahpes. „Tu man atdariji azis! Es biju tuwredfiga un neatflahrtu ne mas, tas ir ihstas mihlestibas usdewums! Es wiru mihlesju — mihleschu lihds kapa malai, bet es gribu wiru redset laimigu — pee taweem fah-neem! Nè, nè, es jums waird nestahfchos zelä un nemehginaschu ispostit juhsu laulibas laimi! Tas wainags tew peeder, Lihstia! Uiktextehws to ir wee-

nigi preeksch tewis darinajis — tew peenahlas to nowalkat lihds muhscha galam! — Bet es — es aiszeloschu taklu fweeschumâ! Tur Schweizijas augstajôs kalnôs es par jumš faproschu un weentulibâ fehroschos pehz fawas pasuduschâs paradises. Lai tas Wisuwarenaîs juhš fwehti un nelauj ne kahdâm fadsihwes wehtrâm turpmał aptumfshot juhfu muhscha zeku!”

Lihstia, afarâm birštot, mehmi noklausijas wiras runâ.

„Lihstia, waj tu wari man peedot?“ Hermine pehz brihtina waizaja, wiru schehli usluhłodama. „Es kahwu fawai laislibai gandrihfi ispostit juhfu dsihwes laimi. Es neefmu ischłhrufe mihlestibu no laislibas, es esmu no mihlestibas tikai upurus prašjufe, bet neefmu ne kad preeksch tās upurus nefufe! No scha brihscha tam jatop zitadi! Us juhfu laulibas laimi ne kahda ehna wairs nekritis. Atstahj tagad mani weenu, mihłâ mahsa — lauj man pahrzeest fawas fahpes — un tad nahjeet wifî no manis atwaditees!“

„Debefs lai pafargâ tawus zelus un fwehti tawu apnehmumos!“ Lihstia schrukstedama atbildeja. „Es faprotu tos upurus, turus tu nesi — es sinu tos zee-nit —!“ Wairaf wira newareja parunat, jo afaras wirai apflahpeja balfi.

Ubas draudsenes firsniigi nosluhpsitijas, un tad Lihstia aishahja atpatak us fawu dsihwolli. —

Fuhrmani un privatekipaschas steidsas, to ween spehja, us Dinaburgas wolfsalu. Drihfi beidsamais wilzeens atees, un tadehl teem, kas grib ar to wehl aiszekot, jafasteidsas, lai nonahktu laikâ turpu.

Pirno reisi top swanits, un raibais lauschu puh-lis wilsojas schurp un turp pa plascho peronu. Katrs steidsas, usmeklet fawu klafi: semneeki, Schihdi un prastakee laudis sprauschas ar fawâm paunâm un fainisheem treschâs klafes wogonôs; augstas eerednis, waj zelosofchs tirgonis it apsinigi eelahpj otrâ klafê, — un lepnâ bagatneeze, waj augstprahtigais muisch-neeks leel eenesi fawu ishemodanu pirmas klafes lu-

peša, un tad ari pašči, pawaditi no usmanigā kon-
duktora, tur eelopošanās. Swans atskan pa otram
lahgam. Tagad wif, kas šķiras uš ilgeem gadeem,
waj aizketo uš tabeem apgabaleem, šteidsas, atwadi-
tees no šaweem peederigeem.

Peē lahda pirmās klafēs kupejas loga ir nostah-
jušchees trihs zilweki, kuzi, tā rahdas, ari pawada
lahdu mihku aizketojaju. Weens no wixem ir firm-
galwis, pahrejee diwi — stalts kungs ar kundsi. Tee
ir wezais Jents un Karlis ar šawu Lihštrau.

Tē jau ari pa kupejas logu šlaista feeweetes
galwa isleežas. Pawaditaju azis fehrigi uš wixu
luhkojas. Ja, ta ir Hermine, wixu labā kundse, kura
tagad uš ilgeem, ilgeem gadeem aizketo šwefšumā.
Ari wixa škumigi šmaididama mihki ušklata atpaš-
palizejus un issteepj šawu roku, wehl beidsamo reisi
no wixem atwadidamās.

„Mana mihlā kundse!“ firmgalwis ašaru pilnām
azim šaka, šakehris wixas roku un to škuhštīdamās.
„Deefin, waj mehš wairs redsešmees ščini šaulē!
At, šadehl juhs atšahjat mani wežu wihru weenu
pašču?“

Wifkustinats wixšch tagad pawirsās šahrus un
lauj ari ziteem atwaditees.

„Ar deewu, Weldermana kungs, un dšihwo we-
šela ari tu, mana mihlā mahša!“ Hermine runā uš
laulato pahri. „Ruhpejeetees par manu dehlu, kuru,
lai netrauzetu wixa isglihtošchanos, newaru tagad
lihdsi xemt, un patureet ari mani mihlā peemixā!
Mehš gan ilgi neredsešmees. Bet ja es reiš pah-
nahšču, tad šči buhs isšeedeta!“ Wixa rahdija
uš šawu širdi, šamehr špoščas ašaras noriteja par
waiģeem.

„Hermine, es tewi ne muhšam neaismiršču!“
Lihštrau aizgrahbta atbildēja. „Nihšoš un wakaroš
luhģšču Deewu, lai wixšch tewi pašarga turpmalā
dšihwes želā!“

Wizjelotaja wehl reiš paluhkojas uš Karli, bet

wiras azis wairs neleefmoja twehlofcha faifliba; tas
iffarolja tagad weenigi frfnigas draudfibas juhtas.

„Dfihwojeet wefelas, zeenijama kundse!“ Karlis
fazija, nofkubpftidams wiras rolu. „Ne muhfcham
to neaismirfifchu, fo juhs efat man laba darijufchas!“

Laimigs fmaids pahrlaidas par wiras feju, wira
fazuta frdi fama laba darba pirmos auglus.

Tè dselszeta swans trescho reifi atskaneja, un
lokomotive flaki eefwelpas. Wagonu rinda fahla
kustetees un dewas drihfi wehja ahtrumâ projam —
projam tahlumâ.

Wif trihs atpatakpalizeji aifbrauzejai fehrigi
noflatijas patak, fura, isleekufes pa logu un wehdi-
nadama baltu mutautixu, fuhfija wirkeem. beidsamas
ardeemas.

Drihfi wilzeens nosuda tumfa. —

Dfiki aifkufstinati wiri greesas atpatak uf mahjam.

„Wira aifbrauja!“ wezais Jents behdigi eebilda.
„Es paredsu, fa wiru wairs neredsefchu!“ —

Mahjas pahrgahjis, Karlis fama istaba apsehda
pee galda un, atfpeedis galwu rokâ, eegrima dfikas
domas. „To wira darija manis behf, — un tas
bija pareifi! Wira nef preefch manis leelus upurus,
un fchee upuri ir fwehtigi! Ja, meh topama waditi
no lahbas neredsamâ augstakas waras. Ta grofa
dashreis it brihnifchligi zilwela liftera zelus. Kur
mehs domajamees eeguufchi laimi, tur mums tumfch
besdibens atweras pee lahjam, un kur meh efam
wistawaki draudofcham postam, tur mums laimes
wahrti atdaras! Bet ihfa laime zilwetam pafaulè ir
— tihra frds apfira, fo ta naw ar feltu ufwerama!“

Pabris mihlfstu rozixu peepefchi aplampa wira
fallu. Ta bija lihstra, fura wiram nemanot bija
peenahfufe flahf.

„Lihfir!“ wirfch fazija, wirai mihli luhlodamees
azis. „Tu est mana ufzijama, dahrga feewira! Ne
lahda pafaules wara mani nefpehs atraut no taweem
fahneem!“

Rihšira klusu zeesdama zeeschi peeglaudās pee
wina kruhts.

Swehtiba un laime nolaidās us wiru galwām.
Wini bija eeklumufchi pa trakosofcheem fadsihwes
wilneem meerigā laimes-ostā.

39. Beigas.

Palejas dseedataju beedriba naigi ween rihšojās,
apfweikt lahdu mihlu weefchu — proti nahšofchu
fwehtdeen Rigas Latweefchu beedriba bija nodoma-
jufe isbraukt sakumōs us Welschu birsi. Palejeefchi
loti preezajās fatiktees ar faweem tautas brahkeem
no wirapus Daugawas mahmulinas krasteem.

Brelzeta malā, tani weetā, kur lauku zeksch no-
greesās us Welschu meschiru, tika uszelti stalti goda-
wahrti, pee kureem leelakee nopelni bija Welschu
mahju fainneekam Kriščjahnim. Wiš laudis weenā
mutē runaja tikai par scheem gresnajeem goda-wahrteem.

Lapinsch, wezalais forā dirigents, faweem dsee-
datajeem eemahzija jauku apfweilšchanas dseefmu, un
dseedataji ari netaupija ne lahduš puhliks, lai tik
dseefma labi eetu, apmekledami beefchi ween mehgi-
najumus. Sestdeenās wakarā tapa noturets beidsa-
mais mehginajums, kuram beidsotees, Lapinsch it ap-
meerinats nolika fawu taktis-sisli.

„Es waru buht meerā ar muhsu panahkumeem,
zeenijami lungi un godajamas jaunktundes,“ wirsch
atsinigi fozija. „Dseefma eet loti brangi, mehš ar
to patihkami pahrssteigsim mihšos weefus. Ruhdsu tik
rihtu laikā eerastees pee goda-wahrteem!“

Dseedataji apmeerinati demās us mahjam, un
gaidija ar lihgsimu firdi otru rihtu.

Elstra-wilzeens peenahza tuwešā stazijā, un loti
daudš sakumneeku islahpa no wagoneem. Rigas Lat-
weefchu beedribas karogs, nekšaitama lauschu pulka
pawadits, tuwojās goda-wahrteem, kur Palejeefchi,
fapulzejuschees ap fawu karogu, pulstoschām firdim

fagaidija discho fwehtku-gahjeenu. Karogi apfweizina-
nadamees wehdinajas weens pret otru, sakum-wee-
feem apstahjotees pee goda-wahrteem, kur Apfens la
Palejas beedribas preekschnees wirus apfweizinaja
ar jauku runu. Lai gan wira runa nebija tehrpta
nesin zil smalkos wahrdos, tatschu ta nahza no firds
un atstahja pee wiseem labu eespaidu. Tad dseedataji
nodseedaja fawu apfweitschanas dseesmu, pehz kuras
flaki ura-fauzeeni atskaneja, un nu wifs lauschu puh-
lis, militar-musikai spehlejot un bungam rihbot, wir-
sijas pa plato jeku us fwehtku weetu.

Wispirms walstshimna tapa nodseedata un tad
ari no Ridfineeku pufes daschas runas tika turetas,
pehz kuras wiru dseedataji eepreezinaja klauftajus
dascham jaulam dseesmam. Ar to fwehtki bija at-
flahti, un nu katre nodewas jautribai un omulibai.

Un ta la schodeen laiks bija toti jauls, tad ari
lauzineeki fapluhda no tuweenes un tableenes sakumu
weeta; jo katre tatschu labpraht gribaja redset retos
weefus, un bes tam weenam waj otram atbrauzesu
starpâ bija fawi radi, draugi un passistami, ar kureem
te zereja fatiktees.

Ari Krampju familija wehrigi luhkojas pehz fa-
weem radeem, kureem wifada sira te wajaseseja buht,
jo wiri jau eepreeksch bija rakstijuschi, la beedribai
brauschoht lihdsi. Beidsot ari Mas-Krampis wirus
pamanija un steidsas teem tudal flaht. Wis preeta
mirdsofcham azim wirsch apfweizinaja fawus behrnus
un peeweda wirus fawesu pulziam, kurei lahda at-
stata stubriti bija apmetufchees sahliê.

Apfweizinafchanas bija jo firniga. Seewas, ap-
lampuschas, fluhpstijas un wibri draudsigi kratija ro-
las; behrni, sinams, feloja leelo preekschshmei.

„Tatschu juhs, lepnee Ridfineeki, ari reis pee mums
eeronatees!“ Schanis usrunaja fawu mahfu un fwoaini.
„Beidsot juhs tomehr fagaidijam!“

„Bet tagad gribam ari freetni isjeemotees!“ Lih-
sina fmeedamâs atbildeja. „Nexem launâ, brahlit,
la tagad buhschu til nelauniga un juhs lihds ar fa-

weem behleem un meitu apgruhtinaschu diwas waj trihs nedelas. Terwin muhs jausnem pee fewis; sinams, daschas deenas ari nodsihwofim pa Lihfcheem un Welssem."

"Eif ween! diwas waj trihs nedelas — tas ir loti mas!" lauzineeki apgalwoja. "Paleezeet tatschu lahduš pahra mehneschuš!"

"Nedsefm gan!" Lihfira smaididama atbildeja.

Lauzineežes parehna no aukles wiras maso meitixu un sahla to pajat un fluhpstit. Masā bija gadu weza un Herminei par peemixu nokristita wiras wahrda.

Masais Unfis un Karlis, tā jau drofchi Rigas lungi, drihfi ween eedraudsejās ar Krampju Kriščjehni, Welschu Karliti un Lihfchu Waldi; wixi isdshwojās pehž firds patišchanas, jo Ridfineekeem bija lihdsi lahdas ne lahdas rotaku leetas, tas lauzineeku puikām darija leelu preeku.

"Nu to tad mahte dara, waj turas wehl pee wefelibas?" wezā Krampeene waizaja Lihfirai. "Kā tad wixai patihl ta pilsehtas dshwe?"

"Paldees par waizajumu, wixā ir itin spirgta," Lihfira atbildeja. "Nihitu wixā ari isbrauks; šcho-deen wixā negribeja mums dotees lihdsi leelajā bursmā."

"Tā, tā, — tas man preeks gan dsirdet!" Krampeene teiza. "Nu jau wixai wezenitei gan labas deenas!"

Wihri pa tam treezās pee putošchām alus glahsem.

Lihfirai apfweizinotees ar wifām radineezēm, starp šchim lahda jauna, flaista meitscha bija duhrufes azis, lura pehž isflata lihdsinajās Greetixai.

"Waj ta naw juhfu Natalite?" wixā waizaja wezajai Krampeenei. "Nē, pateescham! — un tas par dailu fluki isaugufe!"

"Mana Natale, tā tad!" Krampeene ar lepnumu atbildeja. "Nedsi, tā tee jaunee laudis isaug — wixā jau nu buhs pahri par astorpadšmit gadeem."

„Nu, tad jau drihši wediš tautināš — waj nē?“
Lihšīna jokoja. „Jumš buhš drihši atkal snotš.“

Krampeene azumirli neatbildeja, jo patlaban
tahdš smuļš, stalš jauneklš tuwojāš un, godbihīgi
palozijeeš pret wišām kundšēm, usaižinaja Nataliju
us deju. Wīra nofarlufe tam ari gahja lihds.

Wīraš mahte Lihšīnai sīhmīgi peegruhda pee
fahneem, lai šhi tuwaki apškata jaunelli. „Taš jau
nu manu Natali grib tā eht!“ wīra paklusu stah-
stīja. „Un Natalei wīršč ari patihš. Wīš buhtu
labi, bet til weena waina —“

„Kaš par wainu!“ Lihšīna wīru pahrtrauja.
„Tahdš daiķšč jauneklš!“

„Ja, smuļš jau nu wīršč ira gan, to jau ne-
war leegt; un mahjāš ar labāš. Bet wīram tahdi
pahriš tuhštostu jaismaķā ziteem behrneem, un til-
daudš mehš Natalei nešpehjam dot lihdsi puhrā. Kad
Kriščjahnš atfazitos no šawām mahjām, tad jau
Šhanš wīrai gan dotu to naudū. Bet wīršč jau
nefin, to juhš domajat, warbuht pašhi gribat dšhwot
šawāš mahjāš.“

„Ja til ween tāš waināš, tad jau masa leeta,“
Lihšīna apgalwoja. „Gan manš Karliš tā eerihkoš,
ta wīš buhš labi. Ešet beš ruhpeem, gan eš isda-
rišču to leetu. Mums, paldees Deewam, ir deesgan
pee rokaš.“

Krampeene wīrai pateizigi špeeda roku, un nu
wīraš eejauzāš atkal zitu radineetšču walodāš.

Kamehr wīraš tē treezāš, tamehr wīru pulgīnā
dīwi jauni weeši eeradaš. Weenš bija jautrais, ne-
behdigais Ridsneekš Strahpiš, otrs — školotajš La-
piņšč. Šhiš bija neiškalami lihgfms, fatildameeš
ar šawu wežo šrds draugu Karli.

„Reiš tatsču nu manš wehlejumees peepildaš,
un eš pehž ilgeem gadeem dabunu tewi redset!“ La-
piņšč preezigi Karlim šneedsa roku, kuru šhiš šrtnīgi
kratīja. „Waj tu neeši mani jau glušhi aismiršš,
mihšaiš Karli?“

„Es alasch esmu pee tewis domajis,“ Karlis at-
bildeja. „Bet redsi, mani apstakki nu bija tabdi, la
tew nebuhtu bijis ne lahds preeks, ar mani fatiktees.
Bet nosehdees tatschu pee mums, eedserfim atkal lahdu
malziru kopâ us fatikshanos!“

Lapinsch nogulâs mihsstajâ sahlitê un peefta ar
Karli famu laufiru.

„Pastahsti man jel, tà tew tagad eet?“ Karlis
teiza.

„Nu, skolotaja dshwe jau, tà tu sinast, ir gluschi
weenmukiga, wifs eet pa wezam. Es esmu fen jau
apfeewojees. Loreis mani apstakki bija koti wahji, ta-
dehl man wajadseja prezet bagatu feewu. Es apnehmu
Wahzeeti, bet, gods Deewam, tagad wirra tew ir ta
firdigakâ Latweete. Mehš dshwojam koti fatizigi un
laimigi.“

„Nu, un tà juhfu beedribai weizas?“

„Par tàs darbofchanos waru tilai no wifas firds
preezatees,“ Lapinsch stahstija. „Kad tu sinatu, lahdu
ustizibu un peekrifchanu laudis parahda muhfu beed-
ribai! Tadehl ari muhfu aplartne ir tà attihstijufes,
tà reti zits lahds apgabals. To tu pats leezinast,
kad tuwak eeflatikees muhfu fadshwê. No masa
stahdira isauga kups, krahschâs kols, un par to ari
tu wari preezatees, jo tu tatschu pats to esi dehstijis!“

Karlis stahstija draugam ari par famu dshwes
gahjumu, un wareja tam ar preeku istehlot famus
tagadejos sposchos apstaklus. Wirsch bija tagad wee-
nigais Scheroma bantas waditajs, jo wezais Zents
bija jau aigahjis Deewa preekshâ. Wirsch pelnija
koti labu algu un dabuja ari augstus procentus.

Lapinsch no wifas firds preezajâs, la draugam
til labi klahjâs. Walodas wirreem koti weizâs.

Skrachpis newareja tê ilgi palikt. Wirsch dewâs
atkal lauschu publi, gribedams fatiktees wehl ar ziteem
wegeem pasihstameem un draugeem.

„Ah, Morgen, Onkel!“ wirsch usfauga lahdam

wezim, kas ari bija atnāzīs sakumfrēhtlās, apstatit Rīgas weefus.

Gerandsidams tahdu glaunu kungu fawâ preek-
schâ, wezitis pa wifam fajuka un, isbrīhnīees, wixu
wehriigi usluhloja.

„Waj tad juhs mani wairis nepasīhtat?“ Strah-
pīs smeedamees teiza. „Es tatschu esmu tas pats
wezais Strahpīs!“

„Ah, Strapè!“ wezīs, kas nebija ne kas zits tā
Garupju krusstehwās, preezīgi eesauzās. „Sieh' doch,
schneider, mein sonchen! Nu wie gehts, mein son-
chen? Al du liebe zeit, lange jahren nich gesehen!“
Wixsch bija preezīgi aiskustinats par scho fatīschanos.

„Man eet tibri labi!“ Strahpīs jautri atbildeja.
„Bet tā tad juhs raujatees?“

„Nu, mein lieb kind, ich war nicht so ganz —
ich war lange zeit krank. Aber nu, Gott sei dank,
ich bin ganz. Aber mein sonchen, spilstu noch teater?“

Strahpīs wixam issklaidroja, ta esot pakahris
fawu mahkslu pee wadscha un tapis par bankas
skrihweri.

„Das is gut, mein kind!“ wezīs wixam drau-
dsīgi fajija. „Bon das teater is nichts, aber so ein
schreiber in bank, das ist gut! — Ah, Tschipu, mein
sonchen, nahz schurp, tas ir muhsu wezais Strahpīs!“

Tas bija zitreisejais Rihtschu Tschihpus, tagad
mas fainneels, kas, peenahzīs klabt, firsnīgi apfwei-
zinajās ar fawu wezu pasīhtamo. Strahpīs nu weda
wixus abus pee bufetes, un wezais krusstehwās tagad
dabuja wairat ne tā weenu „pulkweriti“. —

Kad Karls bija deesgan istreezees ar faweem
pasīhtameem, Krischjahnīs wixu weda us mahju puš.
„Waj tad neatnāhtī paluhlot, tahdas tawas mahjas
tagad isskatas?“ wixsch tam fajija. „Es domaju,
tu buhst pilnā meerā.“

Karlis wixam gahja lihdsi. Ar preeku wixsch
redseja, ta wīš bija labakā fahrtibā, un leezinaja, ta

tè labš fainneelš rihlojas. Dasčas jaunās ehkas bija uzeltas, wezās kreetni islabotas, augļu dabrjš paplašchinats — un druwās isflatijas loti krahsčas.

„Nu, Kriščjahn', es redsu, ka tu esi puhlejees,“ Karlis beidsot fajija. „Tas buhtu grehšs, ja es gribetu baudit tavu publiku augļus. Paturi tu manās mahjas, lihds ar wifu tā stahw. Man to newajaga!“

Kriščjahnis bija preezigi pahrsteigts; jau sen wixšch bija wehlejees, tā šchis brangās mahjas wixam peederetu. Bet Karla peedahwajums wixam islišās netizams. „Bet Karli, waj tu nešoko?“ wixšch nopeetni fajija. „Kas gan tahdas mahjas gribeš atdot žitam? Es tew ne mas nespehju til daudš atlihdšinat, žil tās wehrtas!“

„Es negribu ne tahda atlihdšinajuma, man, paldees Deewam, ta newajaga!“ Karlis firšnigi atbilbeja. „Dšihwo wofels un lopi tās preekšch faweem behrneem!“

Kriščjahnis wixam mehmi ņneedsa roļu. Wixam truhka wahrdu, ar to isfazit ņawu pateizibu.

„Kad nu tu pret mani biži til augštšrdigs,“ wixšch aisgrahbšs fajija pehž brihtira, „tad ari es buhšchu augštšrdigs pret ņawu jaunato mahšu. Lai wtra patura manās mahjas!“

Wixi aisgabja atpakal us ņakumu weetu.

Kriščjahnis pastahštija fawejeem to preeka wehsti, tā Karlis wixam atdewis mahjas, un atfazijas mahtes preekšchā Natalei par labu no wixam peekrihtošchēm Leel-Krampjeem. ņi, žil jauki šchi šira wifus pahrsteidsa, žil wehlejumos tagad peepildijas! Šchanis nu wareja ņalaist abus Krampjus lopā, to wixšch jau ņen bija lahrojšs. Natale wareja eet pee ņawa patihkamā bruhtgana, jo Šchanis wixai dewa kreetnu naudas ņumu lihdsi puhra. —

Pehž tam Welšchu ņaimneeze Matilde luhdša žemixus pee ņewis us pusdeenu.

Tagad Lihšrai atlika walas, tuwali patreektees ar ņawu draudšeni Katiru. Pehž pusdeenas maltites

winas bija isgahjuschas Welbschu dahrsâ un nosehdus-
schas sem lahdas ahbeles.

„Waj no Hermines tagad neest dabujufe ne
lahdas sizas?“ Katixa waizaja. „Man wina ilgi
naw rakstijufe.“

„Es farehmu ne zil fen atpata! no winas weh-
stuli,“ Lihfira atbildeja. „Wina atronas tagad Româ.
Es domaju, wehstule man wehl buhs flah — ja,
pareisi — tulit warest to islast.“ Wina pasneedsa
Katixai wehstuli.

„Mihlâ Lihfira!“ schi lastja. „Tawu beidsamo
wehstuli farehmu Româ. Man leels preeks, dsir-
dot, la Tawa masâ Hermine brangi attihstas, un
la Tu est laimiga — jo Tawâ laimê atronu ari
faweju. Es juhtu, la mana firds taps isdseedeta
un es buhschu drihfi til stipra, la warefchu atkal
eerastees dsimtenê un juhs apzeemot. Warbuht la
tad pa wifam nometifchos Riga us dsihwi.“

Tahlat wehl wehstulê bija rakstits :

„Roma ir loti patihlama dsihwes weeta. Tê
war redset un apbrihtot wezâs pafaules - pilfeh-
tas flawas atleelas un wifabus krahfchrus dailes un
mahkflas darbus. Mans mihlatais darbs ir, no-
gremdetees firmâ pagatnê un apbrihtot mahkflas
raschojumus. — Wakar man bija ta laime, no pah-
westa Leona XIII. tapt peexemtai audienzê. Sweh-
tais tehws lika rolu us manu galwu un swehtija mani.

Sweizini no manis Katixu, manu krusmeitu,
la ari Karli, manu un fawu dehlu, un beidsot pate
farem simtkahrtigas labdeenas no

Româ, seedu mehnesi 18.. Sawas Hermines.“

„Tatschu wina beidsot aprims!“ Katixa aiskusti-
nata fazija. „Deews wixai palihdses!“

„Ja, Katix,“ Lihfira fwiniigi atbildeja. „Deewa
rolâ stahw latra zilwela liktens — Wixsch dod fa-
treektam firdim meeru!“

Ubas draudsenes asaru pilnam azim aplampas
un firsniigi nosklupstijas. —

Karlis aisbrauca beedribai lihdsi us Rigu, jo
wirsch nedrihtsteja lawet fawas weikala-darischanas.
Bet Lihstina ar behrneem palika un weefojas wehl
lahdu laiku pee faweem radeem. Wina apmekleja ari
fawas mahtes lapu un uslika us to krahschru wai-
nagu. Mahtes fwehtiba wirai bija zehluše stipru
namu — wina bija laimiga! —

